

JEFF LINDSAY

DRÁGA. DOLGOS DEXTER

„*A Drága dolgos Dexter* lenyűgöző, szórakoztató és zseniális.
Jeff Lindsay most bemutatja önnek a sorozatgyilkost a szomszédból.”

Robert Crais

„Dexter szellemes, groteszk monológja magával ragadja az olvasót.”

Bárány Tibor, Népszabadság

„Remekül megírt, szellemes dialógusok, plasztikus figurák.”

Magyar Narancs

„Sötét és ördögi... merész és kiszámíthatatlanul szellemes”

USA Today

„Ilyen vérfagyasztó fordulatok után kinek
Van még szüksége légkondicionálóra?”

Time

„Amikor az ember azt hinné, hogy a sorozatgyilkos regények
már teljesen kiszámíthatóvá és unalmassá váltak, akkor jön egy olyan
szerző, mint Jeff Lindsay, és mindent a feje tetejére állít.

Őrületesen élvezetes regény”

Chicago Tribune

„Dexter elképesztő figura. Persze nem abban az értelemben,
hogy az ember szívesen hívná meg vacsorára”

Chicago Sun Times

„Emlékezetes regény egy olyan hőssel,
akinek tulajdonképpen örültekházában lenne a helye,
de ki akarna egy ennyire szeretetreméltó fickót bezárni?”

Rocky Mountain News

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Jeff Lindsay:

Dexter dühödt démonai

Jeff Lindsay: Dearly Devoted Dexter
Copyright © Jeff Lindsay, 2005

Hungarian translation © Farkas Veronika, 2008

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Jeff Lindsay: Dearly Devoted Dexter
Doubleday, 2005

Fordította: Farkas Veronika

ISBN: 978 963 711 895 1

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Brenner Péter

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Korrektor: Boncz Éva

Készült: a Kaposvári Nyomdában, Kaposváron, 2008-ban – 280028

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

10 987654 3 21

Műfaj: Krimi

JEFF LINDSAY
DRÁGA DOLGOS DEXTER

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

Hilary nélkül semmi nem volna lehetséges.

Szeretnék köszönetet mondani Juliónak, Broccoliéknak, a Presbiternek és Einsteinnek, és, mint mindig, Manónak, Medvének és Tinkynek is.

Ezenkívül Jason Kaufmannak is tartozom a biztos és bölcs tanácsaiért, továbbá Nick Ellisonnak, akivel minden sokkal könnyebb.

AJÁNLOM TOMMIE-NAK ÉS GUSNAK,
AKIK MÁR ÉPPEN ELEGET VÁRTAK

1. FEJEZET

Már megint itt van a Hold, amely oly alacsonyan és kövéren függ a trópusi éjszakában, és az alvadt égbolton keresztül szölongatja az árnyak közül a jó öreg hangot, a Sötét Utast, aki kényelmesen befészkelte magát Dexter hipotetikus lelkét rejtő Dodge K Hátsó Ülésébe.

A csibész Hold, az a nagyhangú, gúnyosan kacsingató Lucifer, aki a kihalt égbolton át hívogatja az éjszaka földi szörnyetegeit, és vidám játszóterükre invitálja őket. Konkrétan most itt azt a szörnyeteget szólítja, akit a holdfény fest tigriscsikosra a leander levelein keresztül, aki minden érzékszervét kihegyezve, ugrásra készen várakozik a megfelelő pillanatra. Dexterről van szó, aki a sötétben hallgatja azokat a rettenetes, elsutogott sugallatokat, amelyek lélegzetvétel nélkül ömlenek árnyékos búvóhelyemre.

A kedves sötét másik felem ugrásra ösztökél – *most!* –, arra, hogy mélyeszem bele holdsütötte karmaimat abba az ó-de-mennyire sebezhető húsba, a sövény túloldalán. De nem ez a megfelelő időpont, úgyhogy várok, óvatosan figyelem, ahogy gyanútlan áldozatom eloson előttem, érezve, hogy valami les rá, de nem tudva, hogy itt vagyok, csak egy könyörtelen méternyire a sövény mögött. Olyan könnyedén kicsusszanzhatnak, mint a penge, ami valójában vagyok, és véghezvihetném a csodát – de inkább várok, miközben gyanakodnak rám ugyan, de nem látnak.

Egyik hosszú, lopott pillanat tipeg a másik után, és én még mindig a megfelelőre várok; az ugrásra, a kinyújtott kezemre, arra a jéghideg örömrre, amit az áldozatom arcát elborító rettegés vált ki belőlem...

De nem. Valami nincs rendben.

És most Dexterem a sor, hogy valakinek az émelvítő, bizsergető tekintetét érezze a hátában, a félelem rebbenését, ahogy elönt a bizonyosság, hogy valami most rám vadászik. Egy másik éjszakai portyázó érzi most az erőteljes belső vágyat, miközben engem les valahonnan a közelből – nekem pedig egyáltalán nem tetszik ez a gondolat.

És mint egy kicsiny villámcsapás, úgy süvít elő a győzelemittas kéz a semmiből, egyenesen belém, vakító gyorsasággal, és a szomszéd, kilencéves kisfiú ragyogó fogsorát pillantom meg.

– Megvagy! Egy, két, há, Dexterre!

Erre a többiek is megjelennek, a nagyon fiatalok fékezhetetlen lendületével, eszelősen kuncogva és kiabálva, miközben én megszégyenülten ácsorgok a bokrokban. Hát, ennyi. A hatéves Cody csalódottan bámul rám, mintha Dexter, az Éjszaka Istene cserbenhagyta volna főpapját. Astor, a kilencéves fiú nővére csatlakozik a többiek gúnykacajához, mielőtt ismét szétcikáznának a

sötétbe, új, bonyolultabb rejtekhelyeket keresve, egyedül hagyva engem a szégyenemmel.

Dexter megbukott az iপিapacsozásban, nem jutott el a hunyó faként szolgáló konzerves dobozig. És most Dexter a hunyó. Megint.

Az emberben felötlik a kérdés, hogyan lehetséges ez? Elképzelhető, hogy Dexter, az éjszakai vadász idáig süllyedt volna? Azelőtt mindig akadt egy félelmetes, torz lelkű ragadozó, aki felhívta magára a félelmetes, torzlelkű Dexter figyelmét – most pedig itt állok, és egy üres Chef Boyardee raviolisdobozra vadászom, amelynek a legnagyobb bűne a szósz jellegtelen íze. Itt állok és értékes időmet arra pazarolom, hogy veszítsek egy olyan játékban, amelyet tízéves korom óta nem játszottam. És ami még rosszabb, én vagyok a hunyó.

– Egy. Kettő. Három... – kiáltom én, a mindig korrekt és becsületes játékos. Hát ez hogy történhetett meg? Hogy érezheti Dexter, a Démon annak a Holdnak a súlyát anélkül, hogy ne indulna megszokott útjára, a zsigerek közé, hogy le ne szelje az életet valakiről, aki oly nagyon megérdemli Dexter csalhatatlan ítéletének pengéjét? Hogy lehet, hogy egy ilyen éjszakán a Hideg Bosszúálló nem viszi magával egy körre a Sötét Utast?

– Négy. Öt. Hat.

Harry, az én bölcs nevelőapám megtanított a Szükség és a Kés kényes egyensúlyára. Fogta a fiút, akiben meglátta a gyilkolás elfojthatatlan vágyát – ezen nem lehet változtatni –, és egy olyan emberré formálta, aki csak gyilkosokat öl; Dexter, a nem-véreb, aki egy emberinek tűnő arc mögé rejtőzik, és az igazán csúnya rossz sorozatgyilkosokra vadászik, akik válogatás nélkül ölnek. Harry Terve nélkül én is olyan lennék, mint ők. „Dexter, rengeteg ember van, aki megérdemli”, mondta az én csodálatos nevelő-zsaru-apám.

– Hét. Nyolc. Kilenc.

Megtanított arra, hogyan találjam meg ezeket a különleges játszótársakat, hogyan győződjek meg arról: tényleg megérdemlik-e, hogy én és a Sötét Utas rendkívüli látogatást tegyünk náluk. És ami a legjobb, arra is megtanított – úgy, ahogy csak egy zsaru tudja megtanítani –, hogyan ússzam meg a dolgot. Segítette felépíteni a minden gyanú felett álló rejtekhely életemet, és belém nevelte, hogy minden körülmények között be kell illeszkednem, és rendíthetetlenül átlagosnak kell maradnom, bármi is történjék.

Úgyhogy megtanultam öltözködni és mosolyogni és rendszeresen fogat mosni. Tökéletes műember vált belőlem, ugyanazokat az ostoba, értelmetlen dolgokat mondtam, amiket az emberek egész nap ismételtetnek egymásnak. Senki nem gyanította, mi lapul tökéletes mosolyutánczatom mögött. Senki, természetesen mostohatestvéreimen, Deborahn kívül, de ő lassanként elfogadja a valódi énemet. Végül is, sokkal rosszabb is lehetnék. Elvetemült, őrjöngő szörnyeteg is lehetett volna belőlem, aki csak gyilkol és gyilkol, amerre csak jár, bomló hústornyokat hagyván maga után. Ehelyett én az őszinteség, az

igazság és Amerika hagyományos értékeinek az oldalán állok. Természetesen ezzel együtt egy szörnyeteg vagyok, de szépen feltakarítok magam után, és a mi kutyánk szörnyetege vagyok, az erény vörösbe, fehérbe és kékbe öltözött, százszázalékosan szintetikus megnyilvánulása. És azokon az éjszakákon, amikor a Hold a leghangosabb, megkeresem a többiekét, azokat, akik az ártatlanokra vadásznak és nem tartják be a szabályokat, és kicsi, gondosan becsomagolt zsákokban tüntetem el őket.

Ez az elegáns képlet nagyon jól működött a boldog embertelenség hosszú évei alatt. Két „játsház” között végletesen hétköznapi lakásban tökéletesen átlagos életvitelt folytattam. Soha nem késtem el a munkából, odaillő poénnal bombáztam a kollégáimat, segítőkész és tapintatos maradtam minden körülmények között, pont úgy, ahogy Harry tanította. A műéletem rendezett, kiegyensúlyozott és hiteles volt, és olyan szociális értékekkel rendelkezett, amelyek jóvá tették bűneimet.

Egészen mostanáig. Valamilyen okból ezt a pont-jó éjszakát egy csapat gyerekekkel bújócskázva töltöm, ahelyett, hogy gyilkosdarabolást játszanék gondosan megválogatott barátaim egyikével. És kis idő múlva, amikor véget ér a játék, Codyt és Astort haza fogom vinni Ritához, aki hoz majd nekem egy doboz sört, ágyba dugja a gyerekeket, és leül mellém a kanapéra.

Hát ez meg hogy lehetséges? A Sötét Utas korkedvezményrel nyugdíjba ment volna? Vagy Dexter puhult el? Arról lenne szó, hogy egy hosszú, sötét folyosón rossz irányba fordultam, és Domesztikált Dexterként jutottam ki belőle? Fogok még valaha – ahogy régen tettem – vért cseppenteni egy kristálytisza üveglapra, trófeaként a vadászat emlékére?

– Tíz! Aki bűjt, aki nem, megyek!

Igen, erről van szó. Megyek.

De merre?

Természetesen Doakes őrmesterrel kezdődött az egész. Minden szuperhősnek kell hogy legyen egy ősellensége, és az enyém ő volt. Egyáltalán semmit nem tettem ellene, ennek ellenére úgy döntött, a nyomomba szegődik és akadályoz a munkámban. Én és az árnyékom. És a helyzet iróniája: én, a szorgos vérfoltelrendezés-elemző ugyanannak a hatóságnak dolgoztam, amelynek ő is az alkalmazásában állt – egy csapatban játszottunk. Sportszerű volt hát tőle, hogy így rám akaszkodott, csak mert időnként játszom egy kicsit a holdfényben?

Sokkal jobban megismertem Doakes őrmestert, mint amennyire valaha is szándékomban állt, sokkal jobban, mint amennyire a munka miatt szükség lett volna rá. Gondot fordítottam arra, hogy minél többet megtudjak róla, és erre egyetlen egyszerű okom volt: ő soha nem kedvelt engem, annak ellenére, hogy büszkén állíthatom: az elbűvölő, derűs modor műfajának világklasszisa

vagyok. De már-már úgy tűnt, Doakes átlát a szitán; úgy pattant le róla minden szívélyes megnyilvánulásom, mint a májusi cserebogarak a szélvédőről.

Ez természetesen felkeltette a kíváncsiságomat. De most tényleg; milyen ember lehet az, aki képes engem nem kedvelni? Úgyhogy egy darabig tanulmányoztam őt, és rájöttem. Az a személy, aki képes Derék Dextert nem kedvelni, negyvennyolc éves, afroamerikai, és a részleg veretlen fekvőtámaszbajnoka. Az irodai pletykák szerint a fegyveres erők veteránja, és mióta csatlakozott hozzánk, több olyan, végzetes kimenetelű lövöldözésben vett részt, amelyeket a Belső Ellenőrzés mind indokoltnak ítélt.

De ami a legfontosabb, felfedeztem, hogy valahol, a tekintetében mindig ott égő, szakadék mély düh mögött, ott bujkált Sötét Utasom kacajának visszahangja. Nem volt több egy icipici, csengő, halvány kis csilingelésnél, de azt tisztán hallottam. Doakes ugyanúgy megosztotta az intim zónáját valamivel, mint ahogyan én. Nem ugyanazzal, de valami nagyon hasonlóval: egy párduccal az én tigrisemhez képest. Doakes zsaru, de egyben jéghideg gyilkos is. Nem volt rá bizonyítékom, de annyira meg voltam győződve róla, amennyire csak lehettem anélkül, hogy láttam volna, amint eltöri egy tilosban járó nyakát.

Egy logikus elme azt gondolná, ennek segítenie kellett volna nekünk abban, hogy megtaláljuk a közös hangot; egy csésze kávé mellett összehasonlíthattuk volna Utasainkat, belterjes beszélgetéseket folytathattunk és darabolási technikákról cseverészhattünk volna. De nem: Doakes holtan akart engem látni. Én pedig nem tudtam azonosulni e nézőpontjával.

Doakes LaGuertával dolgozott a hölgy némileg gyanús körülmények között bekövetkezett halála idején, és azóta az irántam tanúsított érzelmei az egyszerű megvetésnél kicsit intenzívebbé váltak. Doakes meg volt róla győződve, hogy valamilyen formában közöm volt LaGuerta halálához. Ez teljesen alaptalan és igazságtalan gyanúsítgatás volt. Nem tettem mást, mint hogy végignéztem – mit ártottam ezzel bárkinek is? Természetesen segítettem az igazi gyilkosnak elmenekülni, de hát mit tehettem volna? Senki nem várhatja el tőlem, hogy börtönbe juttassam a saját bátyámat! Különösen akkor, amikor olyan szép munkát végzett.

Hát, élni és élni hagyni, mindig is ezt mondtam. Vagy legalábbis meglehetősen gyakran. Doakes őrmester gondoljon csak, amit akar, engem nem zavar. Még mindig nagyon kevés törvény van, ami a véleményalkotás szabadságát korlátozná, bár biztosra veszem, hogy már keményen dolgoznak az ügyön Washingtonban. Nem, semmi kifogásom nincs az ellen, hogy a derék őrmester mindenféle gyanút tápláljon kebelében velem kapcsolatban. De most, hogy tisztátalan gondolatai tette sarkallták, az életem összeomlott. Deorientált Dexter jó úton volt afelé, hogy Degenerált Dexterre változzon.

De miért? Hogy kezdődött ez az egész mocskos kis ügy? Nem tettem mást, mint hogy megpróbáltam önmagam lenni.

2. FEJEZET

Időről időre vannak olyan éjszakák, amikor a Sötét Utasnak egyszerűen muszáj előbújni, hogy játszhasson. Olyan ez, mint a kutyasétáltatás. Az ember csak egy ideig tudja figyelmen kívül hagyni az ugatást és a kaparászást, előbb-utóbb mindenképpen ki kell vinnie az állatot.

Nem sokkal LaGuerta nyomozó halála után eljött az idő, amikor úgy éreztem, ésszerű hallgatni a Hátsó Ülésről jövő sottogásra, és elkezdtem megtervezni egy kisebb kalandot.

Lokalizáltam a tökéletes játszótársat, egy megnyerő modorú ingatlanügynököt, akit MacGregornak hívtak. Joviális, vidám ember volt, aki szívesen keresett gyermekes házaspároknak lakhelyet. Különösen, ha a szóban forgó gyermek fiú volt – nagyon kedvelte az öt-hat éves kisfiúkat. Közülük legalább ötöt halálosan szeretett, ezt biztosan tudtam, de nagy valószínűséggel ötnél többet is. Rafinált volt és óvatos, és ha Dexter, a Sötét Cserkész nem látogatja meg, valószínűleg még jó darabig szerencséje lesz. Igazán nem lehet a rendőrséget hibáztatni, ebben az esetben semmiképpen. Végülis, amikor egy kisgyerek eltűnik, nagyon kevés emberben vetődik fel olyasfajta kérdés, hogy: „Aha! Ki is adta el a családjának ezt a házat?”

De persze nagyon kevés ember Dexter. Ez már általánosságban véve is leginkább jó dolog, de ebben a konkrét esetben különösen jól jött nekem. Négy hónappal azután, hogy egy eltűnt gyerekről olvastam az újságban, kezembe akadt egy másik hasonló történet. A fiúk nagyjából egykorúak voltak; az ilyesfajta részletektől mindig megszólal a vészcsengő az agyamban, és végig fut rajta az a kis sottogás, Mr. Rogers, a televíziós lelkészhangján, hogy „jó reggelt, szomszéd!”.

Úgyhogy előástam az eredeti cikket, és összehasonlítottam a mostanival. Feltűnt, hogy mindkét esetben azzal próbálta az újságíró érzékletesebbé tenni a szülők gyászát, hogy kiemelte, miszerint nemrég költöztek új otthonukba; erre egy halk kacagás érkezett az árnyak közül, úgyhogy közelebbről is megvizsgáltam a dolgot.

Rendkívül homályos ügy volt. Dexter, a Detektív kénytelen volt nagyon mélyre ásni, mert első pillantásra semmilyen kapcsolat nem volt a két eset között. A szóban forgó családok különböző városrészekben laktak, és ez nagyon leszűkítette a lehetséges megoldásokat. Különböző templomokba jártak, különböző iskolákba, és különböző cégek is költöztették őket. De amikor a Sötét Utas kacag, akkor valaki valószínűleg valami vicces dolgot csinál. Végül megtaláltam a kapcsolatot; mindkét ház ingatlanközvetítője

ugyanaz az ügynökség volt, egy kis cég Dél-Miamiban, amelynek csak egy ügynöke volt, egy jovialis, vidám ember, akit Randy MacGregornak hívnak.

Még mélyebbre ástam. MacGregor elvált, és most egyedül élt egy kis dél-miami betonházban, az Old Cutlertől egy köpésnyire. Van egy nyolcméteres kis motoros jachtja a lakhelyétől nem messze, a Matheson Hammock marinában. A hajó mozgó játszózugnak is különösen praktikus lehet: kispajtsaival kettesben vitorlázhat, végig a főcsatornán, oda, ahol senki nem láthatja vagy hallhatja, ahogy a fájdalom Kolumbuszaként fedez fel dolgokat. És ha már itt tartunk, a mocskos maradványok eltüntetését is megkönnyíti; Miamitól csak pár kilométerre folyik a Golf-áramlat, feneketlen hulladéktárolót biztosítva a part közelében. Nem csoda, hogy soha nem találták meg a kisfiúk testét.

Ez a megoldás annyira ésszerű volt, hogy csodálkoztam, nekem miért nem jutott eszembe ily módon megszabadulni a maradványoktól. Buta Dexter; a vitorlásomat csak horgászatra és öböl körüli hajókázásra használtam. Erre jön MacGregor, és teljesen új változatát mutatja be annak, hogyan lehet élvezni egy estét a vízen. Zseniális ötlet volt, ami rögtön a listám tetejére repítette őt. Lehet, hogy furá az észjárásom, de – bár általában nem igazán érdekelnek az emberek – valamilyen oknál fogva a gyerekek fontosak számomra. És amikor olyasvalakibe botlok, aki gyerekekre vadászik, az pont olyan, mintha az illető a Sötét Pincér zsebébe csúsztatna húsz dollárt, hogy a várólista élére kerüljön. Én pedig a legnagyobb örömmel akasztanám le a bársonyszínórt, hogy beengedjem MacGregort – feltéve, hogy tényleg azt csinálta, amit a látszat szerint csinált. Erről természetesen meg kellett bizonyosodnom. Mindig igyekeztem elkerülni, hogy ártatlanokat daraboljak fel, és nagy kár lett volna, ha pont most kezdtem volna el, még ha egy ingatlanügynökről volt is szó. Arra a döntésre jutottam, hogy bizonyítékszerzés érdekében meg kell látogatnom a szóban forgó hajót.

Szerencsémre másnap esett, ahogy júliusban általában mindennap szokott. De ezúttal nyilvánvalóan egy egész napos záporról volt szó, pont, ahogy Dexter kívánta. Korán elindultam a munkahelyemről, a Miami-Dade rendőrkapitányság bünyői laborjából, és ráfordultam a Lejeune-ra, és végigmentem rajta egészen az Old Cutler útig. Matheson Hammocknál balra kanyarodtam; kihaltnak tűnt, pont ahogy reméltem. De tudtam, hogy körülbelül száz méterre van egy örbódé, amelyben valaki türelmetlenül várja, hogy kezébe nyomjak négy dollárt, cserébe a kikötő használatának privilégiumáért. Nem gondoltam, hogy jó ötlet lenne tiszteletemet tenni az örbódénál. Persze a négy dollár megtakarítása is fontos szempont volt, de még fontosabb volt, hogy egy esős hétköznapon némi gyanút keltett volna a megjelenésem, és az ilyesmit a hobbimra való tekintettel mindig is igyekeztem elkerülni, amennyire csak lehetséges volt.

Az út bal oldalán volt egy kis parkoló, amely a piknikező területhez tartozott. Egy régi, korallkőből készült, kis fedett pihenő állt a tó jobb oldalán. Leparkoltam, és felhúztam egy élénksárga vihardzsekit. Nagyon tengerészesen éreztem magam tőle, nem is választhattam volna jobb öltözéket ahhoz, hogy betörjek egy gyilkos lelkületű pedofil hajójába. Ugyanakkor nagyon feltűnő is lettem, de ez nem izgatott túlságosan. Eldöntöttem, hogy majd a bicikliúton megyek, az ösvénnyel párhuzamosan. A bicikliutat eltakarták a mangrovefák, és ha az ör esetleg mégis kidugta volna a fejét, a fülkájából ezen az esős napon, amit nem tartottam túl valószínűnek, nem látott volna többet egy kocogó sárga foltnál. Egy elszánt sportembert, semmi többet, aki lefutja a napi adagját, ha esik, ha fúj.

Úgyhogy futásnak eredtem, és körülbelül négyszáz métert tettem meg a kis úton. Ahogy reméltem, semmi életjel nem volt az örbódé körül, úgyhogy továbbkocogtam a víz melletti nagy parkolóhoz. Az utolsó dokksor jobboldalt egy csomó hajónak adott otthont, amelyek alig voltak kisebbek a nagy sport-horgászok és milliomosok – az úthoz közelebb lehorgonyzott – játékszereinél. MacGregor szerény, nyolcméteres vízialkalmatossága, az Osprey a sor vége felé volt kikötve.

Vidoran sétáltam be a szögesdróttal körbekerített, kihalt kikötő kapuján, a „BELÉPÉS CSAK HAJÓTULAJDONOSOKNAK” feliratú tábla mellett. Próbáltam némi lelkiismeret-furdalást érezni, amiért megsértek egy ilyen fontos előírást, de nem ment. A tábla alsó részére azt írták, hogy TILOS A MÓLÓKON VAGY A KIKÖTŐBEN HORGÁSZNI, úgyhogy lélekben megesküdtem: semmilyen körülmények között nem esem a horgászás bűnébe, és ettől egy kicsit jobban éreztem magam a másik tiltás megszegésével kapcsolatban.

Az Osprey öt-hat éves lehetett, és a floridai időjárás nem hagyott rajta sok nyomot. A fedélzete és a korlátja tisztára volt sikálva, úgyhogy vigyáztam, hogy ne karcoljam össze, miközben felmásztam rá. Valamilyen oknál fogva a hajók zárjai soha nem túl bonyolultak. Lehet, hogy a tengerészek becsületesebbek, mint a szárazföldi patkányok. Bármi is legyen a jelenség oka, mindenesetre pár másodperc alatt sikerült feltörnöm a zárat, és becsusszannom az Osprey belsejébe. A kabinban nem érződött az a dohos, forró penészszag, ami a hajók nagy részét ellepi, ha csak pár órát is zárva vannak a trópusi nap alatt. Helyette enyhe fertőtlenítőillat lebegett a levegőben, mintha valaki olyan alaposan felsikált volna mindent, hogy baktériumoknak vagy szagoknak esélyük se maradjon a túlélésre.

A kabinban egy kis asztal, egy konyhafülke és egy videóval kombinált tévé volt, ez utóbbi egy fémpolcon állt, mellette pár filmmel: Pókember, Mackótestvér, Némó nyomában. Elgondolkoztam rajta, MacGregor hány fiút küldhetett a hajókorláton túlra, Némó nyomába. Nagyon reméltem, hogy Némó igen hamar megtalálja őt. Beléptem a konyhafülkébe, és elkezdtem

kihúzkodni a fiókokat. Az egyik cukorkával volt tele, a másik műanyag játékfigurákkal. A harmadikba meg alig fért el az a rengeteg szigetelőszalag.

A szigetelőszalag csodálatos dolog; saját tapasztalatból tudom, hogy rengeteg figyelemre méltó alkotáshoz elengedhetetlenül szükséges. De úgy véltem, tíz tekercs belőle egy kis hajó egyik fiókjában talán egy kicsit azért mégiscsak túlzás. Kivéve, természetesen, hogyha az ember olyan különleges célra akarja felhasználni, amihez sok kell belőle. Például egy több fiatal fiúval folytatott természettudományos kísérlethez. Ez természetesen csak egy tipp volt, abból kiindulva, hogy én mihez használom – persze nem fiatal fiúkhöz, hanem felnőtt polgártársainkhoz, mint amilyen például MacGregor is. A bűnössége egyre nyilvánvalóbbá vált, és a Sötét Utas várakozássalelve csettintett száraz gyíknyelvével.

Lementem a lépcsőn a kis elülső részbe, amelyet az ingatlanügynök valószínűleg hálófülkének hívott. Az ágy nem volt valami szörnyen elegáns, csak egy vékony habszivacs matrac egy dobogón. Megérintettem, mire megnyikordult alatta valami gumyszerű. Az oldalára fordítottam.

Négy gyűrűs csavar volt a dobogóhoz rögzítve, minden sarokban egy. Felemeltem a matrac alatti deszkát.

Az ember persze számít arra, hogy egy hajón akad némi lánc, ésszerű mennyiségben. De a hozzájuk tartozó bilincsek már nem tűntek számomra annyira elengedhetetlenek a tengerészkedéshez. Természetesen elképzelhető, hogy volt rájuk jó magyarázat. MacGregor talán a csökönyösebb természetű halakhoz használta őket.

A lánc és a bilincsek alatt öt horgony feküdt. Ez ésszerű mennyiség lehetett volna egy világiáró hajó esetében, de egy kis hétvégi csónakról lévén szó, túl soknak tűnt. Mi a fenére használhatta őket? Ha a mélyebb vizekre hajóznék ki egy sor kis testtel, amelyektől végleg, nyom nélkül akarnék megszabadulni, mit tennék ennyi horgonnyal? Természetesen, ha így fogalmazza meg az ember, nyilvánvalóvá válik, hogy amikor MacGregor legközelebb kihajózik az egyik kis barátjával, a visszaúton már csak négy horgony marad az ágy alatt.

Kétségkívül éppen elég apró részletet tudtam meg ahhoz, hogy összeállítsak egy érdekes képet. Élőkép, gyermekek nélkül. De eddig semmi olyasmit nem találtam, amit ne lehetne egy különösen durva, véletlen egybeeséssel megmagyarázni. Százszázalékos bizonyosságra volt szükségem. Egy perdöntő bizonyítékra, valami olyan világos, félreérthetetlen jelre, amely megfelelt a Harry Törvényei által állított követelményeknek is.

Egy fiókban találtam meg, az ágytól jobbra.

A hajó válaszfalában három kis beépített fiók volt. A legelső belülről pár centiméterrel rövidebbnek tűnt, mint a többi. Lehetséges, hogy ilyennek kell lennie, mondjuk a hajótest görbülete miatt. De most már elég régóta tanulmányoztam az embereket ahhoz, hogy erős gyanú ébredjen bennem.

Teljesen kihúztam a fiókot, és valóban: egy titkos kis rekesz volt mögötte. A titkos kis rekeszben pedig...

Mivel én nem vagyok igazi ember, érzelmi reakcióim azokra korlátozódnak, amiket megtanultam eljátszani. Úgyhogy amit éreztem, az nem megdöbbenés, felháborodás, düh, vagy akár keserű elszántság volt. Ezek túl bonyolult érzelmek ahhoz, hogy hitelesen elő lehessen adni őket, ráadásul közönségem sem volt, úgyhogy minek erőltettem volna? De éreztem, ahogy a Sötét Hátsó Ülésről megcsap egy hideg fuvallat, ami végigfut a gerincemen, és száraz leveleket fúj keresztül gyíkagyam padlóján.

Öt különböző meztelen fiút azonosítottam a fényképeken, változatos pózokban, mintha MacGregor még mindig keresné a hozzá illő stílust. És valóban, tényleg nem sajnálta a szigetelőszalagot. Az egyik képen az egyik fiú úgy nézett ki, mint egy ezüstszürke selyemhernyó, csak bizonyos testrészei látszottak ki. És az, ami kilátszott, nagyon sokat elárult nekem MacGregorról. Ahogy gyanítottam, nem az a fajta ember volt, akit a szülők nagy része cserkészparancsnoknak javasolna.

A fényképek jó minőségűek voltak, különböző szögből készítették őket. Az egyik sorozat különösen figyelemreméltó volt. Egy sápadt, petyhüdt testű meztelen férfi állt közepén, egy fekete csuklyában a szorosan lekötözött fiú mellett, majdnem úgy, mint egy vadászat után készült képen. Alakjából és testszínéből biztosra vettem, hogy MacGregor az, bár a csuklya eltakarta az arcát. És ahogy végiglapoztam a képeket, két nagyon érdekes gondolatom támadt. Az első az volt, hogy aha! Ez természetesen azt jelentette, hogy most már semmi kétségem nem maradt afelől, mit művelt MacGregor, aki ezzel szerencsésen megnyerte a Sötét Utas Versenyfutamának Fődíját.

A második, kissé nyomasztóbb gondolatom viszont az volt: ki csinálhatta ezeket a képeket?

A fotók túlságosan sok szögből készültek ahhoz, hogy valószínűnek tartsam az automata exponálás lehetőségét. És ahogy másodszer is végiglapoztam őket, két felülről készült képen észrevettem az orrát annak, ami legnagyobb valószínűséggel egy vörös cowboycsizma volt.

MacGregornak bűnsegédje van. A kifejezés nagyon tárgyalótermesen hangzott, de ez volt a helyzet, és nekem nem jutott eszembe jobb kifejezés. Nem egyedül követte el azt, amit tett. Valaki elkísérte, és ha mást nem is tett, végignézte és lefényképezte a dolgot.

Resteltem, de be kell ismerjem, rendelkezem némi szerény tapasztalattal és gyakorlattal a rendszeresen elkövetett súlyos testi sértésekkel kapcsolatban, de eddig még soha nem találkoztam ilyesmivel. Vadásztrófeákkal, azokkal igen – végül is, én magam is őriztettem egy kis dobozt, tele vércseppes üveglapokkal, egyet-egyét minden egyes kalandom emlékére. Semmi baj nincs azzal, ha az ember megőrizz egy kis szuvenírt.

De egy másik ember jelenléte, aki végignézi és végigfotózza az eseményeket, az performanszá változtatja ezt a nagyon személyes aktust. Teljes mértékben illetlennek találtam a dolgot – ez a pasas egyszerűen perverz volt. Ha képes lettem volna erkölcsi felháborodásra, biztosra veszem, hogy ez alkalommal előtört volna. Ehelyett csak még inkább feltámadt bennem a vágy, hogy behatóan megismerkedjek MacGregorral.

Fullasztó meleg volt a hajón, és a csinos, sikkes viharöltözésem sem javított sokat a helyzeten. Úgy éreztem magam, mint egy élénksárga tea-filter. Kiválasztottam párat a legélesebb képek közül, és zsebre vágtam őket. A többit visszatettem a rekeszbe, rendbe raktam az ágyat, és visszamentem a kabin másik részébe. Amennyire a kis nyíláson – vagy nevezem inkább hajóablaknak? – kitekintve meg tudtam állapítani, senki nem ólálkodott a környéken abból a célból, hogy titokban megfigyelje a tevékenységemet. Kicsusszantam az ajtón, meggyőződtem arról, hogy bezáródott mögöttem, és elsétáltam az esőben.

Abból a sok filmből, amit az évek során láttam, tudtam, hogy az esőben sétálás a legjobb módja az emberiségben való csalódottság ábrázolásának, úgyhogy ezt tettem. Ó, az az álnok MacGregor és az ő fotóbuzi barátja! Hogy lehetnek ilyen hitvány gazemberek? Ez nagyjából elégnék tűnt, ennél több pedig nem jutott eszembe; reméltem, ezzel sikerül megfelelnem a szituáció támasztotta követelményeknek, mert sokkal nagyobb élvezetemet leltem abban, hogy a saját hitványságomon gondolkozzak, és azon, hogy milyen álnok dolgokat fogok művelni MacGregorral. Előtt a sötét élvezet árhulláma, amely előhőmpölygött Dexter Kastélyának legmélyebb kazamataiból, és kibugyogott a csatornákon keresztül. Nemsokára MacGregort is ellepi.

Kétségről természetesen most már szó sem lehetett. Maga Harry is elismerné, hogy a fényképeknél egyértelműbb bizonyítékot kívánni sem lehetne, és a Sötét Hátsó Ülésről felhangzó, várakozással teli kacagás is szentesítette a tervet. MacGregor és én együtt indulunk felfedezőútra. Utána pedig jön a különleges ráadás, amikor megkeresem cowboycsizmás barátját – olyan hamar követi majd MacGregort, amilyen hamar csak lehet, természetesen; az ördög nem alszik. Olyan volt az egész, mint egy egyet fizet, kettőt kap akció, egyszerűen ellenállhatatlan.

A boldog ábrándozástól eltelve mit sem törődtem az esővel, miközben férfiasan és tempósan visszalépdeltem az autómhoz. Hirtelen rengetegdolgom lett.

3. FEJEZET

Soha nem jó ötlet pontos napirend szerint élni, különösen, ha az ember gyilkos hajlamú pedofil, aki felhívta magára Dexter, a Bosszúálló figyelmét. Nagy szerencsémre ezt a létfontosságú információt senki nem osztotta meg MacGregorral, úgyhogy könnyedén kiderítettem, hogy mint mindennap, ma is este fél hétkor indul haza az irodájából. A hátsó ajtón jött ki, bezárta maga mögött, és beszállt a nagy Ford kombijába; tökéletes jármű arra, hogy az ember házakat mutogasson vele másoknak, vagy összekötözött kisfiúkat szállítson a mólóhoz. Felhajtott a forgalomba, én pedig követtem egészen házáig, a délnyugati Nyolcvanadik utcán álló, visszafogott betonházáig.

Nagyon forgalmas környéken lakott. Befordultam egy kis utcába a következő sarkon, és leparkoltam ott, ahonnan feltűnés nélkül ráláttam a házra. MacGregor telkének távolabbi oldalán magas, vastag sövény futott végig, amely megakadályozta, hogy a szomszédok láthassák, mi folyik a kertjében. Tíz percig üldögéltem a kocsimban, úgy téve, mintha egy térképet nézegetnék, és ez elég időnek bizonyult ahhoz, hogy tervet készítsek, és meggyőződjek arról: MacGregor nem megy sehova. Mire kijött a házból és elkezdett a kertjében pepecselni, ing nélkül, egy szál kopott bermudában, rájöttem, hogyan fogom csinálni. Hazamentem, hogy megtegyem az előkészületeket.

Bár általában meglehetősen jó az étvágyam, a kis kalandjaim előtt mindig nehezemre esik az evés. Belső társam egyre növekvő türelmetlenséggel fészkelődik bennem, a Hold egyre hangosabban és hangosabban dübörög az ereimben, ahogy a város fölé siklik az éjszaka, az étellel kapcsolatos gondolatok pedig egyre profánabbnak tűnnek.

Úgyhogy ahelyett, hogy kényelmesen nekiláttam volna egy magas fehérjetartalmú vacsorának, fel-alá köröztem a lakásban, türelmetlenül várva, hogy elindulhassak, de még elég hűvös fejjel ahhoz, hogy ne tegyem. Hagytam Dél előtt Dextert csendben a háttérbe olvadni, és éreztem az erő részegítő sürgetését, ahogy a Sötét Utas lassan átvette a volánt és ellenőrizte a műszerfalat. Mindig felvillanyoz, amikor hagyom magam visszahúzódni a Hátsó Ülésre, és átadom a volánt a Sötét Utasnak. Ilyenkor az árnyékok széle kiélesedik, és a sötétség élénkszürkévé fakul, ami mindent sokkal élesebbé tesz. A kisebb neszek hangossá és jelentőségteljessé válnak, a bőröm bizsereg, a lélegzetem zihál, a levegőt pedig megtöltik azok a szagok, amelyeket az unalmas és átlagos nap közben lehetetlen érezni. Mindig akkor voltam a legelevenebb, amikor a Sötét Utas vezetett.

Belekényszerítettem és ott tartottam magam a fotelban, miközben végigfutott rajtam a Szükség, maga után hagyva a készenlét árját. Minden lélegzetvétel olyan volt, mintha jéghideg szélroham zúgna keresztül rajtam, majd egyre nagyobbra és ragyogóbbra fújna, amíg az acélos lélekjelenlét hatalmas és sebezhetetlen világitótornyává nem váltam, amely készen állt arra, hogy végighasítson a most már sötét városban. És a fotel egyszercsak ostoba kis tárggyá változott, egerek búvóhelyévé, és csak az éjszaka tűnt elég nagyknak.

És eljött az idő.

Kimentünk a ragyogó éjszakába, ahol kalapácsütésként csapott le rám a holdfény, bőrömön végigfutott a miami éjszaka halottrózsa-illatú lehelete, és szinte egy pillanat alatt ott voltam, MacGregor sövényének árnyékában lesve és várva, és egyelőre hallgatva az óvatosságra, amely a csuklóm köré tekeredett és azt suttogta: türelem. Szánalmasnak tűnt, hogy MacGregor nem képes észrevenni valamit, ami úgy ragyog, mint én, és ettől a gondolattól az erő újabb hulláma futott végig rajtam. Felhúztam a fehér selyemmaszkomat, és készen álltam arra, hogy munkához lássak.

Lassan, észrevétlenül léptem ki a sövény sötétjéből, és egy kis műanyag játékszintetizátort raktam MacGregor ablaka alá, egy kardvirágbokor mögé, hogy ne lehessen rögtön észrevenni. Élénk piros-kék színű volt, alig harminc centiméter hosszú, és csak nyolcbillentyűs, de addig játszott folyamatosan négy dallamot, amíg le nem merült benne az elem. Bekapcsoltam, és vissza-léptem a sövénybe.

Először a Jingle Bellst kezdte játszani, azután az Old MacDonald következett. Valamilyen okból egy szólam hiányzott az összes dalból, de a kis játékszer rendületlenül muzsikált tovább, és végül felhangzott a London Bridge is, ugyanabban az eszelősen derűs stílusban.

Ez már önmagában is elegendő volt ahhoz, hogy bárkit az örületbe kergessen, de olyasvalakire, mint MacGregor, aki élt-halt a gyermekekért, valószínűleg még mélyebb hatást gyakorolt. Legalábbis én erősen reménykedtem benne, hogy így lesz. Komoly megfontolás alapján választottam pont a kis szintetizátort arra, hogy kicsalogassam, és őszintén bíztam benne, hogy azt fogja hinni: lebukott, és a játékszer egyenesen a pokolból érkezett, hogy megbüntesse őt. Elvégre miért is ne lelhetnék egy kis örömet abban, amit csinálók?

Úgy tűnt, működik a dolog. Még csak harmadszor ismétlődött a London Bridge, amikor MacGregor a nyilvánvaló páni rettegés minden szimptomáját felvonultatva kibotorkált a házból. Egy pillanatig csak állt ott, tátott szájjal, ritkuló vörös haját mintha vihar tépázta volna, sápadt hasa pedig kibuggyant kopottas pizsamanadrágjából. Nekem nem tűnt rettenetesen veszélyesnek, de persze én nem egy ötéves kisfiú vagyok.

Szóval egy ideig tátott szájjal ácsorgott, a fejét vakarta, és úgy nézett ki, mintha az Ostobaság görög stílusú szobrához állna modell, majd lokalizálta a zene forrását – most éppen a Jingle Bells ismétlődött újra. Odalépett, lehajolt, hogy megfogja a kis műanyag szintetizátort, és még arra se maradt ideje, hogy meglepődjön, amikor szorosra húztam a nyakán a húsz kilóra hitelesített horgászsinórból készített hurkot. Kiegyenesedett, és egy pillanatra felvetődött benne, hogy rángatózzon egy kicsit. Még szorosabbra húztam a damilt, erre meggondolta magát.

– Ne álljon ellen – szólítottuk fel az Utas hideg és parancsoló hangján. – Tovább élhet. – A sorok közül kihallotta a jövőjét, és arra gondolt, hogy megváltoztathatja, úgyhogy keményen meghúztam a pórázát, és úgy tartottam, amíg el nem sötétült az arca és térdre nem esett.

Épp még mielőtt eszméletét veszítette volna, kicsit visszavettem a szorításból.

– Most pedig engedelmeskedjen – mondtuk. Nem válaszolt, csak vett néhány nagy, fájdalmas levegőt, úgyhogy csavarintottam egyet a zsinóron. – Megértette? – kérdeztük, mire bólintott, úgyhogy hagytam lélegezni.

Nem próbált ellenállni, miközben berángattam a házába a slusszkulcsáért, majd vissza az udvarra, a kombijához. Bemásztam mögé a hátsó ülésre, szorosan fogtam a pórázt, és csak annyi levegőt hagytam neki, hogy életben maradjon. Egyelőre.

– Indítsa el az autót – szólítottuk fel, mire habozni kezdett.

– Mit akar? – kérdezte krákogó hangon.

– Mindent – válaszoltuk. – Indítsa el az autót.

– Van pénzem – mondta.

Erősen megrántottam a zsinórt.

– Vegyen nekem egy kisfiút – javasoltuk.

Pár másodpercig szorosan tartottam a pórázt, olyan szorosan, hogyne tudjon levegőt venni, és olyan hosszan, hogy ráébredjen, hogy itt mi parancsolunk, hogy tudjuk, mit tett, és hogy mostantól csak akkor vehet levegőt, ha a mi úri kedvünk úgy tartja, és amikor ismét meglazítottam a damilt, már nem akart mondani semmit.

Arra hajtott, amerre mondtuk neki, vissza a délnyugati Nyolcvanadik utcán az Old Cutler útig, majd dél felé vette az irányt. Ilyen messze kint már szinte semmi forgalom nem volt ilyen későn, mi pedig befordultunk egy új építkezési területre, ami a Snapper Creek távolabbi végén volt. A munkálatok éppen szüneteltek, mert a tulajdonost leültették pénzmosásért, úgyhogy nem kellett attól tartanunk, hogy megzavarnak bennünket. MacGregort egy félkész örbódén keresztül, át egy kis körforgalmon, keletre, a víz felé kalauzoltuk, majd megálltunk a kis lakókocsi, az építkezés ideiglenes irodája mellett, amelyet otthagytak a kalandvágó tinédzsereknek és a hozzám hasonlóknak, akik csak egy kis magányra vágnak.

Egy ideig csak ültünk, és gyönyörködtünk a látványban: a Hold a víz felett, a pedofil meg az előtérben, hurokban. Csodálatos.

Aztán kiszálltam és magam után húztam MacGregort, olyan erővel, hogy térdre esett, és a nyakába mélyedő zsinór felé kapott. Egy pillanatig csak néztem, ahogy fuldoklik és nyáladzik a piszokban, ahogy az arca ismét elsötétül és a szemei bevéreznek. Majd álló helyzetbe rántottam, és feltoltam a három falépcsőn, be a lakókocsiba. Mire eléggé összeszedte magát ahhoz, hogy észrevegye, mi történik, már fel is kötöztem egy asztalra, kezeit és lábait szigetelőszalaggal rögzítve.

MacGregor megpróbált mondani valamit, de csak köhögni tudott. Vártam; most már rengeteg időnk volt.

– Kérem – szólalt meg végül olyanhangon, mint amikor az üvegen megcsikordul a homok. – Mindent megadok, amit szeretne.

– Igen, ez pontosan így lesz – válaszoltuk. Néztük, ahogy belé marnak a szavak, és bár MacGregor nem láthatta a fehér selyemmaszkon keresztül, mosolyogtunk. Elővettem a képeket, amelyeket a hajóján szereztem, és megmutattam neki.

Mozdulatlanná dermedt, és leesett az álla.

– Ezeket meg hol szerezte? – kérdezte sokkal ingerültebb hangon, mint az elvárható lenne olyasvalakitől, akit mindjárt apró darabokra fognak vágni.

– Árulja el, ki készítette ezeket a képeket.

– Miért tenném? – kérdezte.

Egy drótvágóval lenyestem az első két ujjat a bal kezéről. Vergődött, üvöltött, és ömleni kezdett belőle a vér, ami mindig bosszússá tesz, úgyhogy a szájába tömtem egy teniszlabdát, és levágtam a jobb kezéről is az első két ujját.

– Minden különösebb ok nélkül – válaszoltam neki, és megvártam, hogy egy kicsit lecsillapodjon.

Amikor végre lenyugodott, felém fordította a tekintetét. A szeme telve volt azzal a rádöbbenéssel, ami akkor következik be, ha az ember a fájdalom túl eljut a felismerésig: ennek már soha nem lesz vége. Kivettem a szájából a teniszlabdát.

– Ki készítette a képeket?

Elmosolyodott.

– Remélem, az egyik a magáé volt – mondta, és ettől sokkal kielégítőbbé vált a következő kilencven percünk.

4. FEJEZET

Általában a bulizós éjszakáim után egy-két napig derűs és kiegyensúlyozott vagyok, de a MacGregor gyors halálát követő reggelen még mindig nem hagyott nyugodni a türelmetlen mohóság. Nagyon meg akartam találni és eltávolítani az útból a vörös cowboysizmás fényképészt. Rendmániás kis szörnyeteg vagyok, és szeretem befejezni, amit elkezdek, és már csak a tudat is, hogy valaki ott trappol abban a nevetséges csizmában, egy olyan fényképezőgéppel, amely túlságosan is sokat látott már, leküzdhetetlen vágyat ébresztett bennem, hogy a nyomába eredjek és bevégezzem két részből álló feladatomat.

Talán túlságosan elsiettem a dolgokat MacGregorral; kicsit több időt és biztatást kellett volna adnom neki, és mindent kitálalt volna. De úgy tűnt, magam is ki tudom nyomozni az ügyet – amikor a Sötét Utas vezet, úgy érzem, bármire képes vagyok. Mostanáig nem is kellett csalódnom ebben a hitemben, de ezúttal kicsit nehezebb helyzetbe hoztam magam, és így kénytelen leszek egyedül megtalálni Csizma urat.

Korábbi kutatómunkám során kiderült, hogy MacGregor nem élt társasági életet, az esti hajókázásokat leszámítva persze. Tagja volt pár üzleti szervezetnek, mint ahogy az egy ingatlanügynök esetében el is várható, de nem találtam senkit, akivel komolyabban összehaverkodott volna. Azt is tudtam, hogy nincsen priusza, úgyhogy ezen a vonalon sem keresgélhettem a bűntársa után. Válási jegyzőkönyvében a „kibékíthetetlen ellentétek” kifejezés szerepelt kiváltó okként – a többi a fantáziámra volt bízva.

És ezzel meg voltam lőve; MacGregor tipikus magányos farkasnak bizonyult, és bármilyen behatóan jártam is utána a dolgainak, nem bukkantam semmilyen nyomra, amely arra utalt volna, hogy voltak barátai, társai, női, haverjai vagy spanjai. Nem járt pókerezni a fiúkkal – ami azt illeti, nem is voltak fiúk, leszámítva a kissrácokat. Nem volt hitgyülekezet, nem volt jótékonyági egyesület, nem volt kocsmá a szomszédságában, nem volt heti tánctanfolyam – ami magyarázatot adhatott volna a csizmákra. Nem volt semmi. Leszámítva a fényképeket azokkal a hülye, hegyes, vörös csizmaorrokkal.

Ki lehetett hát Cowboy Bob, és hogy találhatnám meg őt?

Csak egy helyre fordulhatok válaszáért, ezt pedig igen hamar meg kell tennem, még mielőtt észrevenné valaki, hogy MacGregor eltűnt. Mennydörgést hallottam a távolból, és meglepetten pillantottam a faliórára. Valóban, 14:15 volt, a szokásos délutáni vihar ideje. Végignyűglődtem az egész ebédidőt, pedig az ilyesmi nem vallott rám.

Ugyanakkor a vihar alibinek is jó lehet, és a visszaúton megállhatok enni valamit. Úgyhogy miután ilyen praktikusán és pozitívan elterveztem a közeljövőmet, kimentem a parkolóba, beültem az autóba, és dél felé indultam.

Mire odaértem a Matheson Hammockhoz, eleredt az eső, úgyhogy megint előhúztam a sportos sárga vihardzsekimet, és lekocogtam az ösvényen MacGregor hajójához.

Ezúttal is könnyedén nyitottam ki a zárat, majd becsusszantam a kabinba. Első látogatásom alkalmával arra kerestem bizonyítékot a hajón, hogy MacGregor pedofil. Most valami kevésbé kézzelfogható dolog után kutattam, valami kis információra volt szükségem, ami segítene azonosítani MacGregor fényképész barátját.

Mivel valahol el kellett kezdenem, hátramentem az alvófülkébe. Kihúztam a fiókot, ami mögött ott volt a titkos rekesz, és megint végiglapoztam a képeket. Ezúttal a hátsó oldalukat is megnéztem. A digitális fényképezés nagyon megnehezíti a nyomozómunkát, semmiféle jel nem volt a képeken, és üres filmesdobozokat sem találtam lenyomozható sorozatszámokkal. Bárki a világon letöltheti a képeket a merevlemezére, és ha úrikedve úgy diktálja, kinyomtathatja, még olyasvalaki is, aki ilyen szörnyű ízléssel rendelkezik a lábbelik terén. Ez így nem tűnt igazságosnak; nem az lenne a számítógép dolga, hogy megkönnyítse az ember munkáját?

Visszatoltam a fiókot, és átkutattam a többi részt, de nem volt ott semmi, amit ne láttam volna korábban. Némileg csalódottan mentem vissza a főkabinba. Ott is volt jó pár fiók, végig is néztem őket. Videokazetták, műanyag katonák, szigetelőszalag – csupa olyasmi, amit már láttam, és egyik sem árult el semmi újat. Kihúztam a szigetelőszalag-készletét, arra gondolva, hogy talán nem lenne szabad hagyni, hogy pocsékba menjen. Szórakozottan megfordítottam a legalsót.

És ott volt.

Tényleg jobb szerencsésnek lenni, mint tehetségesnek. Egymillió év alatt se lett volna esélyem, hogy valami ilyesmit kikövetkeztessek. A szigetelőszalag aljára odaragadt egy papírfecni, amire az volt írva, „Reiker”, és egy telefonszám.

Természetesen nem volt rá garancia, hogy Reiker a Vörös Cowboy, vagy hogy egyáltalán egy élő személy. Akár a marina csatornázási alvállalkozója is lehetett. Mindenesetre ez is jóval több volt, mint amivel elindultam, és amúgy is el kellett hagynom a hajót, még mielőtt a vihar eláll. Zsebre vágtam a cetlit, begomboltam a viharkabátomat, és kióvakodtam a hajóból, vissza az ösvényre.

Talán a MacGregorral töltött estém hatása miatt éreztem magam olyan derűsnek és kiegyensúlyozottnak, de miközben hazafelé vezettem, azon kaptam magam, hogy egy fülbemászó kis Philip Glass-dallamot dúdolok a 1000 Airplanes on the Roof című albumról. A boldog élet titka az, hogy az

embernek legyenek sikerei, amelyekre büszke lehet, és legyenek céljai, amelyek hajtják. Nekem pedig ebben a pillanatban megvolt mindkettő. Milyen csodálatos dolog is Dexternek lenni.

A jó hangulatom csak addig a körforgalomig tartott, ahol az Old Cutler beleolvad a Lejeune-be, ekkor ugyanis a visszapillantóra tett rutinpillantás lefagyasztotta számról a zenét.

Mögöttem, orrával már-már a csomagtartómban egy sötétbordó Ford Taurus jött. Nagyon hasonlított azokra az autókra, amelyeket a Miami-Dade Rendőrkapitányság nagy tételben szerzett be civil ruhás kollégáim számára.

Egyszerűen képtelen voltam meglátni e szituáció jó oldalát. Egy járőr követhet akár különösebb ok nélkül is, de aki egy civil rendőrautóban ül, annak biztos van valami célja ezzel, még hozzá, úgy tűnik, az, hogy a tudomra adja, hogy követnek. Ha így volt, akkor hát nem is csinálhatta volna jobban. A szélvédő csillogása miatt nem láttam, ki vezet a másik autót, de hirtelen nagyon fontosnak tűnt megtudni, hogy pontosan mióta követhet az a kocsi, ki vezet, és mennyit látott a sofőr.

Bekanyarodtam egy kis mellékutcába, a járda mellé húzódtam és megálltam, a Taurus pedig leparkolt mögém. Egy kis ideig semmi sem történt, mindketten csak ültünk a kocsiban, és vártunk. Le fognak tartóztatni? Ha a kikötőből követett valaki, az nagyon rosszat jelent Daliás Dexter számára. Előbb vagy utóbb feltűnik valakinek, hogy MacGregor eltűnt, és még a legfelületesebb rutinnyomozás során is előkerül a hajója. Valaki el fog menni megnézni, hogy ott van-e, és ekkor a ténynek, hogy Dexter fényes délután odament, hirtelen nagy lesz a jelentősége.

Az ilyesfajta kis dolgokból áll össze a rendőri munka sikere. A nyomozók keresik ezeket az apró véletleneket, és amikor megtalálják őket, nagyon komolyan rászállhatnak arra, aki pusztán véletlen egybeesés miatt túl sok érdekes helyen járt. Még akkor is, ha az illetőnek rendőrigazolványa van, és elképesztően elbűvölő műmosolya.

Úgy tűnt, tényleg nem tehetek mást, mint hogy kidumáljam magam a helyzetből: meg kellett tudnom, ki követ és miért, majd meggyőzőnöm az illetőt, hogy csak az idejét pazarolja. Magamra öltöttem a leghitelesebb Hivatalos Üdvözet arckifejezésemet, kiszálltam a kocsimból, és határozottan a Taurushoz léptem. Az ablak lecsúszott, mögüle pedig Doakes őrmester haragos arca nézett rám, mint valami sötét fából faragott gonosz istenszobra.

– Mostanában miért hagyja el napközben a munkahelyét ilyen gyakran? – kérdezte. A hangja leginkább kifejezéstelen volt, mégis sikerült azt a benyomást keltenie, hogy bármit is válaszolok, az hazugság, és nagyon szívesen megütne érte.

– Jé, Doakes őrmester! – válaszoltam vidáman. – Micsoda véletlen. Mit keres erre felé?

– Van valami dolga, ami fontosabb a munkájánál? – kérdezte. Nem úgy tűnt, mintha bármilyen mértékben is megerőltetné magát, hogy fenntartsa a párbeszédnek akár a látszatát is, úgyhogy vállat vontam. Olyan beszélgető-partnerekkel, akiknek nincs érzékük a társalgáshoz, és láthatólag nem is kívánnak javítani ezen képességükön, az a legcélszerűbb, ha az ember hagyja magát sodortatni az árral

– Nekem, ööö... volt egy kis személyes elintéznivalóm – válaszoltam. Ez így nagyon gyenge volt, egyetértek, de Doakesnak megvan az a kellemetlen szokása, hogy a legkínosabb kérdéseket teszi fel, még hozzá olyan látványos rosszindulattal, hogy annak is örülök, hogy nem kezdtem el dadogni, nemhogy még valami szellemeset is ki tudtam volna találni.

Pár végtelen másodpercig csak bámult, úgy ahogy egy éhező pitbull bámulja a nyers húst.

– Személyes elintéznivaló – mondta végül anélkül, hogy pislogott volna, így, az ő szájából még ostobábban hangzott.

– Pontosan – válaszoltam.

– A fogásza a Gablesen van – jelentette ki.

– Hát...

– Az orvos is arrafelé, az Alamedán. Ügyvédje nincs, a húga még dolgozik – mondta. – Mi az a személyes elintéznivaló, amit kihagytam?

– Ami azt illeti, ööö, én, én... – válaszoltam, és nagy meglepetéssel vettem észre, hogy elcsuklik a hangom, és semmi mást nem tudtam kinyögni, Doakes pedig úgy bámult rám, mintha azért könyörögne, hogy fussak már, hogy gyakorolhassa a mozgó célpontra történő célzást.

– Érdekes – mondta végül. – Nekem is személyes elintéznivalóm volt erre felé.

– Tényleg? – válaszoltam, megkönnyebbülten érezve, hogy a szám megint képessé vált az emberi beszédre. – És mi lenne az, őrmester?

Ez volt az első alkalom, hogy mosolyogni láttam, és meg kell mondjam, sokkal jobban esett volna, ha egyszerűen csak kiugrik az autóból és megharap.

– MAGÁT figyelem – válaszolta. Egy pillanatig még hagyta, hadd gyönyörködjek fogsora ragyogásában, majd felcsúszott az ablaka, ő pedig eltűnt a sötétített üveg mögött, mint az Alice Csodaországban Fakutyája.

5. FEJEZET

Ha lett volna elég időm, biztos vagyok benne, hogy egy egész sor dolog eszembe jutott volna, ami kellemetlenebb, mint ha Doakes őrmester követi az embert. De ahogy ott ácsorogtam a divatos viharöltözékemben, arra gondolva, hogy Reiker és a vörös csizmája egyre távolabb kerül tőlem, ez önmagában is túl kellemetlennek tűnt számomra ahhoz, hogy ne érezzék késztetést még kellemetlenebb dolgok elképzelésére. Egyszerűen csak visszaültem a kocsimba, beindítottam a motort, és hazavezettem. Rendes körülmények között megnyugtató volt a többi sofőr gyilkos hozzáállása, amitől mindig otthon éreztem magam, de valamilyen oknál fogva a szorosan a nyakamban lihegő sötétbordó Taurus ezúttal megfosztott ezen örömtől.

Elég jól ismertem Doakes őrmestert ahhoz, hogy tudjam, nem csupán átmeneti szeszélyről van szó az ő esetében. Ha megfigyelés alatt tart, addig nem is fogja abbahagyni, amíg rajta nem kap valami rosszaságon. Vagy addig, amíg valami nem akadályozza meg abban, hogy tovább figyeljen. Természetesen rögtön eszembe jutott pár csábító lehetőség, amitől elveszíthetné az érdeklődését irántam. Ugyanakkor ezek mind végleges megoldások voltak, és bár nem rendelkezem a szó hagyományos értelmében vett lelkiismerettel, van egy szabályrendszerem, amely nagyon hasonlóan működik a lelkiismerethez.

Tisztában voltam vele, hogy Doakes őrmester előbb vagy utóbb lépni fog valamit, amivel el akarja majd venni a kedvem a hobbitól, ezért komolyan elgondolkoztam azon, mit tegyek, amikor ez bekövetkezik. Végül arra a következtetésre jutottam, hogy várok, és majd meglátom.

– Tessék? – kérdezhetnék erre tőlem teljesen megalapozottan. – Tényleg ki kell zárunk a nyilvánvaló megoldást? – Végül is, lehet, hogy Doakes erős és halálos, de a Sötét Utas sokkal inkább az, és senki nem állhat az útjába, amikor átveszi az uralmat. Talán csak most az egyszer...

Nem, válaszolta a vékony kis hang a fülemben.

Szia, Harry. Miért is nem? És ahogy feltettem a kérdést, eszembe jutott, amikor megválaszolta.

Be kell tartanod a szabályokat, mondta.

Szabályokat, apa?

A tizenhatodik születésnapomon történt. Soha nem tartottam nagy bulit, mivel akkor még nem sajtátítottam el a lenyűgözően elbűvölő és szimpatikus modor csínját-bínját, és amikor éppen nem én kerültem a nyáladzó kortársaimat, akkor ők kerültek engem. Olyan voltam kamasznak, mint egy juhász-kutya, aki különösen piszkos és ostoba birkák között él. Azóta rengeteget

tanultam. Tizenhat évesen például nem is jártam messze az igazságtól – az emberek tényleg reménytelenek! –, de most már nem hagyom, hogy ilyesmi zavarba hozzon.

Úgyhogy a tizenhatodik születésnapom meglehetősen visszafogott esemény volt. Doris, a nevelőanyám nem sokkal korábban halt meg rákban. De a mostohahúgom, Deborah sütött nekem tortát, Harrytól pedig kaptam egy új horgászbótot. Elfújtam a gyertyákat, megettük a tortát, majd Harry kivitt szerény, Coconut Grove-i hajlékunk hátsó kertjébe. Leült a vörösfából készült kerti asztalhoz, amelyet saját kezűleg ácsolt a téglából készült, kerti tűzrakóhely mellé, és intett, hogy én is foglaljak helyet.

– Szóval, Dex – mondta. – Tizenhat. Kész férfiember vagy már.

Nem voltam biztos abban, hogy ez mit is jelent – Én? Férfi? Mi több, ember? –, és nem tudtam, mit kellene rá válaszolnom. De tisztában voltam azzal, hogy Harry nem értékeli túlságosan a szellemes visszavágásokat, úgyhogy csak bólintottam. Harry pedig csak nézett rám a kék röntgen szemével.

– Érdekelnek téged egyáltalán a lányok? – kérdezte.

– Ööö... milyen értelemben? – kérdeztem vissza.

– Csók. Fogdosás. Tudod. Szex.

Belesédültem a gondolatba, mintha egy hideg, sötét bakancs rugdosná belülről a homlokomat.

– Nem, ööö, nem. Én, izé... – válaszoltam bikkfanyelvűbben, mint valaha. – Ilyen értelemben nem.

Harry bólintott, mintha lett volna értelme annak, amit mondtam.

– De a fiúk sem – tette hozzá, én meg csak megráztam a fejem. Harry lenézett az asztalra, majd vissza a házra. – Amikor tizenhat éves lettem, az apám elvitt egy kurvához. – Megrázta a fejét, és egy nagyon kis mosoly suhant át az arcán. – Tíz évembe került, hogy túltegyem magam rajta. – Egyszerűen semmi nem jutott eszembe, amit erre válaszolhattam volna. A szex gondolata teljesen idegen volt tőlem, és a gondolat, hogy valaki fizet érte, különösen a gyermeke számára, különösen, ha a szóban forgó gyermek Harry – hát, de most tényleg. Ez túl sok volt nekem. Olyan arckifejezéssel néztem Harryre, ami nagyon közel állt a pánikhoz, mire ő elmosolyodott.

– Nem – mondta. – Nem akartam felkínálni a lehetőséget. Úgy gondolom, sokkal nagyobb hasznát fogod venni annak a horgászbótoknak. – Lassan megrázta a fejét, és másfelé nézett, messze el a kerti asztal felett, át az udvaron, végig az utcán. – Vagy egy vadászkésnek.

– Igen – válaszoltam, próbálván nem túl lelkesnek tűnni.

– Nem – mondta ismét. – Mindketten tudjuk, mit akarsz. De még nem állsz készen.

Mióta Harryvel először beszéltünk arról, hogy mi is vagyok, egy emlékezetes sátras túrán pár évvel azelőtt, azóta folyamatosan készítettünk fel

engem. Harry szavaival élve, tisztáztuk a dolgokat. Mint ifjú, zöldfülű álember, alig vártam, hogy belevághassak vidám pályafutásomba, de Harry visszatartott, mert Harry mindig tudott mindent.

– Tudom, mire kell vigyázni – mondtam.

– De még nem tökéletesen – válaszolta. – Be kell tartanod a szabályokat, Dexter. Muszáj. Ez különböztet meg téged a többitől.

– Be kell olvadnom – mondtam. – El kell takarítanom magam után, nem szabad kockázatot vállalnom, ööö...

Harry megrázta a fejét.

– Ami még fontosabb. Mielőtt belekezdenél, meg kell győződnöd arról, hogy az illető tényleg megérdemli. Meg se tudom számolni, hányszor előfordult, hogy biztos voltam valakinek a bűnösségében, és mégis el kellett engednem. Amikor rád néz az a gazember, és vigyorog, és te tudod, és ő is tudja, de tartanod kell neki az ajtót, és szabadon kell engedned... – Megfeszült az álla, és öklével kocogtatni kezdte az asztalt. – Neked nem kell majd. DE... biztosra kell menned. Halálbiztosra, Dexter. És még ha teljesen biztos is vagy... – Tenyerét felém fordítva emelte fel a kezét. – Szerezz valamilyen bizonyítékot. Hála istennek, nem a bíróságot kell meggyőznöd vele. – Röviden, keserűen elnevette magát. – Akkor soha nem jutnál egyről a kettőre. De bizonyítékot kell szerezned, Dexter. Ez a legfontosabb. – Megkocogtatta az asztalt az öklével. – Muszáj, hogy legyen bizonyítékod. És még akkor is...

Szünetet tartott, egy leírhatatlan Harry-szünetet, én pedig vártam, tudván, hogy most valami súlyos dolog következik. – Néha még akkor is el kell engedned az illetőt. Függetlenül attól, hogy mennyire megérdemelné. Például ha túlságosan... reflektorfényben van. Ha túl nagy feltűnést keltene a dolog, akkor hagyj.

Hát, erről volt szó. Mint mindig, Harry megadta nekem a választ. Bár-mikor elbizonytalanodom, meghallom Harry suttogását a fülemben. Biztos voltam benne, de nem volt bizonyítékom, hogy Doakes egy dühös és gyanús zsarun kívül bármi is lenne, és egy zsarú feldarabolása minden bizonnyal nem hagyná hidegen a várost. LaGuerta nyomozó időelőtti halála után – amely nemrég következett be – a rendőrségi állomány valószínűleg egy kicsit érzékenyen reagálna, ha egy újabb zsarú hasonlómódon vesztené életét.

Bármilyen elengedhetetlennek is tűnt a dolog, Doakes a hatókörömön kívül esett. Kinézve az ablakon láthattam a bordó Taurust egy fa alatt várakozni, de nem tehettem semmit, legfeljebb azt kívánhattam, hogy valahogy spontán módon oldódjon meg a probléma – például ráessen a fejére egy zongora. Bármilyen szomorú is, a szerencsén kívül másban nem bízhattam.

De ezen az estén szegény Durcás Dexternek nem volt szerencséje, és ezidő tájt tragikusan kevés zongora potyogott az égből Miami környékén. Úgyhogy itt álltam nyomorom kis tanyájában, frusztráltan grasszáltam egyik

faltól a másikig, és bármikor is pillantottam ki az ablakon, ott állt a Taurus a túloldalon. Egy órával korábbi terveimnek emléke dübörgött a fejemben. Kijöhet Dexter játszani? Sajnos nem, kedves Sötét Utas. Dexter büntetésben van.

De volt egy dolog, amit még a lakásom fogságában is meg tudtam tenni. Elővettem a zsebemből a MacGregor hajójából elhozott, gyűrött kis fecnit, kisimítottam, amitől az ujjaim rögtön ragadni kezdtek a szigetelőszalagról származó ragasztómaradék miatt. „Reiker” és egy telefonszám. Több mint elég az egyik, telefonszám alapján lekérdezhető adatbázishoz, amelyet el tudtam érni az otthoni gépemről is. Pár perccel később így is tettem.

A szám egy mobil-előfizetéshez tartozott, ami a Coconut Grove-i Tigertail sugárúton lakó Mr. Steve Reiker nevére szólt. Egy kis utánajárással kiderült, hogy Mr. Reiker szakmájára nézve fényképész. Persze lehet, hogy mindez csak véletlen egybeesés. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok Reiker nevű fényképész van a világon. Fellapoztam a Yellow Pagest, és kiderült, hogy ez a konkrét Reiker egy bizonyos műfajra szakosodott. Negyedoldalas hirdetése volt a könyvben, azzal a szöveggel, hogy „Emlékeztében őrizze meg őket olyannak, amilyenek most”.

Reiker műfaja a gyermekfotózás volt.

A véletlen egybeeséssel kapcsolatos elméletem ez esetben igen valószínűtlen.

A Sötét Utas fészkelődött és várakozással telve nevetett, én pedig azon kaptam magam, hogy egy kis kirándulást tervezek Tigertailbe, hogy körülnézzek. Ami azt illeti, nincs is messze. Akár most is odamehetnék, és...

És lehetőséget adhatnék Doakes őrmesternek arra, hogy a számháborúzás közben leolvasson. Nagyszerű ötlet, öregfiú. Ezzel megspórolhatnál Doakesnak egy csomó nyomozómunkát, ami akkor vár majd rá, amikor Reiker végre eltűnik egy szép napon. Az unalmas rutinmunka helyett egyszerűen csak letartóztathatna.

És ha így haladunk, mikor fog Reiker eltűnni? Nagyon frusztrált, hogy végre magam előtt látok egy ígéretes célpontot, erre vissza kell fognom magam. De Doakes már órák óta ott várakozott autójában az utca túloldalán, és én még mindig itt voltam. Mit tegyek? A dolog jó oldala az volt, hogy Doakes nyilvánvalóan nem látott eleget ahhoz, hogy bármit is lépjen, azonkívül, hogy folyamatosan megfigyelés alatt tart. De a másik oldalon igen sokat levont az egyenleg értékéből az, hogy ha továbbra is követ mindenhova, kénytelen leszek folyamatosan játszani a kedélyes laborpatkány szerepét, és gondosan elkerülni minden olyan végzetes helyzetet, ami túlmutat annál, hogy részt veszek a Palmetto autópálya forgalmában. Ez így nem lesz jó. Nagy nyomás alatt álltam, nemcsak a Sötét Utas, hanem az idő múlása miatt is. Mielőtt túl sok idő eltelt volna, bizonyítékot kellett találnom arra, hogy Reiker volt az a fényképész, aki elkészítette MacGregor képeit, és ha tényleg így állt a

helyzet, le kellett vele folytatnom egy lényegre törő, célzatos párbeszédet. Ha rájön, hogy MacGregort utolérte minden mulandó hús végzete, minden bizonnyal menekülőre fogja. És ha munkatársaim a rendőrkapitányságon is rájönnek erre, Daliás Dexter helyzete nagyon kényelmetlenné válhat.

De Doakes láthatóan hosszabb itt-tartózkodásra rendezkedett be, és pillanatnyilag semmit nem tehettem ez ellen. Rettenetesen kínzott a gondolat, hogy Reiker szabadon kószál, ahelyett, hogy a szigetelőszalag szorításában vergődne. Homicidus interruptus. A Sötét Utas felől egy halk nyögést és a mentális fogak csikordulását hallottam. Pontosan tudtam; mit érez, de nem tehettem semmit azonkívül, hogy fel-alá sétálok. Ez pedig nem igazán segített; ha így folytatom, kilyukad a padlószőnyeg, és akkor soha nem kapom vissza a lakásért fizetett kauciót.

Az első gondolatom az volt, hogy olyasvalamit kellene csinálnom, ami eltéríti Doakest a céljától – de ő nem egy átlagos kopó. Csak egyvalami jutott eszembe, amitől remegő, türelmetlen orra elveszítené a szagot. Fennállt annak halvány lehetősége, hogy ki tudom fárasztani a melyikünk-bírja-tovább játék során, hogy képes leszek tántoríthatatlanul normális maradni addig, amíg végül feladja, és visszatér az igazi munkájához, ami szépséges városunk valóban rettenetes polgárainak lefüleléséből áll. Elvégre most is hemzsegnek benne a szabálytalanul parkolóók, a szemetelők, és azok, akik a demokratákra fognak szavazni a következőválasztáson. Hogy is pazarolhatja idejét a jó öreg Dexterre és az ő ártalmatlan hobbijára?

Hát akkor jó: olyan rendíthetetlenül átlagos leszek, hogy a fogai is belesajdulnak. Lehet, hogy inkább hetekbe telik majd, mint napokba, de megteszem. Teljes erőbedobással élem majd műanyag életemet, amit azért hoztam létre, hogy embernek tünjek. És mivel az embereket általában leginkább a szex motiválja, először is meglátogatom barátnőmet, Ritát.

Furcsa szó a „barátnő”, különösen felnőtt emberek esetében. És a gyakorlati alkalmazása még furcsább. E kifejezést a felnőttek társadalmában általában azokra az emberekre alkalmazzák, akik szexuális életet hajlandóak biztosítani, nem pedig barátságot. Konkrétan, ahogy megfigyeltem, nem példa nélküli eset, hogy valaki aktívan utálja a barátnőjét, bár az őszinte gyűlöletet természetesen mindenki a házasságára tartogatja. Mostanáig nem sikerült rájönnöm, mit várnak a nők cserébe a barátjuktól, de úgy tűnt, én megadom Ritának azt, amire vágyik. És ez biztos nem a szex volt, mert az körülbelül annyira hozott lázba, mint a külkereskedelmi mérleg hiánya.

Szerencsére Ritát sem igazán érdekelte a szex. Egy katasztrofálisan korai házasság túlélője volt, amit egy olyan férfival kötött, akiről kiderült, hogy leginkább attól érzi jól magát, ha kokozhat és verheti a feleségét. Később azzal tette teljessé közös életüket, hogy több igen érdekes kórral fertőzte meg a feleségét. De egy szép éjszakán, amikor a gyermekeit is bántalmazni kezdte,

Rita csodálatos, countryszámokba illő hűsége szilánkokra tört, és az a disznó kirúgató az életéből, mi több, szerencsére meg sem állt a börtönig.

Az egész zűrzavar eredményeképpen Rita olyasvalakit kezdett keresni, aki társaságot szeretne, valakit, akivel beszélgethet, akinek nyers, állatias ösztöneit nem kell kielégítenie. Más szóval egy olyan férfit, aki a finom lelkéért értékeli őt, nem pedig a lepedőakrobatika iránti lelkesedéséért. Ecce Dexter! Majdnem két éve volt már Rita az én tökéletes álruhám, a világ Dexterről alkotott képének kulcsfontosságú szereplője. Cserébe nem vertem, nem fertőztem meg semmivel, nem kényszerítettem rá állatias szenvedélyemet, és úgy tűnt, valóban élvezzi a társaságomat.

Ráadásul a gyerekeit, Astort és Codyt is nagyon megkedveltem. Lehet, hogy furcsa, de igaz, tényleg így van. Ha valami rejtélyes okból mindenki más eltűnne a földről, abban csak az idegesítene, hogy nem maradt senki, aki fánkot sütné nekem. De a gyerekek érdekelnek, mi több, kedvelem őket. Rita két kölyke traumatikus kisgyermekként tudhatott maga mögött, és talán azért, mert ezzel én is így voltam, különös kötődést éreztem feléjük, valami olyasfajta érdeklődést, ami túlmutatott Rita álruha mivoltán.

De Rita a gyerekeit leszámítva is meglehetősen vonzó nő. Rövid, jólfésült frizurája van, szálkás, sportos testalkata, és szinte soha nem hagyja el ostobaság a száját. Megjelenhettem vele emberek között, tudván, hogy megközelítőleg úgy nézünk ki, mint egy összeillő emberpár, és ez volt a lényeg. Az emberek még odáig is elmentek, hogy szép párnak nevezzenek bennünket, bár azt nem egészen értettem, mire akartak ezzel célozni. Feltételezem, Rita valamilyen mértékben vonzónak tartott engem, bár a múltbéli férfi partnereiből kiindulva ez nem feltétlenül tűnt hízélgőnek. Ezzel együtt nem rossz olyasvalakivel lenni, aki csodál engem. Igazolja az emberekről alkotott rossz véleményemet.

Ránéztem az asztali órára. 17:32, az elkövetkezendő negyedórában fog hazaérni Rita a munkahelyéről, a Fairchild Title Ügynökségtől, ahol valami bonyolult munkát végez, aminek talán valami köze van a százalékos részesedések hányadaihoz. Mire odaérek, már otthon kell lennie.

Vidám, szintetikus mosollyal léptem ki az ajtón, intettem Doakesnak, és Rita szerény, dél-miami házához hajtottam. Nem volt túl nagy forgalom, vagyis nem láttam útközben halálos baleseteket vagy lövöldözést, és nem egészen húsz perccel később leparkoltam Rita otthona előtt. Doakes elhajtott az utca végéig, és amikor bekopogtam a bejárati ajtón, ő is megállt a túloldalon.

Az ajtó kitérült, és Rita kukucskált ki rám.

– Ó! – lepődött meg. – Dexter.

– Személyesen – válaszoltam. – Erre jártam, és arra gondoltam, hátha itthon vagy már.

– Hát, én... én ebben a pillanatban értem haza. Szörnyen nézhetek ki. Izé... gyere be. Kérsz egy sört?

Sör; micsoda gondolat. Soha nem jutna eszembe ilyesmi – ezzel együtt, ez annyira normális volt, olyan tökéletes része volt a munka-után-meglátogatjuk-a-barátnőnket jelenetnek, hogy még Doakesra is mély benyomást kellene gyakoroljon. Teljesen beleillett a képbe.

– Nagyon örülnék neki – válaszoltam, és követtem barátnőmet a szoba viszonylagos hűvösébe.

– Foglalj helyet – szólított fel. – Mindjárt rendbe kapom magam. – Rámmosolygott. – A gyerekek kimentek hátra, de biztos vagyok benne, hogy le se fogod tudni vakarni őket magadról, ha megtudják, hogy itt vagy. – Ezzel kisuhand az előszobába, majd egy pillanattal később visszatért egy doboz sörrel. – Máris itt vagyok – biztosított, és elment a ház végében lévő hálószobájába.

Leültem a kanapéra, és nézegetni kezdtem a kezemben lévő sört. Nem vagyok nagyivó – de most tényleg, az alkoholfogyasztás nem tesz jót a ragadozóknak. Lelassítja a reakcióidőt, eltompítja az érzékeket, és megköti a törődés összegubancolódott ruháját, amire mindig is rossz dologként gondoltam. De most itt ültem, vakációzó démonként, aki megkísérel meg-hozni a végső áldozatot, és feladja hatalmát, hogy emberré válhasson – ehhez pedig az alkoholtól viszolygó Dipszofóbikus Dexter egy sörnél nem is kívánhatott volna jobbat.

Belekortyoltam. Keserű és sekélyes íze volt, pont, mint amilyen én leszek, ha túl hosszú ideig bekötve kell tartanom a Sötét Utast a Hátsó Ülésen. Ezzel együtt azt hiszem, a sör szeretete csak megszokás kérdése. Úgyhogy ittam még egy kortyot. Éreztem, ahogy legugyog a torkomon és csobban a gyomromban, és ekkor eszembe jutott, hogy a sok izgalom és frusztráció miatt nem is ebédeltem. De bánja a fene – végül is csak egyvilágos sörről volt szó; vagyis, mint a doboza büszkén hirdette, VILÁGOSSER-ről. Feltételezem, örülnöm kellene, hogy nem aranyoskodták el még ennél is jobban a sör szót.

Meghúztam a dobozt. Ha az ember egyszer hozzászokott, már nem is olyan rossz. Istenemre, ez tényleg ellazítja az embert. Én legalábbis minden húzással egyre lazábbnak éreztem magam. Még egy frissítő korty – nem emlékszem, hogy ennek ennyire jó íze lett volna, amikor megkóstoltam az egyetemen. De persze akkor még csak egy fiú voltam, nem pedig az a férfias, érett, keményen dolgozó felnőtt állampolgár, mint most. Megfordítottam a dobozt, de nem jött ki belőle semmi.

Hát – valahogy kiürülhetett. Én viszont még mindig szomjas voltam. Hagyhatjuk ennyiben ezt a kellemetlen helyzetet? Úgy gondoltam, nem. Semmiképpen nem hagyhatjuk ennyiben. Én legalábbis egyáltalán nem szándékoztam ennyiben hagyni. Felálltam, és határozott, szilárd léptekkel

kivonultam a konyhába. Találtam pár doboz világos sert a hűtőben, és az egyiket magamhoz véve visszatértem a kanapéhoz.

Leültem. Kinyitottam a sört. Belekortyoltam. Sokkal jobb. Doakes megmenjen a fenébe. Esetleg meg kellene kínálnom egy sörrel. Az talán megnyugtatóna, ellazítána, és akkor feladná a harcot. Végül is, ugyanazon az oldalon állunk, nem?

Ittam egy kortyot. Rita egy farmersortban és egy selyemmasnival megkötött, fehér topban jött vissza. El kellett ismernem, nagyon jól nézett ki. Rendkívül jó ízléssel választom meg az áruháimat.

– Szóval – mondta, miközben leült mellém a kanapéra –, örülök, hogy csak így beugrottal.

– Meg tudom érteni – válaszoltam.

Oldalra billentette a fejét, és furcsán nézett rám.

– Nehéz napod volt a munkahelyeden?

– Rettenetes napom volt – válaszoltam, és ittam még egy kortyot. – El kellett engednem egy rosszfiút. Egy nagyon rossz fiút.

– Ó. – Összeráncolta a homlokát. – Miért kellett... úgy értem, nem lehetett volna...

– Bár lehetett volna – feleltem. – De nem rajtam múltott. – Koccintásra emeltem a sörösdobozt. – Politika. – Belekortyoltam.

Rita megrázta a fejét.

– Még mindig nem tudok hozzászokni a gondolathoz, hogy... úgy értem, kívülről annyira egyértelműnek tűnik minden. Az ember elkapja a rosszfiúkat, és bezárja őket. De mi köze van ennek a politikához? Úgy értem, ahhoz, amit... végül is mit csinált tulajdonképpen?

– Segített megölni néhány gyereket – válaszoltam.

– Ó – döbönt meg. – Te jó ég, csak van valami, amit tehetnél?

Rámosolyogtam. Esküszöm, beletrafált. Micsoda csaj. Mondtam már, hogy nagyon jó az ízlésem?

– Rátapintottál a lényegre – közöltem vele, és megfogtam a kezét, hogy megnézzem, mivel tapintott rá. – Van valami, amit megtehetek. És azt nagyon jól csinálom. – Megveregettem a kezét, és csak egy kis sört öntöttem ki. – Tudtam, hogy te meg fogod érteni.

Zavarodottnak tűnt.

– Ó – válaszolta. – Mire... úgy értem... mit fogsz tenni?

Ittam egy kortyot. Miért is ne mondanám el neki? Nyilvánvaló, hogy már felmerült benne az ötlet. Miért ne? Kinyitottam a számat, de még mielőtt akár egy hangot is tudtam volna szólni a Sötét Utasról és az ártalmatlan hobbimról, Cody és Astor viharzottak be a szobába, megtorpantak, amikor észrevettek, és csak álltak ott, az egyikünkéről a másikunkra nézve.

– Szia, Dexter – köszönt Astor. Megbökte az öccsét.

– Szia – köszönt a fiú is halkán. Nem volt túl szószátyár alkat. Ami azt illeti, szinte meg se szólalt. Szegény kölyök. Az az egész zürzavar az apjával nagyon rossz hatással volt rá. – Részeg vagy? – kérdezte. Tőle ez egész szónoklatnak számított.

– Cody! – szólott rá Rita. Én bátran leintettem, és a kisfiúhoz fordultam.

– Részeg? – kérdeztem. – Én?

Bólintott.

– Igen.

– Kizárt – válaszoltam határozottan, a legmeggyőzőbb sértett arckifejezésem kíséretében. – Talán egy kicsit spicces, de az egyáltalán nem ugyanaz.

– Ó – válaszolta, és akkor a nővére is csatlakozott hozzá. – Itt maradsz vacsorára?

– Hát, azt hiszem, ideje volna indulnom – feleltem, de Rita meglepően határozott kézzel megszorította a vállam.

– Nem vezethetsz ilyen állapotban – jelentette ki.

– Milyen állapotban?

– Spiccesen – válaszolta Cody.

– Nem vagyok spicces – mondtam.

– Azt mondtad, az vagy – jelentette ki Cody. Nem is emlékszem, mikor jött ki a száján utoljára egy négyszavas mondat, és most nagyon büszke lettem rá.

– Így volt – tette hozzá Astor. – Azt mondtad, nem vagy részeg, csak egy kicsit spicces.

– Ezt mondtam volna?

Mindketten bólintottak.

– Ó. Hát akkor...

– Hát akkor – csatlakozott a beszélgetéshez Rita –, úgy néz ki, maradnod kell vacsorára.

Hát akkor. Maradtam. Legalábbis azt hiszem. Tudom, hogy valamikor az este folyamán odamentem a hűtőhöz egy világos serért, és meglepődve tapasztaltam, hogy az összes eltűnt. És valamikor később már megint a kanapén ültem. A tévé be volt kapcsolva, és én megpróbáltam rájönni, hogy miről beszélgetnek a színészek, és hogy miért gondolja úgy a láthatatlan közönség, hogy ez minden idők leghumorosabb párbeszéde.

Rita lehuppant mellém a kanapéra.

– A gyerekek lefeküdtek – mondta. – Hogy érzed magad?

– Csodálatosan – válaszoltam. – Csak arra nem tudok rájönni, mi ilyen vicces.

Rita a vállamra tette a kezét.

– Tényleg megvisel, ugye? Hogy el kellett engedned azt a rosszfíút. Gyerekek... – Közelebb húzódott hozzám, átkarolt, és a vállamra hajtotta a fejét. – Te olyan jó vagy, Dexter.

– Nem, nem vagyok az – válaszoltam elképedve, hogy miért mond ilyen furcsa dolgokat.

Rita felült, és a bal szememből a jobb szemembe nézett, majd vissza.

– De tényleg az vagy, és ezt te is tudod. – Elmosolyodott, és visszafészkelte a fejét a vállgödrömbé. – Szerintem ez nagyon... kedves, hogy így beugrottál. Hogy lássál. Mert rosszul érezted magad.

Elkezdtem volna megmagyarázni, hogy ez nem egészen így volt, de aztán rádöbbsentem: tényleg azért jöttem ide, mert rosszul éreztem magam. Igaz, csak abból a célból, hogy Doakest halálra untassam és hazamenjen, azután a rettenetes kudarcélmény után, hogy le kellett mondanom a Reikerrel való randevúmat. De végül is nagyon jó ötletnek bizonyult, nem? Jó öreg Rita. Kellemesen meleg volt, és jó illatú.

– Jó öreg Rita – mondtam. Olyan szorosan átötlettem, ahogy csak tudtam, és a feje búbjára támasztottam az állam.

Így üldögéltünk pár percig, majd Rita talpra küzdötte magát, és felhúzott a kezemnél fogva.

– Gyere – mondta. – Menjünk lefeküdni.

Így is tettünk, és amikor becsusszantam a takaró alá, ő meg mellém kúszott, akkor olyan kedvesnek tűnt, és olyan jó illata volt, és olyan puha és kényelmes volt, hogy...

Hát. A sör tényleg elképesztő dolog, nem?

6. FEJEZET

Fejfájással és borzasztó önutálattal ébredtem, továbbá fogalmam sem volt, hogy hol lehetek. Arcom rózsaszínű párnahuzaton nyugodott. Az én párnahuzatom – az, amit otthon látok ébredéskor, a saját ágyamban – nem volt rózsaszínű, és az illata is más volt. A matrac is túl nagynak tűnt a kinyitható ágyamhoz képest, és egyáltalán: abban is meglehetősen biztos voltam, hogy igazából ez a fejfájás sem az enyém.

– Jó reggelt, hercegem – szólalt meg egy hang valahol a lábaim felett. Odafordultam, és Ritát láttam az ágy végénél állni, boldog kis mosollyal nézve le rám.

– Ung – mondtam, leginkább egy varangy brekegésére emlékeztető hangon, amitől még inkább megfájdult a fejem. De ez a fájdalom nyilvánvalóan a szórakoztató típusú fájdalmak közé tartozhatott, mert Rita még szélesebben kezdett mosolyogni.

– Tudtam – közölte velem. – Hozok mindjárt egy kis aszpirint. – Fölém hajolt, és megdörzsölte a lábamat. – Mmm – mondta, majd megfordult, és kiment a fürdőszobába.

Felültem. Ez stratégiai hiba lehetett, mivel ettől csak még inkább lüktetni kezdett a fejem. Lehunytam a szemem, vettem pár mély levegőt, és vártam az aszpirint.

Ehhez a normális élethez még hozzá kellett szoknom.

De, meglepő módon, valójában nem is. Kiderült, hogy ha nem iszom többet egy vagy két sörnél, akkor sikerül annyira ellazulnom, hogy beleolvadjak a kanapé takarójába. Úgyhogy hetente több este is – visszapillantómban a hűséges Doakes őrmesterrel – beugrottam Ritához munka után, eljászogattam Codyval és Astorral, és üldögéltem egy kicsit Ritával, miután a gyerekek lefeküdtek. Tíz óra tájékán elindultam az ajtó felé. Úgy tűnt, Rita azt várja, hogy megcsókoljam, amikor elmegyek, úgyhogy általában úgy rendeztem a dolgokat, hogy a nyitott ajtóban állva csókoljuk meg egymást, ahol Doakes is láthatta. Minden technikai tudást felhasználtam, amit a filmekben láttam, és Rita boldogan belement a játékba.

Én szeretek megszokott napirend szerint élni, és olyan jól begyakoroltam ezt az újat, hogy már-már magam is hinni kezdtem benne. Annyira unalmas volt, hogy a valódi éneket teljesen elaltatta. Olyannyira, hogy még a messze, Dexter Földjének legmélyebb, legsötétebb sarkának Hátsó Ülésén üldögélő Sötét Utas is halk horkolásba kezdett, amit egy kicsit ijesztőnek találtam, és amitől életemben először egészen kicsikét egyedül kezdtem érezni

magam. De folytattam a megkezdett utat, Ritánál tett látogatásaimat kis játéknak fogtam fel, hogy kiderüljön, meddig mehetek el, tudván, hogy Doakes megfigyelés alatt tart, és remélhetőleg kezd egy kicsit elbizonytalanodni. Virágot vittem ajándékba, cukorkát és pizzát. Egyre egzotikusabb módokon csókoltam meg Ritát, persze a nyitott bejárati ajtóban, hogy Doakes a legjobb szögből láthassa a jelenetet. Tudom, hogy nevetséges az ilyesmi, de nem volt más fegyverem.

Doakes fáradhatatlanul a nyomomban maradt. Mindig váratlanul jelent meg, amitől még fenyegetőbbnek tűnt. Soha nem tudhattam, mikor és hol bukkan fel, és ettől úgy éreztem, mintha folyamatosan velem lenne. Ha bementem egy élelmiszerboltba, Doakes ott várt a brokkolik mellett. Ha az Old Cutler úton bicikliztem, valahol útközben mindig megláttam a sötétbordó Taurust egy fügefa alatt állni. Volt, hogy egy nap is eltelt Doakes nélkül, de mindvégig úgy éreztem, ott van valahol, szélirányban körözve és várakozva, és nem mertem azt remélni, hogy feladta. Ha nem láttam, akkor vagy nagyon jól elbújt, vagy arra várt, hogy váratlan megjelenésével megint jól rám ijesztessen.

Rákényszerített, hogy napi huszonnégy órában Délelőttös Dexter maradjak, mint egy színész, akit rabul ejtett a filmje, és aki tudja, hogy az igazi világ ott vár rá, közvetlenül a képernyő másik oldalán, mégis oly elérhetetlenül, mint a Hold. És Reiker gondolata úgy vonzott engem, mint a Hold. A gondolat, hogy ott csörtet át gondtalan életén abban az abszurdvörös csizmájában, majdnem elviselhetetlen volt a számomra.

Persze tisztában voltam azzal, hogy még Doakes sem fogja tudni a végtelenségig fenntartani ezt az állapotot. Végül is meglehetősen jó pénzt kapott Miami népétől azért, hogy elvégezzen egy bizonyos munkát, és cserébe azt időről időre el is kellett végeznie. De Doakes tisztában volt azzal, hogy a növekvő hullámmal, ami belülről ostromolt, tudta, hogy ha elég hosszan gyakorol rám nyomást, az álarc lecsúszik, le kell csúsznia, ahogy a Hátsó Ülésről jövő jéghideg suttogások egyre sürgetőbbé válnak.

Így álltunk hát, egy sajnálatosan csak metaforikus késélen táncoltunk. Előbb vagy utóbb újból önmagam kell majd legyek. De addig is szörnyen sokszor fogom látni Ritát. Bár régi rajongásom tárgyának, a Sötét Utasnak a kisujja hegyével sem érhetett fel, de szükségem volt a titkos énem fenntartására. És amíg le nem rázom Doakest, Rita az én köpenyem, vörösharisnyám és a szerszámosövem – majdnem az egész álruhám.

Hát jó: üldögélek egy kanapén, kezemben egy sörrel a Survivort nézve, és arról a játékról gondolkozva, ami soha nem fog a képernyőre kerülni. Ha hozzáadjuk Dextert a résztvevőkhöz, és szó szerint lefordítjuk a címet...

Nem volt minden gyászos, kilátástalan és reménytelen. Hetente több alkalommal játszhattam például ipiapacsot Codyval, Astorral és a környék többi vad teremtményével, vagyis ott tartunk, ahonnan indultunk; Dexter

Deklasszálódott, immár képtelen rendes életét élni, helyette egy csomó locsogó kölyökkel és egy üres raviolisdobozzal tölti az idejét. Az esős estéken pedig az ebédlőasztal köré gyűlünk, amíg Rita mosással vagy mosogatással foglalja el magát, esetleg egyéb eszközökkel dolgozik csinos kis fészke otthonosabbá tételén.

Nincs túl sok olyan játék, amelyet a sérült lelkületű fiatal korosztály két olyan képviselőjével, mint Cody és Astor, házon belül is lehetne játszani; a legtöbb társasjátékot unják vagy nem értik, a kártyajátékok nagy része esetén pedig úgy tűnt, olyan vidáman ostobának kell lenni, amit még én sem tudtam meggyőzően eljátszani. De végül megállapodtunk az akasztófa nevű játéknál; ebből tanulni is lehet, fejleszti a kreativitást, illetve enyhén gyilkos lelkület is szükségeltetik hozzá, szóval mindenkinek tetszett, beleértve Ritát is.

Ha a Doakes-korszak előtt megkérdezte volna tőlem valaki, hogy az akasztófázás és a Miller Világos Ser rendszeres fogyasztása elég-e nekem a boldogsághoz, be kellett volna ismerjem, hogy Dexter jó közérzetének összetevői a serrel ellentétben nem éppen világosként jellemezhetőek. De ahogy teltek-múltak a napok, és egyre jobban hozzám nőtt az álrúhám, fel kellett tegyem magamnak a kérdést: csak nem kezdem egy kicsit túlságosan is élvezni Mr. Külvárosi Családfő életét?

Ezzel együtt megnyugtató volt tapasztalni, ahogy Cody és Astor a ragadozóöszönt ártatlan örömmé transzformálják át, amelynek akasztófajáték a neve. Lelkesedésüktől, amivel kötélre juttatták a kis pálcikaemberkéket, egy kicsit úgy éreztem magam, mintha mégiscsak egyazon faj képviselői lennénk. Ahogy boldogan gyilkolták le névtelen akasztófavirágaikat, egy bizonyos lelki közösséget éreztem velük.

Astor gyorsan megtanulta, hogy kell megrajzolni az akasztófát és a betűknek kihagyott helyeket. Persze sokkal verbálisabb hozzáállással közelítette meg a kérdést.

– Hét betű – mondta például, majd beharapta az alsó ajkát, koncentrált, és kijavította magát:

– Várjatok. Hat.

És amikor Cody és én rosszul tippeltünk, akkor lecsapott, és felkiáltott:

– Egy KÉZ! Hahh!

Cody általában kifejezéstelenül nézett rá, majd a papírra, az odafirkált emberkével a hurokban. Amikor ő volt soron, és mi tippeltünk rosszul, lágy hangon annyit mondott, „egy láb”, majd olyan arkifejezéssel nézett fel ránk, amit akár győzedelmesnek is lehetett volna nevezni egy érzelmek kifejezésére képes ember esetében. És amikor az akasztófa alatti vízszintes vonalakat végre megtöltötték a megoldás betűi, mindketten elégedetten nézték a felkötött alakot, és Cody egyszer vagy kétszer azt is mondta, hogy „halott”, mielőtt Astor elkezdte fel-le ugrálva követelni, hogy „megint, Dexter! Most én jövők!”.

Az egész nagyon idillikus volt. Tökéletes kis családunk négy főből állt, Ritából, a gyerekekből és a Szörnyetegből. De bármennyi kis pálcikaemberkét végeztünk is ki, nem halt el bennem az aggodás amiatt, hogy az életem sebesen bugyborékol lefelé a lefolyóban, és nemsokára ősz hajú öregember lesz belőlem, aki túl gyenge ahhoz, hogy felemelje a kést, és egy ősrög Doakes őrmesterrel, illetve az elvesztegetett lehetőségek árnyaival a nyomomban fogok végigbotorkálni rettenetesen egyhangú napjaimon.

Amíg nem jut eszembe valami menekülési lehetőség, addig nekem is éppen annyira a nyakamon volt a hurok, mint Cody és Astor pálcikaemberkéinek. Ezt nagyon lehangolónak találtam, és restelkedve vallom be, hogy már-már fel is adtam a reményt, amit pedig soha nem tettem volna, ha észben tartok egy fontos dolgot.

Mégpedig azt, hogy ez Miami.

7. FEJEZET

Hát persze hogy nem lesz mindig így. Tudhattam volna, hogy egy ilyen természetellenes *status quo* nem tartható fent sokáig, meg kell adnia magát a dolgok természetes rendjének. Végül is olyan városban élek, ahol az örület, akárcsak a napfény, mindig ott bujdokolt a felhők mögött. Három héttel az első, Doakesszal történt nyugtalanító találkozásom utána felhők végül szerte-foszlottak.

Nem volt szó többről, mint egy kis szerencséről, tényleg – nem éppen az a zongora zuhant le, amelyben reménykedtem, de a véletlenek igazán szerencsés összzejátszása következett be. Húgommal, Deborahval ebédeltem éppen. Elnézést, úgy kellett volna mondanom, Deborah örmesterrel. Akárcsak apja, Harry, Debs is zsaru. A közelmúlt pozitív eseményeinek eredményeképpen előléptették, levetették vele a prostituált jelmezt, amelyet a munkaköréből kifolyólag volt kénytelen hordani, eltüntették végre az utcasarokról, és megkapta a saját örmesteri váll-lapkészletét.

Ez boldoggá kellett volna tegye őt. Végül is azt kapta, amiről úgy gondolta, hogy ezt szeretné; véget értek álkurvaként töltött napjai. Minden fiatal és többé-kevésbé csinos, az Erkölcsrendészetnél dolgozó rendőrnő számíthatott arra, hogy előbb-utóbb a prostitúció felderítésénél találja magát, Deborah pedig nagyon csinos. Viszont szegény testvérem buja alakja és ápoltság megjelenése csak szégyent hozott számára. Semmit nem volt hajlandó felvenni, ami a legcsekélyebb mértékben is kiemelte volna fizikai vonzerejét, és amikor az utcán kellett ácsorognia forrónadrágban és pánt nélküli topban, a kínok kínját élte át. Komolyan fenyegette a veszély, hogy a homlokába végleg bevésődnek a ráncok.

Mivel én egy embertelen szörnyeteg vagyok, általában jellemző rám a logikus gondolkodásmód, így azt hittem, hogy az új munkakör véget vet Állandóan Morcos Miasszonyunk mártíromságának. De ó, jaj, még az sem csalt mosolyt az arcára, hogy áthelyezték a gyilkosságokhoz. Valamikor időközben úgy döntött, hogy a rendészet egy komoly munkatársának olyan arcot kell vágnia, mintha egy nagy, rosszindulatú hal lenne, és nagyon keményen is dolgozott azon, hogy ennek az elvárásnak megfeleljen.

Az új céges autójával mentünk ebédelni; a kocsi szintén azok közé az új munkakörrel járó kiváltságok közé tartozott, amelyeknek kis fénysugarat kellett volna lopniuk az életébe. De nem úgy nézett ki, mintha ez történt volna. Azon gondolkoztam, aggódnom kellene-e érte. Figyeltem a húgom, miközben ültem a Café Relampago, a kedvenc kubai éttermünk egyik bokszába.

Lejelentette a helyzetét és az állapotát, majd morcos arckifejezéssel leült velem szemben.

– Hát szóval, Ponty Örmester – szólaltam meg, miközben felvettük az étlapot.

– Szerinted ez vicces, Dexter?

– Igen – válaszoltam. – Nagyon vicces. És egy kicsit szomorú is. Mint az élet. Különösen a te életed, Deborah.

– Baszd meg, Charlie – mondta. – Nincs az én életemmel semmi baj. – És hogy ezt bebizonyítsa, rendelt egy medianoche szendvicset, a legjobbban Miami-ban, és egy batido de mámét, vagyis egy tejturmixot, ami egy olyan gyümölcsből készült, amelynek leginkább a barack és a görögdinnye keverékére hasonlít az íze.

Az én életem minden ízében éppen olyan remek volt, mint az övé, úgyhogy ugyanazt rendeltem. Mivel törzsvendégek voltunk, és életünk nagy részében ide jártunk, a korosodó, borotvátlan pincér olyan arckifejezéssel kapta ki kezünkől az étlapot, amiért Deborah akár példaképének is tekinthette volna, és úgy trappolt el a konyha felé, mint a Godzilla útban Tokió felé.

– Mindenki olyan vidám és derűs – jegyeztem meg.

– Ez nem a Mr. Rogers és szomszédai show, Dex. Ez Miami. Itt csak a rossziúk boldogok. – Kifejezéstelenül nézett rám, tökéletes zsarupillantással. – Hogyhogy te nem nevezsz és dalolsz?

– Gonosz vagy, Deb. Nagyon gonosz. Már hónapok óta jól viselem magam.

Deb ivott egy korty vizet.

– Aha. És kezdesz beleőrülni.

– Sokkal rosszabb – válaszoltam megrázkódva. – Azt hiszem, kezdek normálissá válni.

– Majdnem el is hittem.

– Szomorú, de így van. Penészvirág lett belőlem. – Hezitáltam, majd kinyögtem. Végül is kivel oszthatná meg egy fiú a problémáit, ha nem a családjával? – Doakes örmesterről van szó – közöltem a húgommal.

Bólintott.

– Nagyon rád kattant – mondta. – Jobban teszed, ha távol tartod magad tőle.

– Nekem is ez a leghőbb vágyam – feleltem. – Ő viszont egyáltalán nem tartja magát távol TŐLEM.

A húgom zsarupillantása megkeményedett.

– És mit akarsz tenni?

Kinyitottam a számat, hogy letagadjam mindazt, ami eszembe jutott, de halhatatlan lelkem legnagyobb üdvére, még mielőtt hazudozni kezdek volna neki, közbeszólt Deb adóvevője. Deb oldalra billentette a fejét, felkapta az adóvevőt, és közölte, hogy már úton is van.

– Gyere – vetette oda nekem útban az ajtó felé. Engedelmesen követtem, és csak annyi időre álltam meg, hogy az asztalra dobjak némi pénzt.

Mire kimentem a Relampago ajtaján, Deborah már tolatott az autóval. Odasiettem, és az ajtóra vettem magam. Még mielőtt mindkét lábamat behúzhattam volna, Deborah már elindult előre, kifelé a parkolóból.

– De most tényleg, Deb – szólaltam meg –, majdnem elveszítettem a fél cipőmet. Mi ilyen fontos?

Deborah összeráncolta a homlokát, miközben a forgalom sűrűjében bevágott egy olyan kis lyukba, amellyel csak a tősgyökeres miami sofőrök próbálkoztak volna meg.

– Nem tudom – válaszolta, és bekapcsolta a szirénát.

Meglepetten pislogtam egyet, és felemeltem a hangom, hogy túlűvöltsem a zajt.

– Nem mondta el neked a diszpécser?

– Hallottad már a diszpécsert dadogni, Dexter?

– Nem, még soha. Miért, most dadogott?

Deb megelőzött egy iskolabuszt, és feldübörgött a 836-osra.

– Igen – mondta. Elrántotta a kormányt, hogy kikerüljön egy fiatalemberekkel zsúfolt BMW-t, amelynek az utasai mutogatni kezdtek neki. – Azt hiszem, gyilkosságról van szó.

– Azt hiszed – visszhangoztam.

– Igen – válaszolta, majd a vezetésre koncentrált, én meg hagytam. A nagy sebességről mindig eszembe jut a saját halandóságom, különösen miami útjain. Ami pedig a Dadogó Diszpécser Esetét illeti... hát, Miss Marple őrmester és én éppen elég hamar megtudjuk, miről van szó, különösen, ha továbbra is ezzel a tempóval haladunk, egy kis izgalom pedig sose árt.

Pár nagyon rövid perccel később Debnek sikerült életveszélyes balesetek okozása nélkül eljuttatnia minket az Orange Bowl mellé, ahol lehajtottunk az utcaszinten futó utakra, és tettünk még pár kanyart, mielőtt leálltunk volna az északnyugati Negyedik utca járdaszegélye mellett. Az utca két oldalán zsúfoltan sorakoztak a kicsi, egyforma házak, mindegyiket saját fal vagy drótkerítés vette körül. A legtöbb élénk színű volt, közel kirakott előkerttel.

Két villogzó járőrközi már ott állt a ház előtt. Két egyenruhás rendőr kerítette éppen be sárga helyszínelőszalaggal a tetthelyet, és ahogy kiszálltunk, egy harmadik rendőrt is megláttam az egyik autó anyósülésén, aki a kezében tartotta a fejét. A ház verandáján egy negyedik rendőr állt egyidős hölgy mellett. Két kis lépcsőfok vezetett fel a verandára, a hölgy a felsőn ült. Úgy tűnt, felváltva zokog és hány. Valahol a közelben egy kutya vonított fel újra és újra ugyanúgy.

Deborah odamasírozott a legközelebbi egyenruhához. Szögletes, középkorú pasas volt, sötét hajjal, és olyan arckifejezéssel, mintha azt kívánta volna, bárcsak ő is az autóban ülhetne, arcát a kezébe temetve.

– Mink van? – kérdezte Deborah, feltartva a jelvényt.

A zсарu anélkül, hogy ránk nézett volna, megrázta a fejét, és kibukott belőle:

– Én nem megyek be oda még egyszer, akkor sem, ha a nyugdíjamba kerül. – Ezzel sarkon fordult, majdnem belegyalogolt a járőrautóba, és úgy görgette le a sárga szalagot, mintha az megvédené őt attól, ami a házban van.

Deborah a pasas után bámult, majd rám nézett. Őszintén szólva, semmi hasznos vagy szellemes nem jutott az eszembe, úgyhogy egy pillanatig csak álltunk ott egymásra meredve. A szél megzörgette a helyszínelőszalagot, az eb pedig folytatta a vonítást azon a jódlizásszerű hangon, amely egyáltalán nem segített nekem megkedvelni a kutyaféléket. Deborah megrázta a fejét.

– Valakinek el kellene hallgattatnia azt a kibaszott kutyát – mondta, majd átbújt a sárga szalag alatt, és elindult a ház felé. Követtem. Pár lépés múlva feltűnt, hogy a kutya hangja egyre erősebbé válik; a házban lehetett, valószínűleg az áldozaté volt. Az állatok általában meglehetősen rosszul viselik gazdájuk halálát.

Megálltunk a lépcső mellett, Deborah felnézett a rendőrrre, és elolvasta, mi áll a kitűzőjén. – Coronel. A hölgy egy tanú?

A zсарu nem nézett ránk.

– Ja – válaszolta. – Mrs. Medina. Ő telefonálta rendőrségre.

Az idős hölgy előrehajolt és öklendezni kezdett.

Deborah összeráncolta a homlokát.

– És mi van a kutyával? – kérdezte meg a zсарut.

Coronel egy olyan ugató hangot adott ki magából, ami félúton volt a nevetés és a fuldoklás között, de nem válaszolt és nem nézett ránk.

Azt hiszem, Deborahnál ekkor telt be a pohár, és – őszintén szólva - ezért nem is lehetett őt hibáztatni.

– Mi a fasz folyik itt? – követelt magyarázatot.

Coronel felénk fordította a fejét, hogy ránk nézzen. Teljesen kifejezés-telen volt az arca.

– Nézzék meg saját maguk – mondta, majd megint elfordult. Deborah mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát. Ehelyett rám nézett, és megvonta a vállát.

– Akár meg is nézhetjük – javasoltam neki, és reménykedtem, hogy a türelmetlenség nem hallatszik ki a hangomból. Igazság szerint alig vártam, hogy lássam, mi vált ki ilyen reakciót a miami zсарukból. Doakes őrmester azt megakadályozhatja, hogy saját kezűleg csináljak bármit is, de azt nem, hogy más munkáját csodálhassam. Végül is ez munkaköri kötelességem volt, és hát nem az a dolgunk, hogy élvezettel végezzük a munkánkat?

Deborah viszont rá nem jellemző kellelenséggel reagált. Visszapillantott a járőrökocsira, amelyben a rendőr még mindig mozdulatlanul kuporgott, fejével a kezében. Majd megint ránézett Coronelre, illetve az időshölgyre,

végül a kis ház ajtajára. Vett egy mély levegőt, nagyot sóhajtott, majd azt mondta:

– Rendben. Nézzük meg.

De még mindig nem mozdult, úgyhogy elsuhantam mellette, és benyomtam az ajtót.

A kis ház elülső szobája sötét volt, a függönyei és a sötétítői mind be voltak húzva. Volt benne egy fotel, amely úgy nézett ki, mintha valami ócskástól szereztek volna. A huzata olyan mocskos volt, hogy lehetetlennek tűnt megmondani, milyen színűnek kellene lennie. A fotel egy összecuszkható kártyaasztalra helyezett tévé előtt állt. Más nem volt a szobában. A bejárati ajtóval szemben volt egy átjáró, amelyen egy kis fény szököttbe, és úgy tűnt, a kutya is ott vonít valahol, úgyhogy elindultam arra, a ház hátsó traktusa felé.

Az állatok nem szeretnek engem, ami azt bizonyítja, hogy okosabbak, mint gondolnánk. Úgy tűnik, megérzik, mi vagyok én, és nem helyeslik a dolgot, mi több, gyakran meglehetősen félreérthetetlenül nyilvánítják kihelytelenítésüket. Úgyhogy némileg vonakodtam megközelíteni ezt a már eleve ilyen nyilvánvalóan felzaklatott kutyát. De átmentem az ajtón, lassan, reménykedve odakiáltva, hogy „jó kutya”. Valójában egyáltalán nem tűnt jó kutyának az állat; leginkább agykárosult, veszettséggel fertőzött pitbullnak tűnt. De én mindig megpróbálom a dolgok jó oldalát látni, mégha az ember legjobb barátjáról is van szó. Kedves, állatszerető kifejezéssel az arcomon léptem be a lengőajtón, amely a láthatóan konyhaként használt helyiségbe vezetett.

Ahogy megérintettem az ajtót, hallottam, hogy a Sötét Utas halkán, nyugtalanul felneszel, és megálltam. *Mi van?*, kérdeztem, de nem jött válasz. Egy másodpercre lehunytam a szemem, de nem láttam semmit; semmiféle titkos üzenet nem villant át lecsukott szemhéjam előtt. Vállat vontam, belöktem az ajtót, és beléptem a konyhába.

A helyiség falainak felső része kopott, olajsárga színű volt, az alsó felét pedig öreg, kék hajszálcsíkos fehér csempe borította. Egy kis hűtőszekrény volt az egyik sarokban és egy főzőlap a pulton. Egy pálmabogár szaladt éppen keresztül a szóban forgó pulton, majd bevetette magát a hűtő mögé. A helyiség egyetlen ablaka elé furnérlemezt szegeltek, a plafonról pedig egy árva, halvány fényű villanykörte lógott le.

A villanykörte alatt egy nagy, nehéz, öreg asztal állt, az a fajta, aminek szögletes lábai és porcelán lapja van. Egy nagy tükör függött a falon, olyan szögben, hogy látsszon benne, mi van az asztalon. És a tükörben az látszott, hogy az asztal közepén egy... íz...

Hát szóval. Feltételezem, életében valamiféle emberi lény volt, nagyon valószínű, hogy férfi és latin-amerikai. Ezt nem volt könnyű megmondania jelenlegi állapotában, ami, beismerem, még engem is meghökkentett. De meghökkenésem ellenére elismeréssel kellett adóznom a gondos, tiszta munkának. Még egy sebész is megirigyelhette volna, bár valószínűleg nagyon

kevés sebész tudta volna megindokolni ezt a fajta beavatkozást az Orvosi Kamara etikai bizottsága előtt.

Soha nem jutott volna eszembe például így vágni le az ajkakát és a szemhéjakát, és bár büszke vagyok a munkám minőségére, erre nem lettem volna képes anélkül, hogy meg ne sértettem volna a szemgolyókat, amelyek jelen esetben vadul forogtak előre-hátra, lecsukódásra vagy pislogásra képtelenül, vissza-visszatérve a tükörhöz. Csak egy megérezés volt, de úgy véltem, a szemhéjak kerültek sorra utoljára, jóval az orr és a fülek ó-de-tiszta eltávolítását követően. Azt viszont nem tudtam eldönteni, hogy én ezeket a karok, lábak, genitáliák és a többi előtt vagy után vágtam volna le. Nem könnyű felállítani a sorrendet ilyen esetekben, de ahogy a dolgok álltak, úgy tűnt, nagyon tisztességes munkáról van szó, mi több, mestermunkáról, ami nagy gyakorlatra vallott. A szépen végzett darabolások esetében gyakran használjuk a „sebészi” jelzőt. De ez szó szerint sebészi munka volt. Egyáltalán nem vérzett semmi, még a száj sem, amelyről eltávolították az ajkakát és belőle a nyelvet. Sőt, a fogakat is; egyszerűen lehetetlen volt nem csodálni ezt az alaposságot. Minden sebet profi módon lezártak; fehér kötést ragasztottak a vállakra, ahonnan akarok lógtak egykor, a többi seb pedig olyan szépen begyógyult, ahogy azt csak a legjobb kórházakban remélheti az ember.

Minden le volt vágva a testről, egyszerűen minden. Semmi nem maradt belőle, csak egy csupasz, kifejezéstelen arc egy letisztult torzón. Elképzelni sem tudtam, hogy lehetett ezt megtenni anélkül, hogy ne halt volna bele az illető, arról pedig még kevesebb fogalmam volt, hogy miért tenne ilyet bárki is. Ez olyan mértékű kegyetlenségről tanúskodott, amitől elkezdtem kételkedni abban, hogy tényleg olyan jó ötlet-e ez az egész világegyetem. Elnézést, ha emiatt Darabolós Dexter hipokritának tűnik, de én pontosan tudom, milyen vagyok, és az egyáltalán nem ilyen. Én azt teszem, amit a Sötét Utas szükségesnek tart, olyan emberekkel, akik valóban megérdemlik, és mindig halállal végződik a dolog – és biztosra veszem, hogy az asztalon fekvő test egyetértene velem abban, hogy ez nem is olyan rossz.

De ez – ilyen türelmesen és gondosan végigcsinálni az egészet, majd otthagyni élve egy tükör előtt... Éreztem, ahogy a lelkem legmélyén növekedni kezd bennem a fekete kíváncsiság, mintha most első ízben a Sötét Utas egy kicsit jelentéktelennek érezte volna magát.

Az a dolog az asztalon láthatóan nem vette észre, hogy ott vagyok. Simán folytatta a kutyaszerű vonítást, ugyanazon a hangon újra és újra, megállás nélkül.

Hallottam, hogy Deb megtorpan mögöttem.

– Ó, Jézusom – mondta. – Ó, te jószágos ég... Mi ez?

– Fogalmam sincs – válaszoltam. – De legalább nem kutya.

8. FEJEZET

Egy nagyon halk légáramlatot éreztem, úgyhogy benéztem Deborah mögé, és megláttam, hogy Doakes őrmester is megérkezett. Körbenézett a szobában, majd az asztalon állapodott meg a tekintete. Bevallom, kíváncsi voltam, hogyan reagál egy ilyen extrém dologra, és nem kellett csalódnom. Amikor Doakes meglátta a konyha legfőbb kiállítási tárgyát, nem tudta levenni róla a tekintetét, és szobormozdulatlanságúvá dermedt. Egy hosszú pillanat után elindult felé, lassan siklott előre, mintha zsinóron húzták volna. Anélkül suhant el mellettünk, hogy észrevette volna a jelenlétünket, és csak az asztalnál állt meg.

Pár másodpercen keresztül csak bámulta az asztalon fekvő dolgot. Ezt követően, még mindig anélkül, hogy egyáltalán pislogott volna, benyúlt a dzsekijébe, és elővette a pisztolyát. Lassan, kifejezéstelen arccal az asztalon vonító illető pislogásra képtelen szeméi közé célzott. Kibiztosította a fegyverét.

– Doakes – szólalt meg Deborah rekedten, majd megköszöri a torkát, és megismételte. – Doakes!

Doakes nem válaszolt és a tekintete sem mozdult, de nem húzta meg a ravaszt sem, ami nagy kár volt. Végül is mit tehetnének az illetővel? Nem fogja tudni megmondani nekünk, ki tette ezt vele. És volt egy olyan érzésem is, hogy a társadalomnak sem lesz már többé hasznos tagja. Miért ne hagyjuk, hogy Doakes véget vessen a szenvedéseinek? Utána pedig Deb és én bár vonakodva, de kénytelenek lennénk jelenteni, mit tett Doakes, akit ezt követően kirúgnának és még be is börtönöznének, amivel egy csapásra megszűnnének a problémáim. Nagyon jó megoldásnak tűnt az egész, de Deborah persze soha nem egyezett volna bele. Időnként olyan kicsinyeskedő és szabálykövető tud lenni.

– Rakja el a fegyverét, Doakes – mondta, és bár a férfi többi része teljesen mozdulatlan maradt, a feje Deborah felé fordult.

– Nem tehetünk mást – válaszolta. – Higgyen nekem.

Deborah megrázta a fejét.

– Tudja, hogy nem szabad – mondta. Egy pillanatig egymásra meredtek, majd Doakes rám vetette a tekintetét. Rettenetesen nehéz volt visszanezennem rá úgy, hogy ne törjön ki belőlem valami olyasmi, hogy „Óh, a pokolba is – rajta, tegye meg!”, de valahogy sikerült, és Doakes felfelé fordította pisztolyának a csövét. Visszanézett a dologra, megrázta a fejét és elrakta a fegyvert.

– Bassza meg – mondta. – Hagynia kellett volna. – Ezzel megfordult, és gyors léptekkel kísértelt a szobából.

A következő pár percben a szoba zsúfolásig megtelt emberekkel, akik elkeseredetten próbáltak nem odanézni munka közben. Camilla Figg, egy zömök, rövid hajú labortechnikus, akinek az érzelmi megnyilvánulásai eddig mindig az elpirulásra és a bámulásra korlátozódtak, halkán sírt, miközben az ujjlenyomatokat porozta. Angel Batista, vagyis Angel-nem-rokon, ahogy mi hívtuk, mivelhogy mindig így mutatkozott be, elsápadt, és megfeszült az állkapcsa, de bent maradt a szobában. Vince Masuoka nevű munkatársunk, aki általában úgy viselkedett, mintha csak megjátszaná, hogy ember, annyira elkezdett reszketni, hogy ki kellett mennie leülni a verandán.

Azon kezdtem töprengeni, hogy úgy kellene-e tennem, mintha én is megrendültem volna, csak hogy elkerüljem a feltűnést. Talán ki kellene mennem, és leülnöm Vince mellé. Miről illik beszélgetni ilyenkor? A baseballról? Az időjárásról? Az biztos, hogy nem arról, ami miatt kimenekültünk – és mégis, tudatosult, bennem a meglepő tény, hogy én nagyon is szívesen beszélgetnék róla. Az igazat megvallva, az a dolog határozottan felkeltette egy Bizonyos Belső Barát érdeklődését. Mindig nagyon keményen dolgoztam azon, hogy elkerüljek mindenféle feltűnést, itt pedig valaki ennek pont az ellenkezőjét tette. Ez a szörnyeteg nyilvánvalóan fitogtatni kívánta a tudását valamilyen okból kifolyólag, és lehet, hogy csak a természetes versenyszellem miatt, de ezt egy kicsit idegesítőnek találtam, bár ugyanakkor a vágyat is felkeltette bennem, hogy többet megtudjak róla. Bárki is tette ezt, az teljesen más volt, mint akikkel mostanáig találkoztam. Vegyem fel ezt a névtelen ragadozót a listámra? Vagy tegyek úgy, mintha szédülnék a rémülettől, és üljek le kint a verandán?

Mialatt ezt a nehéz döntést latolgattam, Doakes őrmester megint elsuhant mellettem, ezúttal még arra is szakítva egy pillanatot, hogy rosszindulatúan rám meredjen, és erről eszembe jutott, hogy mostanság az ő jóvoltából esélyem sincs végigmenni a listámon. Ez enyhén zavaró volt, de mindenesetre megkönnyítette a döntésemet. Nekiálltam, hogy illően zaklatott arckifejezést öltsek magamra, de csak a szemöldököm megemeléseig jutottam. Két mentőorvos rohant be összpontosított, fontoskodó modorban, és torpant meg, amikor észrevették az áldozatot. Az egyik rögtön kiszaladt a szobából. A másik, egy fiatal fekete nő felém fordult, és megkérdezte:

– És nekünk mi a faszt kellene csinálnunk? – Majd ő is elkezdett sírni.

El kell ismerni, igaza volt. Doakes őrmester megoldása egyre praktikusabbnak és elegánsabbnak kezdett tűnni. Nyilvánvalóan nem igazán volt értelme felpakolni azt a dolgot egy hordágyra, és keresztülzárguldanival vele Miami forgalmán át egy kórházba. Ahogy az ifjú hölgy is oly elegánsan megfogalmazta, ők mi a faszt tudnának csinálni? De valakinek nyilvánvalóan tennie kellett valamit. Ha egyszerűen ott hagyjuk, és továbbra is csak ácsorgunk körülötte, előbb vagy utóbb valaki panaszt fog tenni a sok kertben öklendező rendőr miatt, és ez egyáltalán nem tenne jót a hatóság imázsának.

Végül Deborah kezdte el megszervezni a dolgokat. Meggyőzte a mentőorvosokat, hogy érzéstelenítsék és szállítsák el az áldozatot, aminek következtében a meglepően finnyás laboránsok végre visszajöhettek és folytathatták a munkát. A kis ház csendje, ahogy a gyógyszerek hatni kezdtek a dologra, már-már extatikus volt. A mentőorvosok letakarták a dolgot, és felrakták a hordágyra anélkül, hogy leejtették volna, majd elgurították a naplementébe.

És pont időben tették ezt; ahogy a mentőautó elindult a járda mellől, elkezdtek megérkezni a televíziós furgonok. Bizonyos szempontból ez kár volt; nagyon szívesen megnéztem volna egy-két riporter reakcióját, különös tekintettel Rick Sangre-re. Ő volt a körzetben a „minél véresebb, annál fontosabb” tudósítói stílus élenjáró képviselője, és soha nem láttam, hogy bármiféle fájdalomnak vagy rettenetnek tanújelét adta volna, kivéve természetesen a kamera előtt, vagy ha összekócolódott a haja. De ez a vágyam nem teljesülhetett. Mire Rick operátöre menetkész lett, a sárgaszalaggal körbevett kis házon és pár megfeszített állkapcsú rendőrön kívül már nem akadt más látnivaló, az utóbbiak pedig jobb napjaikon sem mondtak volna semmit Sangre-nek, ma pedig valószínűleg még a saját nevüket sem árulták volna el neki.

Nekem igazából nem akadt túl sok dolgom. Deborah kocsijával érkeztem, úgyhogy nem voltak nálam az eszközeim, és egyébként sem láttam sehol vérfoltokat. Mivel pedig az én szakterületem ezekre korlátozódott, úgy éreztem, találnom kellene valamit, hogy hasznossá tehessem magam, de sebész barátunk túl gondosan dolgozott. Csak hogy biztosra menjek, végignéztem a ház többi részét is, amivel elég hamar végeztem. Volt még egy kicsi hálószoba, egy még kisebb fürdőszoba és egy kamra. Mindegyik üresnek tűnt, leszámítva egy csupasz, viharvert matracot a hálószoba padlóján. Olyannak tűnt, mintha ugyanattól az ócskástól szereztek volna, mint a fotelt a nappaliban, és olyan laposra klopolták volna, mint egy rántott húst. Nem találtam más bútort vagy edényt, még egy árva műanyag kanalat sem.

Az egyetlen dolgot, ami bármennyire is utalt a ház lakójának személyiségére, Angel-nem-rokon találta meg az asztal alatt, amikor éppen végeztem a ház átkutatásával.

– Hola – köszöntötte, és csipeszével felemelte a kis jegyzetlapot a padlóról. Odaléptem, hogy megnézzem, mi lehet. Nem igazán érte meg a fáradtságot; csak egy kis fehér lap volt, a tetejénél egy kis szakadással, láthatóan kiszakadt belőle egy négyszög. Felnéztem Angel feje fölé, és valóban, ott volt az asztal széléhez celluxozva a jegyzetlapból hiányzó négyszög.

– Mira – mondtam Angelnek, aki eleget téve a felszólításnak oda is nézett.

– Aha – válaszolta.

Miközben gondosan megvizsgálta a celluxot – a ragasztószalag csodálatosan megőrzi az ujjlenyomatokat –, letette a papírt a földre, én meg oda-

guggoltam, hogy közelebről is megnézzem. Valaki ráírt néhány kuszabetűt; közelebb hajoltam, hogy el tudjam olvasni: HŰSÉG.

– Hűség? – kérdeztem.

– Persze. Az egyik fő erény, nem?

– Kérdezzük meg őt – javasoltam, Angel pedig úgy összerázkódott, hogy majdnem kiejtette a csipeszt a kezéből.

– Me cago en diez... Pokolba ezzel az egésszel – válaszolta, és egy nejlonzacskóért nyúlt, hogy beletegye a papírt. Nem úgy tűnt, hogy érdemes lenne ezt végignézni, más látnivaló pedig nem igazán akadt, úgyhogy az ajtó felé indultam.

Semmi esetre sem nevezném magam hivatásos személyiségelemzőnek, de a sötét hobbimból kifolyólag gyakran megérzek bizonyos dolgokat más bűnesetekkel kapcsolatban, amelyek ugyanabban a körzetben történnek.

De ez messze túlment azon események keretein, amelyeket én láttam, vagy el tudtam képzelni. Semmi nyom nem utalt semmiféle személyiségre vagy motivációra, és ez majdnem annyira kíváncsivá tett, mintamennyire idegesített. Miféle ragadozó hagyja ott a húst így vonaglani?

Kimentem ácsorogni a verandára. Doakes és Matthews kapitány összedugták a fejüket, és Doakes valami olyasmit magyarázott, amitől a kapitány aggódni látszott. Deborah az idős hölgy mellett guggolt, és halkán beszélt hozzá. Éreztem, ahogy felkap egy légfuvallat, az a fajta szélroham, amely közvetlenül a délutáni zápor előtt érkezik, és ahogy felnéztem, az első pár nehéz esőcsepp le is esett a járdára. Sangre, aki a kordon mellett hadonászott a mikrofonjával, és megpróbálta felhívni magára Matthews kapitány figyelmét, szintén felnézett a felhőkre, és ahogy elkezdett dörögni az ég, odadobta a mikrofonját a kollégájának, ő maga pedig beugrott a tévés furgonba.

Az én gyomrom is korogni kezdett, és eszembe juttatta, hogy a nagy izgalom közepette megfeledkeztem az ebédről. Ennek nem lesz jó vége; szükségem volt az erőnlétemre. Velemszületett gyors anyagcserémre folyamatosan oda kellett figyelnem: Dexter nem diétázhat. De csak Deborah tudott elvinni bárhova is, és valamiért az volt az érzésem, hogy ebben a pillanatban nem fog együttérzést tanúsítani, ha evésről kezdek elbeszélni. Az idős hölgyet, Mrs. Medinát ringatta, aki láthatólag felhagyott az öklendezéssel, és most a zokogásra koncentrált.

Sóhajtottam, és az esőn át odasétáltam az autóhoz. Nem zavart, hogy átázom. Úgy nézett ki, sokat kell még várnom, hogy megszáradhassak.

És valóban sokat kellett várnom, több mint két órát. Üldögéltem az autóban rádiót hallgatva, és magam elé képzeltem, falatról falatra, milyenézés medianoche szendvicset enni: a kenyér héjának ropogását, ami olyan friss és jól átsült, hogy karcolja az ember szájának belsejét, amikor beleharap. Majd a mustár első íze, amit a simogató sajt és a hús sóssága követ. A következő

harapás – egy darab savanyú uborka. Rágd össze az egészet; hadd keveredjenek az ízek. Nyeljél. Kortyolj egy nagyot az Iron Beerből (azoknak mondom, akik nem tudják: íróan Beérnek kell ejteni, és egy szénsavas üdítőről van szó). Sóhaj. Áldott boldogság. Sokkal jobban szeretek enni, mint bármi mást csinálni, leszámítva a játékaikat az Utassal. A genetika csodája, hogy nem vagyok kövér.

Már a harmadik képzeletbeli szendvicsemnél tartottam, amikor Deborah végre visszajött az autóhoz. Becsusszant a sofőrülésre, becsukta az ajtót, majd csak ült ott, és mereven bámult kifelé az esőtől pettyezett szélvédőn. És tudtam, hogy nem ezt kellene mondanom, de nem bírtam visszafojtani.

– Elgyötörtnek tűnsz, Deb. Mit szólnál egy ebédhez?– Megrázta a fejét, de nem mondott semmit.

– Egy finom szendvics esetleg? Vagy egy gyümölcssaláta – hogy helyreálljon a vércukrod? Sokkal jobban fogod érezni magad.

Ezúttal rám nézett, de a tekintete nem hordozta magában a közeljövőben valószínűsíthető ebéd ígérését.

– Ezért akartam zsarú lenni – mondta végül.

– A gyümölcssaláta miatt?

– Amiatt ott bent... – válaszolta, majd visszafordult a szélvédő felé. – El akarom kapni azt... azt az akármit, ami ilyet tud tenni egy emberi lényel. Annyira el akarom kapni, hogy itt van az íze a számban.

– Olyan íze van, mint egy szendvicznek, Deborah? Mert...

Tenyere élével keményen rávágott a kormánykerékre. Majd megismételte.

– A FENÉBE – mondta. – A kibaszott FENÉBE!

Sóhajtottam. Sokat szenvedett Dexter nyilvánvalóan továbbra is meg lesz fosztva a kenyérétől. És csupán azért, mert Deborah valamiféle megvilágosodáson ment keresztül egy vonagló húsdarab látványától. Persze borzasztó ez az egész, és a világ sokkal boldogabb hely lenne az olyan emberek nélkül, akik képesek ilyesmire, de ez azt jelentette volna, hogy ki kell hagynunk az ebédet? Nem az lenne a dolgunk, hogy odafigyeljünk az erőnlétünkre, hogy képesek legyünk elkapni ezt a gazfickót? Ezzel együtt ez nem tűnt a legmegfelelőbb időpontnak ahhoz, hogy felhívjam erre Deborah figyelmét, úgyhogy egyszerűen csak üldögéltem mellette, figyeltem, ahogy az eső csapkodja a szélvédőt, és megettem a negyedik képzeletbeli szendvicsemet is.

Másnap reggel a munkahelyemen épphogy csak letelepedtem a kis kuckómban, amikor megsörrent a telefonom.

– Matthews kapitány mindenkit látni akar, aki ott volt tegnap – közölte velem Deborah.

– Jó reggelt, hugi. Köszönöm, jól, és te?

– Most – mondta, majd lerakta a telefont.

A rendőrség világa hivatalos és nem hivatalos rutineljárásokból áll. Ez az egyik oka annak, hogy úgy szeretem a munkámat. Az ember mindig tudja, mi következik, úgyhogy kevesebb emberi reakciót kell megtanulnom, majd adandó alkalommal eljátszanom, kisebb az esélye annak, hogy rajtakapnak, amint elengedem magam, és valami olyasmit teszek, ami megkérdőjelezheti az emberi fajhoz való tartozásomat.

Amennyire tudom, Matthews kapitány még soha nem hívott össze „mindenkit, aki ott volt”. Még azokban az esetekben is, amelyek nagy publicitást váltottak ki, tartotta magát az irányelvéhez, hogy ő és a felettesei kezelik a sajtót, és hagyta, hogy a rangidős tiszt dolgozzon az eseten. Nem tudtam elképzelni, mi okból rúgná fel ezt a protokollt, még egy ilyen rendkívüli eset kapcsán sem. És különösen ilyen korai szakaszban – idáig még arra is alig lehetett ideje, hogy jóváhagyjon egy sajtónyilatkozatot.

De a „most” ezzel együtt azt jelentette, hogy most, amennyire ezt meg tudtam állapítani, úgyhogy végigbattyogtam a folyosón egészen a kapitány irodájáig. Titkárnöje, Gwen, az egyik leghatékonyabban dolgozó nő a föld kerekén, ott ült az asztalánál. Ő volt egyben az egyik legjelentéktelenebb külsejű és legszigorúbb is, és alig tudtam megállni, hogy meg ne csipkedjem.

– Gwendolyn! Te sugárzóan bájos jelenség! Repülj velem a vérlaborba!- szólítottam fel, amikor beléptem az irodába.

A szoba másik vége felé biccentett.

– A tárgyalóban vannak – tájékoztatott rezzentélen arccal.

– Ezt vegyem nemnek?

Két centivel jobbra billentette a fejét.

– Ott az ajtó – közölte velem. – Már várnak.

És valóban. A tárgyalóasztal végén Matthews kapitány ült egy pohár kávéval és helytelenítő arckifejezéssel. Az asztal körül Deborah és Doakes, Vince Masuoka, Camilla Figg és a négy egyenruhás rendőr foglalt helyet, akik éppen lezárták a rettenet kicsiny házának környékét, amikor odaértünk. Matthews biccentett felém, és megkérdezte:

– Mindenki itt van?

Doakes levette rólam rosszindulatú tekintetét, és válaszolt.

– A mentősök.

Matthews megrázta a fejét.

– Ez nem a mi problémánk. Valaki majd beszél velük később. – Megköszöri a torkát, és lenézett, mintha egy láthatatlan szöveggönyvvel egyeztetne. – Rendben – mondta végül, és ismét megköszöri a torkát. – Az, öö, az eseményre, ami az, öö, az északnyugati Negyedik utcában következett be, a legmagasabb szintű titoktartási kötelezettség vonatkozik. – Felnézett, és egy pillanatra úgy láttam, imponál neki a dolog. – A legmagasabb szintű – ismételte meg. – Önök, akik itt megjelentek, kötelesek magukban tartani mindent, amit láhattak, hallottak, vagy amit az eseménnyel és a helyszínével

kapcsolatban tudni vélnek. Semmiféle módon nem nyilatkozhatnak róla, sem hivatalosan, sem magánemberként. – Doakesra nézett, aki bólintott, majd végignézett rajtunk az asztal körül. – Ebből kifolyólag, őö...

Matthews kapitány szünetet tartott, és összeráncolta a homlokát, ahogy rádöbrent, hogy „ebből kifolyólag” valójában nincs semmi mondanivalója számunkra. Retorikai tehetségével kapcsolatos hírnevét szerencsés módon mentette meg, hogy ekkor kinyílt az ajtó. Mindnyájan odafordultunk.

Az ajtónyílást egy nagyon nagydarab ember töltötte ki egy nagyon szép öltönyben. Nem viselt nyakkendőt, és ingének a felső három gombja ki volt gombolva. Egy gyémánt kisujjgyűrű szikrázott a bal kezén. Hullámos, művészien összekócolt haja volt. Negyvenvalahány évesnek nézett ki, és az idő nem bánt kegyesen az orrával. Egy sebhely futott végig a jobb szemöldökén, és egy másik az álla oldalán, de ezek összképe inkább dekorációs elem benyomását keltette, mintsem rút torzulását. Vidám vigyorral és ragyogó, üres kék szemekkel nézett végig rajtunk, a drámai hatás kedvéért egy pillanatra megtorpant az ajtóban, majd az asztal végére emelte a tekintetét, és megszólalt.

– Matthews kapitány?

A kapitány meglehetősen nagydarab ember volt, és férfias is a maga jólfécsült módján, de az ajtóban álló férfihoz képest kicsinek, sőt, femininnek tűnt, amit szerintem ő is érzett. Ennek ellenére megfeszítette férfias állkapcsát, és válaszolt.

– Úgy van.

A nagydarab pasas Matthewshoz vonult, és kézfogásra emelte a tenyerét. – Örülök, hogy találkoztunk, kapitány. Kyle Chutsky vagyok. Telefonon beszélünk. – Miközben kezét ráztak, körbenézett az asztal körül, és – mielőtt visszanézett volna Matthewsra – egy pillanatra megakadt a tekintete Deborahn. De egy fél másodperccel később visszarántotta a fejét, és összenéztek Doakesszal, csak egy pillanatra. Egyikük sem mondott semmit, nem mozdultak, nem rándultak meg, nem cseréltek névjegykártyát, de teljesen biztos voltam benne, hogy ismerik egymást. Anélkül, hogy ezt bármi módon beismerte volna, Doakes lesütötte a szemét az asztalra, Chutsky pedig ismét a kapitányra fordította a figyelmét. – Nagyszerű részlege van itt, Matthews kapitány. Csak jókat hallottam magukról, fiúk.

– Köszönöm... Mr. Chutsky – válaszolta Matthews mereven. – Helyet foglal?

Chutsky szélesen, elbűvölően rámosolygott.

– Köszönöm, igen – felelte, és leült a Deborah melletti üres székre. Deb nem fordult oda, hogy megnézzé magának, de vele szemben ülve jól láttam, hogy lassan elvörösödik, a nyakától egészen a tarkójáig.

És ekkor meghallottam, ahogy egy csendes kis hang megköszörüli a torkát Dexter agyának hátsó traktusában, és megszólal: „Elnézést, csak egy

pillanat. Mi a csuda is folyik itt most?” Talán valaki egy kis LSD-t rakott a kávémba, mert az egész nap kezdett olyannak tűnni, mint a Dexter Csodaországban. Miért vagyunk itt egyáltalán? Ki az a leharcolt megjelenésű pasas, akitől Matthews ideges lett? Honnan ismeri Doakest? És minden fényes, ragyogó és hegyes dolog szerelmére, mitől vált Deborah arca olyan előnytelenül vörössé?

Gyakran találok magam olyan helyzetben, amelyben úgy tűnik, mintha mindenki más elolvasta volna a használati utasítást, szegény Dexter pedig sötétben tapogatózik, és még az „A” jelzésű csavart sem tudja beilleszteni a „B” jelzésű lukba. Ezek általában valamiféle emberi érzélemmel kapcsolatosak, valami olyasmivel, amit általában mindenki megért. Szerencsétlen módon Dexter másképp van összerakva, mint a világegyetem többi része, és se nem érzi, se nem érti az ilyesfajta dolgokat. Semmit nem tehetek azonkívül, hogy begyűjtök pár gyors benyomást, amelyek esetleg segíthetnek eldönteni, milyen arcot vágiak, amíg arra várok, hogy a dolgok visszaálljanak a megszokott kerékvágásukba.

Vince Masuokára néztem. Valószínűleg közelebb álltam hozzá, mint bárki más a labortechnikusok közül, és nem csak azért, mert felváltva hoztunk egymásnak fánkot. Ő is olyannak tűnt, mintha végigszínészkedné az egész életét, mintha végignézett volna egy videosorozatot, hogy megtanulja, hogyan kell mosolyogni és emberekkel beszélgetni. Ő nem olyan tehetséges színész, mint én, és az előadása soha nem olyan meggyőző, de egy bizonyos lelki rokonságot éreztem vele.

Most éppen idegesnek tűnt és riadtak, és láthatóan erősen próbálkozott, hogy nyeljen egyet, de nem igazán sikerült neki. Ebből számomra nem derült ki semmi.

Camilla Figg vigyázzban ült, és a vele szemben lévő fal egy pontjára meredt. Az arca sápadt volt, de mindkét oldalán megjelent egy kicsi, nagyon kerek vörös folt.

Deborah, mint már említettem, megrogyva ücsörgött a székén, és úgy tűnt, minden energiáját lefoglalja az elvörösödés.

Chutsky tenyérrel csapott egyet az asztalra, nagy, boldog mosollyal körbenézett, és megszólalt.

– Szeretném mindnyájuknak megköszönni az együttműködést. Nagyon fontos, hogy titokban tartsuk a dolgot, amíg az embereim el nem tudnak kezdeni foglalkozni az üggyel.

Matthews kapitány megköszörülte a torkát.

– Hmm. Én, öö..., feltételezem, ön azt szeretné, ha folytatnánk a nyomozói rutin eljárások lefolytatását, és a..., öö... tanúkihallgatásokat és a többi.

Chutsky lassan megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Azt akarom, hogy az összes embere azonnal tűnjön el a képből. Szeretném, ha az egész ügy megszűnne létezni és egyszerűen eltűnne – ami a maga részlegét illeti, kapitány. Azt akarom, hogy az egész eset váljon meg nem történtté.

– Ön veszi át a nyomozást? – kérdezte Deborah.

Chutsky ránézett, és szélesebbé vált a mosolya.

– Pontosan – válaszolta. És valószínűleg a végtelenségig mosolygott volna rá, ha meg nem szólal Coronel tiszt, az a zсарu, aki a verandán ült a zokogó, öklendező időshölgygel. Most megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Igen, oké, csak egy pillanatra – némi ellenségességgel a hangjában, amitől alig hallható akcentusa hangsúlyosabbá vált. Chutsky odafordult, hogy megnézzze magának, még mindig mosolyogva. Coronel zavarba jött, de állta Chutsky vidám pillantását. – Meg akarja akadályozni, hogy elvégezzük a munkánkat?

– A maguk munkája az, hogy szolgáljanak és védjenek – válaszolta Chutsky. – Ebben az esetben ez azt jelenti, hogy védjék meg az információt, és szolgáljanak engem.

– Ez baromság – jelentette ki Coronel.

– Mindegy, hogy micsoda – közölte Chutsky. – Akkor is ezt fogják tenni.

– Ki a fasz maga, hogy ilyet mondjon nekem?

Matthews kapitány ujjheggyel megkocogtatta az asztalt.

– Elég, Coronel. Mr. Chutsky Washingtonból érkezett, és én azt az utasítást kaptam, hogy mindenben álljak a rendelkezésére.

Coronel megrázta a fejét.

– Ő nem attól az istenverte FBI-tól van – jelentette ki.

Chutsky csak mosolygott. Matthews kapitány mély levegőt vett, hogy mondjon valamit, de Doakes egy centire Coronel felé billentette a fejét, és azt mondta:

– Fogja be a száját.

Coronel ránézett, és a harciassága alábbhagyott.

– Higgye el, nem akarja bemocskolni magát ezzel az üggyel – folytatta Doakes. – Hagyja, hogy az ő emberei csinálják.

– De ez így nem jó – válaszolta Coronel.

– Hagyja – mondta Doakes.

Coronel kinyitotta a száját, Doakes megemelte a szemöldökét – és ennek hatására, talán a szemöldökök alatti arc látványa miatt, Coronel úgy döntött, hagyja.

Matthews kapitány torkát köszörülve próbálta visszaszerezni az irányítást.

– Van még valakinek kérdése? Hát akkor jó... Mr. Chutsky. Ha még bármi másban tudunk segíteni...

– Ami azt illeti, kapitány, nagyra értékelném, ha kölcsönkérhetném az egyik nyomozóját kísérőnek. Valakit, aki segít tájékozódni errefelé, aki kijavítja a helyesírást, s a többi.

Az asztal körül minden fej tökéletes összhangban fordult Doakes felé, kivéve Chutskyét. Ő oldalra nézett, Deborah felé, és megkérdezte:

– Mit szól hozzá, nyomozó?

9. FEJEZET

Be kell ismerjem, a Matthews-féle megbeszélés meglepő befejezése engem is meghökkentett, de most legalább tudtam, miért viselkedik mindenki úgy, mint a laboratóriumi patkányok, amikor oroszlánketrecbe dobják őket. Senki nem szereti, ha a szövetségek beleütik az orrukát a dolgába; ilyen esetekben az ember egyetlen öröme, ha minél inkább meg tudja nehezíteni a munkájukat. De Chutsky láthatóan annyira komoly figura volt, hogy még ez a kis öröm is megtagadtatott tőlünk.

Deborah élnékvörös arcbőrének jelentése már komolyabb rejtély, de ez nem az én problémám volt. Az én problémám hirtelen kicsit világosabbá vált. Lehet, hogy Dexter egy kissé lassú felfogásúnak tűnik, amiért nem rakta össze hamarabb, de amikor végre leesett a tantusz, rögtön fel is támadt bennem a vágy, hogy felfofozzam magam. Talán az a sok sör Ritánál, az zárta rövidre az értelmi képességeimet.

De ezt a washingtoni látogatást nyilvánvalóan nem hozhatta más a fejünkre, mint Dexter személyes ösellensége, Doakes őrmester. Szárnyrakelt némi pletyka azzal kapcsolatban, hogy a katonai szolgálata némiképpen rendhagyó volt, és én kezdtem hinni ezen híreknek. A reakciója, amikor meglátta azt a dolgot az asztalon, nem sokk volt, düh, undor vagy harag, hanem valami sokkal érdekesebb: felismerés. Rögtön a helyszínen elmondta Matthews kapitánynak, miről van szó, és kinek kell szólni. Annak, aki ideküldte Chutskyt. Így hát, amikor azt gondoltam, Doakes és Chutsky felismerték egymást a tárgyalóban, igazam volt – mert bármiről is volt szó, amiről Doakes tudott, Chutsky is tudott róla, valószínűleg, még többet is, és azért jött, hogy a végére járjon. És ha Doakes tudott valamit, valami ilyesmiről, akkor kell, hogy legyen módja annak, hogy felhasználhassam ellene a múltját, és ezzel segíthessek szegény tehetetlen Dexternek megszabadulni a láncaitól.

Ez a tiszta, hűvös logika csodálatos levezetése volt; örömmel üdvözöltem nagyszerű elmém visszatértét, és mentálisan megveregettem buksi fejemet. Ügyes fiú vagy, Dexter. Vau-vau.

Mindig jó látni, amikor a szinapszisok oly módon kapcsolódnak össze, hogy az ember időnként igazolva érzi saját jó véleményét magáról. De ebben a konkrét esetben lehetségesnek tűnt, hogy Dexter önbizalmánál több is kockán forog. Ha Doakesnak rejtegetnivalója van, én egy lépéssel közelebb jutok ahhoz, hogy visszatérjek az életembe.

Jó néhány dolog van, amiben Dexter jobb, mint az átlag, és ezek közül néhányat legalisan lehet csinálni mások előtt is. Az egyik a számítógéphasználat információszerzés céljából. Ez olyan képesség volt, amit azért sajátí-

tottam el, hogy biztosra mehessek az olyan új barátaimmal kapcsolatban, mint például MacGregor és Reiker. Leszámítva a téves személy feldarabolása okozta kellemetlenségek kiküszöbölését, amúgy is szeretem konfrontálni hobbitársaimat múltbéli meggondolatlanságaik bizonyítékaival, mielőtt álmországba küldöm őket. A számítógép és az internet nagyszerű lehetőséget kínálnak arra, hogy ilyesmit találjak.

Úgyhogy, ha Doakesnak van valami rejtegetnivalója, akkor valószínűleg meg fogom találni, vagy legalább egy kis szálat belőle, amit addig rángathatok, amíg az egész sötét múltja el nem kezd lebomlani. Ismerve őt annyira, amennyire, meglehetősen bizonyos voltam abban, hogy a dolog sötét lesz és dexterszerű. És amikor rátalálok arra a valamire... Talán naivitás volt részemről azt gondolni, hogy ez a hipotetikus információ segíteni fog nekem leállítani őt, de úgy véltem, ennek meglehetősen nagy az esélye. Nem úgy tereztem, hogy szembesítem a dologgal és követelem, hogy szűnjön meg és tűnjön el, vagy baj lesz, mert ez olyasvalakivel szemben, mint Doakes, nem a legcélravezetőbb stratégia. Azonkívül ez zsarolás lett volna, és az állítólag nagyon csúnya dolog. De az információ hatalom, és biztos találok valami módot arra, hogy felhasználjam, amit találok – módot arra, hogy olyan gondolkoznivalót adjak Doakesnak, aminek semmi köze a Dexter nyomában történő koslatáshoz és a Tisztas Életért Keresztes Hadjáratához történő asszisztáláshoz. És az, akinek olvadni kezd a fején a vaj, általában elveszíti érdeklődését az iránt, hogy mi van más kalapja alatt.

A kapitány irodájából kilépve vidáman sétáltam végig a folyosón, vissza a bűnügyi laborban található kis kuckómba, ahol rögtön munkához is láttam.

Pár órával később már minden a kezemben volt, amit meg lehetett találni. Doakes őrmester aktája meglepően kevés részletet tartalmazott.

Viszont attól a pártól, amit találtam, a lélegzetem is elállt: Doakesnak volt keresztneve! Albertnek hívták – szólította így vajon bárki is valaha? Elképzelhetetlen. Én azt hittem, Őrmesternek hívják. És született is – a Georgia állambeli Waycrossban. Mi jöhet még ezután? Ami jött, az még jobb volt, mielőtt csatlakozott volna a részlegünkhöz, Doakes őrmester nem volt más, mint... Doakes őrmester! A hadseregnél – ráadásul a Különleges Erőknél! Amikor elképzeltem egy olyan kis hetyke, kerek zöld sapkában, amint John Wayne mellett menetel, alig tudtam megállni, hogy fel ne szakadjon belőlem egy katonai induló.

Jó néhány dicséretre és érdeméremre is rábukkantam, de semmiféle hősi akcióról nem találtam említést, amellyel ezeket kiérdemelhette volna. Ezzel együtt, már csak attól is hazafiasabbnak éreztem magam, hogy ismerem ezt az embert. Az aktája maradékában szinte egyáltalán nem volt semmiféle részlet. Az egyetlen figyelemre méltóbb dolog egy tizennyolc hónapig tartó időszak volt, amit úgy neveztek: „külszolgálat”. Doakes katonai tanácsadóként szolgált ez idő alatt El Salvadorban, majd hazatért, hat hónapig a Pentagonban

volt, ezt követően pedig szerencsés városunkba igazolt. Miami rendőrsége boldog volt, hogy megszerezhet magának egy kidekorált veteránt, és jövedelmező foglalkozást ajánlhat neki.

De El Salvador... Én nem vagyok egy nagy történész, de még nekem is derengett, hogy ott valami szörnyű, rettenetes dolog folyt. Akkoriban sok tüntetés volt a Brickwell sugárúton. Arra már nem emlékeztem, miért, de tisztában voltam vele, hogy tudhatnám meg. Megint beizzítottam a számítógépeimet, felmentem a világhálóra, és ó, jóságos istenkém – mindent megtudtam. Abban az időben, amikor Doakes ott állomásozott, El Salvador a kínzások, a gyilkosságok és a káromkodások igazi háromporondos cirkusza volt. És senkinek nem jutott eszébe, hogy engem is meghívjon.

Rettenetesen sok információt találtam különböző emberjogi szervezetek honlapján. Ezek meglehetősen komolyak voltak, már-már véresen azok, ami az El Salvadorban történekmel kapcsolatos véleményüket illette. Ennek ellenére, amennyire ezt meg tudtam mondani, tiltakozásaiknak nem lett semmi következménye. Végül is csak az emberi jogokról volt szó. Rettenetesen frusztráló lehet; az állatvédők például sokkal eredményesebbnek tűnnek. Ezek a szerencsétlenek elvégezték a kutatómunkát, publikálták a nemi erőszakkal, elektródákkal, sokkolókkal kapcsolatos végeredményeket, csatoltak hozzájuk képeket, diagramokat, és azoknak az ocsmány, embertelen szörnyetegeknek a névsorát, akik bizonyíthatóan felelősek voltak a tömegek szenvedéséért. A kérdéses ocsmány, embertelen szörnyetegek pedig Dél-Franciaországba mentek pihenni, amíg a világ többi része éttermeket bojkottált a csirkékkel való rossz bánásmód miatt.

Ettől megteltem reménnyel. Ha valaha is elkapnak, talán elég, ha megtagadom a tejtermékek fogyasztását, hogy elengedjenek.

Az El Salvadori nevek és történelmi részletek nem igazán mondtak nekem semmit. Az ezekkel kapcsolatos szervezetek sem. Úgy tűnt, az egész helyzet valamiféle csodálatos szabadrablásba ment át, amelyben nem voltak jófiúk, csak többsoportnyi rosszfű, a campesinos pedig középen. Az Egyesült Államok titkon támogatta az egyik oldalt, annak ellenére, hogy ez a bizonyos csoport éppolyan lelkesen darálta be a gyanús szegényeket, mint a többi. Az én érdeklődésemet ez a csoport keltette fel. Valami az ő malmukra hajtotta a vizet, valami rettenetes fenyegetés, amelyről nem lehetett közelebbit megtudni, valami, ami nyilvánvalóan olyan szörnyű volt, hogy az emberekben nosztalgiát ébresztett a marhaösztoke rektális alkalmazása iránt.

Bármi is volt az, úgy tűnt, abban az időben történt, amikor Doakes őrmester arrafelé töltötte külszolgálatát.

Hátradóltam rozoga forgószekemben. Hát, hát, hát, gondoltam. Micsoda érdekes egybeesés. Körülbelül egy időre tehető Doakes, az ocsmány, meg nem nevezett kínzások és az Egyesült Államok eltitkolt beavatkozása. Természetesen nem volt rá bizonyíték, hogy e között a három dolog között bármiféle

kapcsolat állt volna fent. És ugyanennyire természetes volt az is, hogy én biztos voltam abban, hogy a szög és a zsák esete forog fenn. Mert huszonvalahány évvel később ezek ismét összejöttek Miami-ban egy nosztalgia bulira: Doakes, Chutsky, és az a valaki, aki azt a dolgot hagyta az asztalon. Úgy tűnt, az „A” jelzésű csavar mégiscsak beleillik a „B” jelzésű lukba.

Megtaláltam a kis szálát, amit kerestem. És bárcsak ki tudnék találni valamit, amivel meghúzzhatom...

Ipiapacs, Albert.

Persze a hasznos információ csak egy dolog. Az, hogy mit jelent vajon, és hogy lehetne felhasználni, pedig egy másik dolog. Én csak annyit tudtam, hogy Doakes a helyszínen volt, amikor pár gonosz dolog történt. Valószínűleg nem ő tette, és egyébként is, a kormány szentesítette őket. Természetesen titokban – amitől az emberben feltámad a kíváncsiság, hogy hogyhogy mégis mindenki tudott róla.

Másrészről kétségkívül volt valaki, aki még mindig titokban akarta tartani az egészet. És pillanatnyilag ezt a valakit Chutsky képviselte – akit drága húgom, Deborah gardíroz. Ha rá tudnám venni, hogy segítsen nekem, talán kiprélhetek némi információt Chutskyból. Hogy ezt követően milyen lehetőségek nyílnak előttem, az nem láthatam, de ezen a vonalon legalább el tudok indulni.

Túl egyszerűnek tűnt az egész, és persze az is volt. Rögtön felhívtam Debraht, az üzenetrögzítője vette fel. Megpróbálkoztam a mobiljával is, de ugyanaz történt. A nap további részében Deborah házon kívül tartózkodik, kérjük, hagyjon üzenetet. Amikor aznap este megpróbálkoztam otthon hívni, akkor is ez történt. És amikor letettem a telefont és kinéztem lakásom ablakán, Doakes őrmester ott parkolt kedvenc helyén, az utca túlsó oldalán.

A félhold kiemelkedett egy cafrangos felhő mögül és odamotyogott nekem valamit, de csak az idejét pazarolta. Függetlenül attól, hogy mennyire el akartam szökni, hogy a Reiker nevű kalandban lehessen részem, képtelen voltam; addig semmiképpen nem, amíg az a szörnyű bordó Taurus leszállított áru lelkiismeretként parkol ott. Elfordultam, hogy keressek valamit, amibe belerúghatok. Péntek este volt, megakadályoztak abban, hogy kilibbenjek az éjszakába, és a Sötét Utassal végigvonuljak az árnyakon át – és most már a húgom se vette fel a telefonját. Milyen rettenetes is tud lenni az élet.

Egy darabig ide-oda járkáltam a lakásban, de ezzel semmit nem sikerült elérnem, azt leszámítva, hogy bevertem a nagylábujjamat. Még kétszer felhívtam Debraht, ő pedig még kétszer házon kívül tartózkodott. Ismét kibámultam az ablakon. A Hold egy kicsit arrébb vándorolt; Doakes nem.

Hát akkor legyen. Vissza a B-tervhez.

Fél órával később Rita kanapéján üldögéltem egy doboz sörrel a kezemben. Doakes követett, és feltételeztem, most kocsijában várakozik az utca túloldalán. Reméltem, hogy ő is annyira élvezzi az egészet, mint én, vagyis

egyáltalán nem. Ilyen lenne embernek lenni? Az emberek valóba annyira nyomorultak és agyatlanok lennének, hogy erre várnak egész héten – hogy a péntek estét az egész heti éhbérért végzett rabszolgamunka után a tévé előtt ülve töltsék egy doboz sörrel? Bénítóan unalmasnak találtam, és legnagyobb rémületemre azon kaptam magam, hogy kezdek hozzászokni. Légy átkozott, Doakes. Megnormálisítasz.

– Hé, uram – mondta Rita, ahogy lehuppant mellém, maga alá húzva a lábait –, miért van olyan csendben?

– Azt hiszem, túl sokat dolgozom – válaszoltam neki. – És egyre kevésbé élvezem.

Egy pillanatig nem szólt semmit, majd azt mondta:

– Arról a pasasról van szó, akit el kellett engedned, ugye? Arról, aki... gyerekeket ölt?

– Részben – mondtam. – Nem szeretem a lezáratlan ügyeket.

Rita bólintott, majdnem úgy, mintha tényleg megértette volna, amit mondok.

– Ez nagyon... úgy értem, látom rajtad, hogy bánt a dolog. Talán... nem tudom. Mit csinálsz általában, ha ki akarsz kapcsolódni?

Határozottan felmerült bennem pár vicces jelenet, ami akkor következhetne be, ha elmondanám neki, hogyan szoktam kikapcsolódni, de valahogy mégse tűnt jó ötletnek. Úgyhogy inkább csak annyit mondtam:

– Hát, szeretek kihajózni. Elmenni horgászni.

És egy vékony, nagyon lágy hang mögöttem hozzátette: én is. Csak a sokat próbált acélidegeimen múlt, hogy nem vertem be a fejem a mennyezeti ventilátorba; szinte lehetetlen mögém lopózni úgy, hogy ne vegyem észre, és fogalmam sem volt, hogy valaki más is van a szobában. De amikor megfordultam, ott állt előttem Cody, és engem nézett tágra nyílt, rezzenéstelen tekintettel.

– Te is? – kérdeztem. – Te is szeretsz horgászni?

Bólintott; két szó egymás után nagyjából kimerítette a napi kvótáját.

– Hát jó – mondtam. – Akkor megállapodtunk. Mit szólnál a holnap reggelhez?

– Ó – szólalt meg Rita. – Én nem hinném... úgy értem, ő nem... nem muszáj ezt csinálnod, Dexter.

Cody rám nézett. Természetesen nem mondott semmit, de nem is volt rá szükség. A tekintetében minden benne volt.

– Rita – válaszoltam –, a fiúknak néha kell egy kis idő a lányok nélkül. Cody és én elmegyünk horgászni holnap reggel. Hajnalban – mondtam Codynak.

– Miért?

– Nem tudom, miért – feleltem. – De így szokták csinálni, úgyhogy mi is így teszünk. – Cody bólintott, ránézett az anyjára, majd megfordult, és elsétált a folyosón.

– Komolyan mondtam, Dexter – sóhajtott Rita. – Tényleg nem muszáj.

És persze én is tudtam, hogy nem muszáj. De miért is ne? Valószínűleg nem okoz nekem fizikai fájdalmat a dolog. Különben is, jó lesz pár órára otthagyni mindent. Különösen Doakest. És egyébként is – mint már említettem –, nem tudom, miért, de a gyerekek tényleg számítanak nekem. Egyáltalán nem arról van szó, hogy elhomályosulna a tekintetem egy háromkerekű bicikli látványától, de a gyerekeket általában sokkal érdekesebbnek találom, mint a szüleiket.

Másnap reggel napfelkeltekor Cody és én az ötméteres Whaleremmel lassan haladtunk kifelé a lakásom mellett folyó csatornából. Cody egy kéksárga mentőmellényt viselt, és nagyon mereven üldögélt a hűtőládán. Egy kicsit görnyedten tartotta magát, úgyhogy a feje majdnem eltűnt a mellényben, és úgy nézett ki, mint egy tiritarka teknősbéka.

A hűtőládában üdítő volt és az ebéd, amelyet Rita csinált nekünk, némi könnyű elemózsia úgy tíz-tizenkét fő részére. Vettem fagyasztott rákot csalinak, mivel ez volt Cody első útja, és nem tudtam, hogy reagálna, ha egy hegyes fémhorgot kellene olyasmibe szúrnia, ami még él. Természetesen én meglehetősen élveztem az ilyesmit – minél inkább él, annál jobb! – de a gyerekektől igazán nem várhatja el az ember, hogy kifinomult ízléssel rendelkezzenek.

Ki a csatornából, be a Biscayne-öbölbe, és megcéloztam Cape Floridát, afelé a csatorna felé kormányozva a hajót, amely a világítótorony mellett haladt el. Cody meg se szólalt, amíg közelébe nem értünk Stiltsville-nek, az öböl közepén, cölöpökön álló furesza házak csoportjának. Ekkor meghúzkodta a ruhaujjamat. A motor zaja és a szél miatt lehajoltam, hogy halljam, amit mond.

– Házak – mondta.

– Igen – üvöltöttem. – Van, amelyikben még emberek is vannak néha.

Nézte, ahogy elhaladnak mellettünk a házak, és amikor elkezdtek eltűnedezni mögülünk, visszaült a hűtőládjára. Amikor már majdnem eltűntek a látómezőnkéből, még egyszer megfordult, hogy megnézzék őket magának. Ezután csak ücsörgött, amíg oda nem értünk Fowey Rockhoz, és én le nem lassítottam. Üresbe tettem a motort, átdobtam a horgonyt a palánkon, és megvártam, hogy leérjen, mielőtt kikapcsoltam volna a motort.

– Hát itt volnánk, Cody – mondtam. – Ideje, hogy végezzünk pár hallal. Eleresztett egy ritka mosolyt.

– Oké – válaszolta.

Tágszemű érdeklődéssel figyelt, ahogy megmutattam neki, hogyan kell horogra tűzni a rákokat. Ezután ő is megpróbálta, nagyon lassan és óvatosan tolva be a horgot, amíg ki nem bukkant a rákból a hegye. Ekkor ránézett a horogra, majd vissza rám. Biccentettem, mire visszanezett a rákra, és megérintette azt a helyet, ahol a horog áttörte a páncélját.

– Rendben van – mondtam. – Most dobd be a vízbe. – Felnézett rám. – Ott vannak ugyanis a halak – tettem hozzá. Cody bólintott, kilógatta a botját a víz fölé, és megnyomta a kiengedő gombot a kis Zebco orsóján, hogy a csali a vízbe pottyanjon. Én is bedobtam a sajátomat, majd csak üldögéltünk ott, és lassan ringattak bennünket a hullámok.

Néztem, ahogy Cody harcias, ám üres tekintettel, összpontosítva horgászik. Talán a víz és egy kisfiú jelenléte miatt, de nem tudtam kiverni a fejből Reikert. Noha nem volt lehetőségem biztonságosan kihallgatni, de feltételeztem, hogy bűnös. Mikor fogja vajon megtudni, hogy MacGregor eltűnt, és mit tesz akkor? Az látszott a legvalószínűbbnek, hogy bepánikol és megpróbál eltűnni – de minél többet gondolkoztam rajta, annál több kétség merült fel bennem. Az emberek ösztönösen irtóznak attól, hogy otthagyják ez egész életüket, és újrakezadjék valahol máshol. Talán csak óvatosabb lesz egy ideig. És ha így van, akkor addig is azzal múlathatom az időt, hogy a meglehetősen exkluzív határidőnaplómban új bejegyzést teszek azzal az illetővel kapcsolatban, aki az északnyugati Negyedik utca Vonító Zöldségéért felelős, és attól, hogy ez úgy hangzik, mint egy Sherlock Holmes-novella címe, még egyáltalán nem lesz kevésbé sürgető a dolog. Valahogy semlegesítenem kell Doakest. Valahogy, valamilyen módon, valamikor mostanában muszáj lesz...

– Te leszel az apukám? – kérdezte váratlanul Cody.

Szerencsére semmi nem volt a számban, ami cigányútra mehetett volna, de egy pillanatra mégis gombócot éreztem a torkomban, körülbelül akkorát, mint a karácsonyi pulyka. Amikor megint kaptam levegőt, annyit sikerült kinyögnöm:

– Miért kérdezed?

Cody még mindig nem vette le a szemét a horgászbotjáról.

– Anya azt mondta, hogy lehet – válaszolta.

– Tényleg? – kérdeztem, ő pedig bólintott, anélkül, hogy felnézett volna.

Beleszédültem a gondolatba. Mi járhat Rita fejében? Annyira elmerültem a kemény munkában, hogy lenyomjam Doakes torkán az áléletemet, hogy soha nem gondolkoztam el azon, mit tervez Rita. Pedig úgy tűnik, el kellett volna. Tényleg lehetséges volna, hogy azt hiszi... elképzelhetetlen. De feltételezem, egy emberi lény számára van benne valami furcsa logika. Szerencsére én nem vagyok emberi lény, és a gondolat teljesen bizarrnak tűnt számomra. Anya azt mondta, hogy lehet? Hogy lehet, hogy én leszek Cody apja? Ami azt jelenti, hogy, izé...

– Hát – mondtam, ami nagyon szellemes indításnak számított, figyelembe véve, hogy fogalmam nem volt, hogyan folytassam. Szerencsére, amint rádöbentem, hogy semmi olyasmi nem fog kijönni a számon, ami akár távolról is emlékeztetne egy koherens válaszra, Cody botjának a vége vad rángatózásba kezdett. – Kapásod van! – kiáltottam fel, és a következő pár percben minden összpontosítására szüksége volt ahhoz, hogy megtartsa a botot, miközben a damil lefelé berregett az orsójáról. A hal bőszen csapkodva cikázott jobbra, balra, a csónak alá, majd egyenesen a horizont felé. De lassan, a hal hosszú szökései ellenére, Codynak sikerült kemény munkával közelebb hoznia a csónakhoz. Elmagyaráztam neki, hogy tartsa magasba a bot végét, tekerje fel a damilt, irányítsa oda a halat, ahol megtudom fogni a zsinórt és be tudom emelni a zsákmányt a csónakba. Cody nézte, ahogy a hal leplaccsan a fedélzetre, még mindig vadul csapkodva villás farkával.

– Ez egy makréla – mondtam. – Nagyon vad hal. – Lehajoltam, hogy kiszedjem belőle a horgot, de a hal annyira tiltakozott, hogy esélyem sem volt megfogni. Vékony kis vérpatak csordult ki a szájából a szép tiszta fehér fedélzetemre, és ez elborzasztott. – Fúj – mondtam. – Azt hiszem, lenyelte a horgot. Ki kell vágnunk. – Kivettem a filézőkést a fekete műanyag tokjából, és leraktam a padlóra. – Véres lesz – figyelmeztettem Codyt. Nem szeretem a vért, és nem akartam, hogy véres legyen a hajóm, még ha csak egy hal véréről van is szó. Két lépéssel odamentem a vízhatlan szekrényhez, és elővettem egy régi törülközőt, amit takarítási célokra tartottam.

– Hahh – hallottam meg a kis hangot magam mögött. Megfordultam.

Cody felvette a kést, megszúrta a halat, figyelte, ahogy megpróbál elmenekülni a pengétől, majd gondosan megint beleszúrta a hegyét. Ezúttal mélyen beledöfte a kést a hal kopoltyújába, mire egy kis vértócsa fröccsent a fedélzetre.

– Cody – szólaltam meg.

Felnézett rám, és csodák csodája, elmosolyodott.

– Szeretek horgászni, Dexter – mondta.

10. FEJEZET

Hétfő reggelig nem sikerült beszélnem Deborahval. Többször felhívtam, és bár már olyan tökéletesen megtanultam üzenetrögzítőjének dallamát, hogy el tudtam volna dúdolni, nem vette fel a telefont. Ezt rendkívül frusztrálóan találtam; itt álltam egy lehetséges megoldással arra, hogy kiszabaduljak Doakes markából, és nem jutottam vele a telefonon túl. Szörnyű másoktól függeni.

De kitartó vagyok és türelmes, hogy a többi cserkészereyemről ne is beszéljek. Több tucat üzenetet hagytam, mind vidám volt és szellemes, és ez a pozitív hozzáállás valószínűleg működött, mert végül választ kaptam.

Épp akkor ültem le a székembe, hogy befejezzem a jelentésemet egy hétköznapi kettős emberölésről. Semmi különös, csak egy fegyver, valószínűleg egy machete, és pár percnyi vad önfeledtség. Mindkét áldozat az ágyban kapta az első sebeket, ahol láthatóan *in flagrante delicto* érték őket. A férfinak sikerült ugyan felemelnie az egyik karját, de egy kicsit túl későn ahhoz, hogy megvéddesse a nyakát. A nő egészen az ajtóig eljutott, mielőtt a gerince tetejét ért szúrás miatt az ajtófélfá mellett falra fröccsent volna a vére. Rutinmunka volt, mint a munkám nagy része, és rendkívül kellemetlen. Két emberi lényben egyszerűen olyan sok vér van, hogy amikor valaki úgy dönt, hogy megcsapolja őket, akkor rettenetes, a legkevésbé sem vonzó mocskot generál, amit én személyes sértésnek veszek. A dolog rendszerezésétől és elemzésétől sokkal jobban érzem magam, és a munkám időnként nagyon kielégítő tud lenni.

De ez a konkrét eset rendkívül mocskos munka volt. A mennyezeti ventilátoron is találtam vérfoltokat, amelyek valószínűleg a machetéről kerültek oda, amikor a gyilkos felemelte a kezét két döfés között. És mivel a ventilátor éppen ment, a szoba távolabbi sarkait is összefröcskölte.

Dexternek nehéz napja volt. Éppen megpróbáltam szépen megfogalmazni egy bekezdést arról, hogy ami történt, az valószínűleg az volt, amit „hirtelen felindulásnak” nevezünk, amikor megesörrent a telefonom.

– Szia, Dex – szóltak bele annyira nyugodt, már-már álmos hangon, hogy beletelt egy pillanatba, amíg rájöttem, hogy Deborah az.

– Hát, hát – mondtam. – Szóval a halálhíredet keltő pletykák túloztak.

Nevetett, és ez is olyan felszabadult, könnyed kacagás volt, egyáltalán nem hasonlított a szokásos éles horkantásaira.

– Igen – mondta. – Élek. De Kyle nagyon lefoglal.

– Emlékeztessd a munka törvénykönyvére, hugi. Még az őrmestereknek is szükségük van pihenésre.

– Mmm, nem is tudom – válaszolta. – Egészen jól megvagyok nélküle.
– Ezzel eleresztett egy torokból jövő, két szótagos kaccantást, ami annyira nem volt rá jellemző, mintha arra kért volna, hogy mutassam meg, hogyan kell profi módon átvágni egy élő emberi csontot.

Azon gondolkoztam, mikor hallottam utoljára olyasmit Debrahtól, hogy jól van, úgy, hogy komolyan is gondolta. Nem jutott eszembe.

– Nagyon más vagy, mint általában – mondtam. – Mi a csuda ütött beléd?

Ezúttal kicsit hosszabban nevetett, de ugyanolyan boldogan.

– Csak a szokásos – válaszolta. Majd megint elnevette magát. – Szóval, mi újság?

– Ó, semmi különös – feleltem, és csak úgy áradt belőlem az ártatlanság. – Az egyetlen testvérem napokra és éjszakákra eltűnt egy szó nélkül, majd visszatért, és olyan a hangja, mint a stepfordi őrmestereknek. Természetes, hogy kíváncsi vagyok, mi a fene folyik itt, csak erről van szó.

– Hát, a fenébe is – válaszolta. – Meg vagyok hatva. Majdnem úgy érzem magam, mintha egy valódi ember lenne a testvérem.

– Reménykedjünk abban, hogy csak majdnem.

– Mit szólnál egy ebédhez? – kérdezte.

– Már éhes vagyok – válaszoltam. – A Relampagóban?

– Mmm, inkább ne – gondolkozott el. – Mit szólnál inkább az Azulhoz?

Feltételezem, a választásában éppen annyi logika volt, mint bármi másban aznap reggel, vagyis semmi. Deborah nem egy fehérgalléros étteremjáró volt, az Azul viszont az a fajta étterem, ahol a szaúdi uralkodók ettek, amikor erre jártak. Nyilvánvaló, hogy már teljesen földönkívülivé változott.

– Persze, Deb, jó lesz az Azul. Csak eladom a kocsimat, hogy ki tudjam fizetni a számlát, és már ott is vagyok.

– Egykor – válaszolta. – És ne aggódj a pénz miatt, Kyle rendezi a számlát. – Ezzel lerakta. Bennem pedig, bár nem mondtam ki, hogy „aha!”, halvány gyanú kezdett ébredni.

Kyle rendezi a számlát, mi? Hát, hát. Ráadásul az Azulban.

Ha a South Beach csillámporos tarkasága az önbizalom-hiányos, önjelölt hírességek céljait volt hivatott szolgálni, akkor az Azul azoknak az embereknek épült, akik szórakoztatónak tartják a glamourt. A South Beachen nyüzsgő kis kávézók a csiricsáré, olcsó hatásvadászatban egymást felülmúlva versengenek a figyelemért. Ezekhez mérve az Azul annyira visszafogott, hogy az ember azon kezd el gondolkozni, látták-e vajon a Miami Vice egyetlenegy epizódját is.

Az étterem szabályzatának értelmében a parkolófiúra bíztam a kocsimat, az étterem előtti kis macskaköves felhajtón, Meglehetősen kedvelem a kocsimat, de el kell ismerjem, nem igazán találta meg a helyét a Ferrarik és Rolls Royce-ok sorában. Ennek ellenére a kirendelt alkalmazott nem tagadta

meg, hogy leparkolja, bár valószínűleg felmerült benne, hogy ezért nem fog annyi borraivalót kapni, mint amennyit szokott. Azt hiszem, a tekepólómból és a khaki nadrágomból tévedhetetlenül kikövetkeztette, hogy egy árva bemutatóra szóló kötvényt vagy Krugerrandot sem fogok a kezébe nyomni.

Maga az étterem sötét volt és hűvös, és annyira csendes, hogy azt is meglehetett volna hallani, ha leesik egy American Express gyémántkártya az asztalról. A távolabbi fal sötétített üvegből készült, és az abba vágott ajtón keresztül lehetett kijutni a teraszra. Ahol ott ült Deborah egy kis sarokasztalnál, és a vizet bámulta. Vele szemben, az étterembe vezető ajtót szemmel tartva, Kyle Chutsky foglalt helyet, akinek a számlát kellett majd rendeznie. Nagyon drága napszemüveget viselt, úgyhogy valószínűleg meg is teszi. Odamentem az asztalhoz, mire egy pincér tűnt elő a semmiből, hogy odahúzzon egy széket, ami valószínűleg túl nehéz azoknak, akik meg tudják engedni maguknak, hogy itt egyenek. Szigorúan véve nem hajolt meg előttem, de láttam rajta, hogy alig tudja visszafogni magát.

– Helló, kispajtás – köszönt Kyle, amikor helyet foglaltam. Az asztal felett kezet nyújtott. Mivel úgy tűnt, azt hiszi, hogy én vagyok a legújabb legjobb barátja, odahajoltam, és kezet ráztam vele. – Hogy megy a vérfolt-üzlet?

– Mindig sok munka van vele – válaszoltam. – És hogy van a mi titokzatos látogatónk a washingtoni üzletből?

– Soha jobban – válaszolta. A szükségesnél egy pillanattal tovább tartotta a kezemet a tenyerében. Lenéztem; a bütykei túl nagyok voltak, mintha túl hosszú ideig boksolt volna egy betonfallal. A bal tenyerét az asztalra csapta, és én vethettem egy pillantást a kisujjgyűrűjére. Meghökkenően nőies volt, mint egy eljegyzési gyűrű. Amikor végre elengedte a kezem, elmosolyodott, és Deborah felé kapta a fejét, bár a napszemüvege miatt lehetetlen volt megmondani, hogy tényleg őt nézi-e, vagy csak a nyakát gyakorlatoztatja. Deborah visszamosolygott rá.

– Dexter aggódott értem.

– Hé – mondta Chutsky. – Hát mire való egy testvérébátý?

Deb rám pillantott.

– Néha én is eltöprengek ezen.

– Ne már, Deborah, tudod, hogy csak vigyázok rád – mondtam.

Kyle felnevetett.

– Rendben. A többi veled kapcsolatos feladat viszont az enyém – mondta, és mindketten elnevelték magukat. Deb átnyúlt, és megfogta a kezét.

Ettől a rengeteg vidámságtól és hormontól összecsikordul a fogam – mondtam. – Áruljátok el nekem, dolgozik egyáltalán bárki is azon, hogy elkapja ezt a szörnyeteget, vagy továbbra is csak itt üldögélünk és szellemeskedünk?

Kyle visszakapta a fejét felém, és felhúzta a szemöldökét.

– Mit érdekel az téged, barátom?

– Dexter imádja az embertelen szörnyetegeket – válaszolta Deborah. – Ez a hobbjja.

– A hobbjja – visszhangozta Kyle, még mindig az arcom felé fordítva a napszemüvegét. Azt hiszem, ettől meg kellett volna rémülnöm, de amennyit láttam belőle, az is lehet, hogy csukva volt a szeme. Valahogy elértem, hogy ne kezdjek el remegni.

– Ő afféle amatőr személyiségelemző – magyarázta Deborah.

Kyle egy pillanatig meg se mozdult, én pedig azon gondolkoztam, vajon elaludt-e a sötét lencsék mögött.

– Hú – szólalt meg végül, és hátradőlt a székén. – Hát, mi a véleményed erről a pasasról, Dexter?

– Ó, egyelőre csak az alapvető dolgokról tudnék beszélni – válaszoltam. – Valószínűleg egy sok orvosi gyakorlattal és jó rejtőzködőképességgel rendelkező személyről van szó, aki most elveszítette a józan ítélőképességét, és szükségét érzi, hogy kinyilatkoztasson valamit Latin-Amerikával kapcsolatban. Valószínűleg megint megteszi, úgy időzítve, hogy a lehető legnagyobbat üssön vele, nem pedig azért, mert úgy érzi, muszáj.

– Úgyhogy a mi emberünk nem a szokványos sorozat... mi a baj? – kérdeztem. Kyle arcáról lefagyott a derűs mosoly, felegyenesedett a székében, és ökölbe szorult a keze.

– Mit értesz azalatt, hogy Latin-Amerika?

Meglehetősen biztos voltam abban, hogy mindketten pontosan tudjuk, mit értek Latin-Amerika alatt, de úgy gondoltam, El Salvador említése talán egy kicsit túl sok lenne; nem volna jó elveszíteni a hétköznapi, ez-csak-egy-hobbi hadállásomat. De az idejövetelem célja az volt, hogy megtudjak pár dolgot Doakesról, és ha feladnak az embernek egy labdát... Elismerem, talán túl direkt voltam, de nyilvánvalóan megtette a hatását a dolog.

– Ó – mondtam. – Hát nem így van? – Az emberi érzelmek imitálásának gyakorlásával töltött sok év most kifizetődött, amikor a legautentikusabb, ártatlan kíváncsiságot tükröző arckifejezésemet öltöttem magamra.

Kyle láthatóan nem tudta eldönteni, így van-e. Sebesen mozogtak az állkapocsizmai, és ellazult az ökle.

– Figyelmeztethettek volna – mondta Deborah. – Dexter nagyon jó ebben.

Chutsky kifújta a levegőt, és megrázta a fejét.

– Igen – mondta. Látható erőfeszítéssel hátradőlt a székében, és ismét felragyogtatta mosolyát. – Nagyon jó, barátom. Hogy sikerült mindezt kiderítened?

– Ó, hát nem is tudom – válaszoltam szerényen. – Olyan nyilvánvalónak tűnt. A sokkal keményebb dió az, hogy Doakes őrmesternek vajon mi a szerepe a dologban.

– Jézus Máriám – mondta Chutsky, és megint ökölbe szorította a kezét. Deborah rám nézett és nevetett, nem egészen úgy, mint Kyle-ra, de ezzel együtt jólesett, hogy időnként eszébe jut, hogy egy csapatban vagyunk. – Én figyelmeztettelek, hogy jó benne – mondta.

– Jézus Máriám – ismételte meg Kyle. Szórakozottan begörbítette az egyik mutatóujját, mintha egy fegyver ravaszát húzná meg, majd Deborah felé fordította a napszemüvegét. – Hát ebben igazad van – közölte vele, majd visszafordult felém. Egy pillanatig szigorúan nézett rám, valószínűleg azt figyelve, nem ugrom-e az ajtó felé, vagy nem kezdek-e arabul beszélni, majd bólintott. – Mi van Doakes őrmesterrel?

– Ugye nem bemártani próbálsz Doakest? – kérdezte Deborah.

– Matthews kapitány tárgyalójában – magyaráztam –, amikor Kyle először meglátta Doakest, egy pillanatig úgy tűnt, mintha felismerték volna egymást.

– Nekem ez nem tűnt fel – ráncolta a homlokát Deborah.

– Minden energiádat lekötötte az elpirulás – közöltem vele. Erre megint elpirult, amit meglehetősen redundáns magatartásnak véltem. – És különben is, Doakes volt az egyetlen, aki tudta, kit kell hívni, amikor meglátta a helyszínt.

– Doakes tud dolgokat – ismerte el Chutsky. – Még katonakorából.

– Milyen dolgokat? – kérdeztem. Chutsky, vagy legalábbis a napszemüvege hosszan nézett rám. Megkocogtatta az asztalt azzal a buta kis kisujgyűrűvel, és a napfény megcsillant a közepén lévő nagy gyémánton. Amikor végre megszólalt, úgy tűnt, mintha hirtelen tíz fokkal hidegebb lett volna az asztalunk körül.

– Barátom – mondta –, én nem akarom, hogy bajba kerülj, de ezt az ügyet hagyd békén. Vonulj vissza. Keress más hobbijt. Vagy nyakig merülsz a szarba, és akkor viszont lehúznak a vécén. – Egy pincér tűnt fel Kyle könyökénél, még mielőtt valami szellemessel vissza tudtam volna vágni neki. Chutsky napszemüvege egy hosszú pillanatig még engem nézett, majd visszaadta az étlapot a pincérnek. – A Bouillabaisse nagyon jó itt – dicsérte a francia halászelevet.

Deborah a hét hátralévő részében eltűnt, ami egyáltalán nem tett jót az önbizalmamnak, mert bármilyen nehezemre is esett elismerni, segítség nélkül nem juthattam semmire. Nem tudtam kitalálni semmiféle alternatív tervet arra, hogyan rázhatnám le Doakest. Még mindig állandóan ott volt, a fa alatt parkolt, a lakásommal szemben, követett Rita házáig, nekem pedig nem voltak válaszaim. Egykor büszke agyam a saját farkát kergette, és csak a levegőt tudta elkapni.

Éreztem, ahogy a Sötét Utas zavarog és nyöszörög és erőlködik, hogy előmáshasson és átvehesse a kormányt, de Doakes, aki mindig ott bámult a

szélvédő mögül, arra kényszerített, hogy lenyúljak, és felvegyek még egy sört. Túl keményen és túl régóta dolgoztam a tökéletes kis életemen ahhoz, hogy most feladjam. Az Utas és én tudunk még egy kicsit várni. Harry önfegyelemre tanított, ami most át fog segíteni a boldogabb napokig.

– Türelem – mondta Harry, majd beleköhögött egy zsebkendőbe. – A türelem fontosabb, mint az okosság. Okosnak már most okos vagy, Dex.

– Köszönöm – válaszoltam. Udvariasságból tettem, tényleg, mert egyáltalán nem éreztem jól magam ott, Harry körtermében ücsörögve. Gyógyszerek, fertőtlenítő és vizelet szaga keveredett az elfojtott fájdalom és a klinikai halál levegőjében, és azt kívántam, bárcsak lennék bárhol máshol, csak ne itt. Persze zöldfülű kis szörnyetegként fel sem merült bennem, hogy esetleg Harry is ugyanezt kívánja.

– A te esetedben még óvatosabbnak kell lenni, mert te azt hiszed, elég okos vagy ahhoz, hogy bármit megússz – mondta. – De nem vagy az. Senki nem az. – Megint köhögőszünetet tartott, és ezúttal hosszabban és mélyebbről csinálta. Így látni Harryt, az elpusztíthatatlan, szuperzsaru Harryt, reszketve, vörösödve és a küszködéstől könnyes szemekkel, szinte kibírhatatlan volt. Másfelé kellett nézнем. Amikor egy pillanattal később visszanéztem rá, Harry ismét engem figyelt.

– Ismerlek, Dexter. Jobban, mint ahogy te ismered magad. – És ezt könnyedén el is hittem, amíg nem folytatta. – Alapvetően jó fiú vagy.

– Nem, nem vagyok az – válaszoltam, miközben azokra a csodálatos dolgokra gondoltam, amelyeket még nem volt szabad megtennem; már maga a tény is, hogy meg akartam tenni őket, többé-kevésbé kizárta velem kapcsolatban a jóság lehetőségét. Arról nem is beszélve, hogy a legtöbb pattanásos, hormonoktól pezsgő, korosztályombeli kölyök, akiket jó fiúnak tartottak, nem hasonlítottak rám jobban, mint egy orangután. De Harry hallani sem akart erről.

– De igen, az vagy – mondta. – És hinned kell abban, hogy az vagy. Helyén van a szíved, Dex – folytatta, és ezzel belezuhant egy igazán eposzi harcba a köhögéssel. Úgy tűnt, percekig tart, utána elgyengülten dőlt vissza a párnájára. Egy pillanatra lehunyta a szemét, de amikor megint kinyitotta, acélosan Harry-kék volt a tekintete, ragyogóbb, mint haldokló arcának halványzöldjében valaha is. – Türelem – mondta. És erővel ejtette ki a szót, a rettenetes fájdalom és gyengeség ellenére. – Még mindig sokat kell tanulnod, nekem pedig már nincs sok időm, Dexter.

– Igen, tudom – válaszoltam.

Lehunyta a szemét.

– Éppen erre gondoltam – mondta. – Azt kellene mondanod, nem, ne aggódj, rengeteg időd van még.

– De hát nincs – válaszoltam, nem tudva pontosan, hova akar kilyukadni.

– Nem, valóban nincs – mondta. – De az emberek megíátsszák magukat. Hogy jobban érzem magam.

– És ettől jobban éreznéd magad?

– Nem – felelte, és ismét kinyitotta a szemét. – De az emberi viselkedést nem közelítheted meg logikusan. Türelmesnek kell lenned, figyelned kellés várnod. Különben hibázni fogsz. Elkapnak, és... A fele örökségem. – Megint lehunyta a szemét, és kihallottam a hangjából a küszködést. – A húgodból jó rendőr lesz. Belőled – mondta, miközben lassan és kicsit szomorúan elmosolyodott –, belőled valami más lesz. Valódi igazságszolgáltató. De csak akkor, ha megvan hozzá a türelmed. Ha nem kedvez az alkalom, Dexter, várd ki a sorod.

Ez az egész nagyon nyomasztónak tűnt egy tizennyolc éves zöldfülű szörnyetegnek. A leghőbb vágyam az volt, hogy megtegyem. Olyan egyszerű lenne. Elmenni táncolni a holdfényben, ahol a fényes penge szabadon úszik – könnyen, oly természetesen és édesen –, átvágni minden zagyvaságon, egyenesen a dolgok szívébe. De nem tehettem. Harry megnehezítette a dolgom.

– Nem tudom, mit fogok csinálni, ha meghalsz – mondtam.

– Nem lesz semmi baj.

– Olyan sok mindent meg kell jegyezmem.

Harry kinyújtotta a kezét, és megnyomta a gombot, ami egy kábelon lógott az ágya mellett.

– Meg fogod jegyezni őket – mondta. Kiejtette a kezéből a kábelt, és ahogy az visszaesett az ágy mellé, olyan volt, mintha az kiszívta volna belőle az utolsó erejét is. – Megjegyzed. – Ezután lehunyta a szemét, és egy pillanatra egyedül maradtam a szobában. Majd beviharzott a nővér egy injekciós tűvel, és Harry kinyitotta a fél szemét. – Nem tehetjük mindig azt, amiről úgy gondoljuk, hogy meg kell tennünk. Úgyhogy amikor semmit nem tudsz tenni, akkor várjál – mondta, és kinyújtotta a karját az injekcióhoz. – Nem számít, mennyi... nyomást... érzel.

Néztem, ahogy ott fekszik, és rezzenéstelenül fogadja a tűt, tudván, hogy csak átmeneti megkönnyebbülésre számíthat, hogy közeledik a végzete, amelyet nem tud megállítani – és azt is tudván, hogy nem fél, és ezt is rendesen végig fogja csinálni, ahogy az életben mindent rendesen végigcsinált. És én is tudtam. Harry megértett engem. Az idők végezetéig nem lesz soha senki más, aki megértene engem. Csak Harry.

Ha valaha is ember szerettem volna lenni, az csak azért volt, hogy jobban hasonlíthassak rá.

11. FEJEZET

Úgyhogy türelmes voltam. Nem volt könnyű, de ez volt Harry Útja. Hadd maradjon bennem csendben és nyugalomban a ragyogó acélrugó, hadd várjon, figyeljen, hagyjuk az édes és forró elsütőbillentyűt hideg dobozában biztosan bezárva, amíg el nem jön a Harry-megfelelő-idő arra, hogy kicikázhasson és végigdüböröghessen az éjszakában. Előbb vagy utóbb megnyílik egy kiskapu, amelyen átvethetjük magunkat. Előbb vagy utóbb találok rá módot, hogy Doakest pislogásra készítsem.

Vártam.

Persze vagyunk páran, akiknek ez nehezebb, mint a többieknek, és több nap is eltelt addig a szombat reggelig, amikor végre megszólalt a telefonom.

– A francba – mondta Deborah különösebb felvezetés nélkül. Már-már megkönnyebbülés volt hallani, hogy visszatért ismerős, mogorva hangulatába.

– Jól, köszönöm, és te? – kérdeztem.

– Kyle megőrjít – válaszolta. – Azt mondja, semmit nem tehetünk azonkívül, hogy várunk, de azt már nem árulja el, mire várunk. Eltűnik tíz-tizenkét órára, és nem mondja el, hova megy. Aztán folytatjuk a várakozást. Olyan kibaszottul belefáradtam a várakozásba, hogy a fogam is belesajdul.

– A türelem erény – vigasztaltam.

– Az erényességbe is belefáradtam – mondta. – És tele van a hócipóm Kyle leereszkedő mosolyával, amikor azt kérdezem tőle, hogyan találhatnánk meg ezt a pasast.

– Hát, Debs, nem tudom, mit tehetnék azonkívül, hogy az együttérzésemről biztosítalak – közöltem vele. – Ne haragudj.

– Azt hiszem, ennél te sokkal többre is képes vagy, tesó – mondta. Mélyet sóhajtottam, leginkább az ő kedvéért. A sóhajokat olyan szépen közvetíti a telefon. – Ez a baj, ha mesterlövésznek hiszik az embert. Mindenki azt gondolja, minden egyes alkalommal el tudom találni a bubi szemét harminc lépésről.

– Én biztos vagyok benne – felelte.

– Deborah, a bizalmad melengeti szívemet, de egy kukkot sem értek az ilyesfajta kalandokhoz. Ehhez nincs érzékem.

– Meg kell találnom ezt a pasast, Dexter. Kyle orra alá akarom dörgölni.

– Azt hittem, kedveled.

Horkantott.

– Jézusom, Dexter. Te semmit nem tudsz a nőkről, ugye? Hát persze hogy kedvelem. Éppen ezért akarom az orra alá dörgölni.

– Ja, jó, most már értem – válaszoltam.

Deborah elhallgatott, majd félvállról megjegyezte:

– Kyle mondott pár érdekes dolgot Doakesről.

Éreztem, hogy a bennem élő hosszú agyaráú barátom kicsit kinyújtózik, és torkaszakadtából dorombol.

– Hirtelen milyen cseles lettél, Deborah – mondtam. – Egyszerűen csak meg kellett volna kérned.

– Egyszerűen csak megkértelek, mire összevissza hadováltál arról, hogy nem tudsz segíteni – válaszolta, hirtelen visszaváltozva a jó öreg, ami a szívéen, az a száján Debsszé. – Szóval mit szólsz? Mid van?

– Pillanatnyilag semmim – válaszoltam.

– A fenébe.

– De lehet, hogy találok valamit.

– Milyen hamar?

Beismerem, kicsit zavart Kyle velem szemben tanúsított viselkedése. Mit is mondott? Hogy „nyakig merülsz a szarban, és lehúznak a végén”? De most tényleg: ki írta neki ezt a szöveget? És Deborah hirtelen elsajátított cselessége – ami a hagyományok értelmében az én reszortom volt – sem javított a hangulatomon. Úgyhogy nem kellett volna ezt mondanom, de kimondtam.

– Mit szólnál ahhoz, ha ebédre? – kérdeztem. – Állapodjunk meg abban, hogy egy óráig találok valamit. Legyen a Baleen, mivel Kyle rendezni tudja a számlát.

– Hát ezt megnézem magamnak – mondta, majd hozzátette: – És az a dolog Doakeszal, az nagyon jó. – Ezzel lerakta.

Hát, hát, mondtam magamnak. Hirtelen nem bántam, hogy szombaton is dolgoznom kell. Végülis ezenkívül nem tehetnék mást, mint hogy átmegeyek Ritához, és figyelem, ahogy Doakes őrmesteren kinő a moha. De ha találnék valamit Debsnek, talán végre kitárul az a kiskapu, amelyre annyira várok. Egyszerűen csak olyan okos fiúnak kell lennem, amilyennek mi mindannyian tartunk engem.

De hol kezdjem? Nagyon kevés dolog volt a kezemben az elinduláshoz, mivel Kyle eltávolította a részlegünket a helyszínről, még mielőtt az ujjlenyomatok beporozásánál tovább jutottunk volna. A múltban a rendőrkollégáimtól sokszor begyűjtöttem egy-egy piros pontot azért, hogy segítettem nekik levadászni azokat a beteg és elfajzott démonokat, akik a gyilkolásért éltek. De ez csak azért volt, mert én megértettem őket, mivel én is beteg és elfajzott vagyok. Ezúttal nem számíthattam a Sötét Utas tippjeire, aki nyugtalanul szunyókált, szegény ördög. A saját józan paraszti eszemre kellett támaszkodnom, ami sajnos szintén riasztóan néma volt ez idő tájt.

Talán ha némi üzemanyaggal látnám el az agyamat, akkor magasabb sebességbe tudna kapcsolni. Kimentem a konyhába, és találtam egy banánt.

Nagyon finom volt, de valamilyen oknál fogva nem indított útjára semmiféle mentális rakétát.

Kidobtam a héját a kukába, és az órára pillantottam. Hát, kedves fiam, öt perc már el is telt. Kítúnó. És ennyi idő alatt sikerült rájössz, hogy semmire sem tudsz rájönni. Bravó, Dexter.

Tényleg nagyon kevés kiindulópontom volt. Konkrétan csak az áldozat és a tetthely. És mivel meggyőződéssel hittem, hogy az áldozatnak nem lenne túl sok mondanivalója, még ha vissza is kapná a nyelvét, maradt a ház. Persze lehetséges, hogy a ház az áldozat tulajdona. De a berendezés nagyon átmeneti jellegű volt, úgyhogy biztosra vettem, hogy nem így van.

Furcsa, hogy valaki csak úgy otthagya egy ilyen házat. De így tett, és nem azért, mert bárki is a nyakában liheget, és arra kényszerítette volna, hogy sebesen, pánikban elszökjön – ami azt jelentette, hogy szándékosan csinálta. Ez része volt a tervének.

Ez pedig arra utal, hogy volt hova mennie. Feltételezhetően még mindig Miami környékén van, mivel Kyle errefelé keresi. Ez jó kiindulási pont volt, és saját magamtól jöttem rá. Örülök, hogy visszatért, Mr. Agy.

Az ingatlan komoly nyomot hagy, még akkor is, ha az ember megpróbálja titokban tartani. Leültem a számítógémem elé, és tizenöt percen belül találtam valamit – nem éppen egy teljes lábnyomot, de pár lábujjat határozottan fel lehetett ismerni belőle.

Az északnyugati Negyedik utcában található ház Ramon Puntia nevének volt. Nem tudom, hogyan remélhette, hogy elboldogul ezzel a névvel Miami-ban, hiszen az itteni kubaiaknak ez olyan vicces név volt, mint a Shag Beckur nekünk. De a házat kifizették, és nem volt adóhátraléka, ami biztos alapnak számított olyasvalaki számára, aki annyira ügyel a feltűnés elkerülésére, mint feltételezésem szerint a barátunk teszi. A házat egy összegben fizették ki, egy banki utalással, Guatemalából. Ez furcsának tűnt, tekintve, hogy a nyomok El Salvadorból indultak, és egy washingtoni titokzatos kormányügynökség homályos mélységein át vezettek. Mi okból tennének egy balkanyart Guatemalába? De miután elvégeztem egy online gyorstalpalót a kortárs pénzmosás témájában, kiderült, hogy ez nagyon is beleillik a képbe. Úgy tűnt, Svájc és a Kajmán-szigetek már nem „à la mode”, és ha valakinek diszkrét bankra van szüksége a spanyol ajkú népek világában, Guatemalánál nem is kívánhat jobbat.

Ez felvetett egy érdekes kérdést azzal kapcsolatban, mennyi pénz lehet Mr. Darabolósnak, és vajon honnan. De ez a kérdés pillanatnyilag sehová nem vezetett. Kénytelen voltam feltételezni, hogy megengedhetett magának még egy házat, amikor végzett az elsővel, és valószínűleg hasonló árban választott.

Hát akkor jó. Visszamentem a Dade megyei ingatlan adatbázisomhoz, és lekérdeztem azokat az ingatlanokat, amelyeket nagyjából ugyanakkor vásároltak, hasonló módon, ugyanazon a bankon keresztül. Hét ilyen volt;

ezek közül négy több mint egymillió dollárba került, amit egy kissé magas árnak találtam egy eldobható tulajdonért. Akik ezeket megvették, azoknak valószínűleg nem lehet nagyobb szörnyüségét a számlájukra írni, mintegy kis hétköznapi drogbáróságot, vagy egy csipetnyi szökésben lévő vezérigazgatóságot.

Úgyhogy három lehetséges ingatlan maradt. Az egyik Liberty Cityben volt, Miami belvárosának túlnyomórészt feketék lakta területén. De amikor közelebről is megvizsgáltam, nem úgy tűnt, mintha ott házak lennének.

Az utolsó két jelölt egyike Homesteadben feküdt, látótávolságra a város gigantikus szemétkerakó telepétől, amit a környéken Mount Trashmore néven ismertek. A másik szintén a város déli végén helyezkedett el, a Quail Roost Drive mellett.

Két ház; lefogadtam volna, hogy az egyikbe most költözött be valaki, aki olyasmivel foglalkozik, ami megrémítheti az új szomszédot üdvözlő idős hölgyeket. Erre természetesen nem volt bizonyítékom, de meglehetősen valószínűnek tűnt, és egyébként is, eljött az ebéidő.

A Baleen egy nagyon drága hely, amit a magam szerény eszközeivel nem engedhettem volna meg magamnak. Az a fajta tölgyborításos elegancia hatja át, amitől az ember azt kívánja, bárcsak kravátlit és kamáslit viselne. És innen nyílt a legjobb Biscayne Bayre táruló panoráma is a városban, és ha az embernek szerencséje van, akkor egy maréknyi asztal közül választhatja ki, honnan nézi.

Kyle vagy szerencsés volt, vagy varázsa hatott a pincérre, mert ott vártak Deborahval kint az egyik ilyen asztalnál, egy üveg ásványvízen és egy tányér előételen ügyködve, ami ránézésre rákfasírtnak tűnt. Elvettem egyet, és beleharaptam, miközben a Kyle-lal szemben lévő székbe ereszkedtem.

– Nyami – mondtam. – Valószínűleg ide kerülnek a jó magaviseletű rákok, amikor meghalnak.

– Debbie azt mondja, van nekünk valamid – szólalt meg Kyle.

Ránéztem a húgomra, aki mindig is Deborah vagy Debs volt, de soha nem Debbie. Ő viszont nem szólt, és úgy tűnt, elsiklik e felett a minden képzetet felülmúló szabadosság felett, úgyhogy ismét Kyle-ra összpontosítottam a figyelmemet. Most is a márkás napszemüvegét viselte, és a nevetséges kisujgyűrűje szikrázott, ahogy homlokából oda se figyelve hátrasimította a haját.

– Remélem, van valamim – mondtam. – De nem akarom, hogy lehúzzanak a végén.

Kyle rám meredt egy hosszú pillanatig, majd megrázta a fejét, és egy kelletlen, félcentis kis mosolyra húzta a száját.

– Hát jó – mondta. – Ezt megkaptam. De leesne az állad, ha tudnád, valójában hogy működik ez a fajta munka.

– Biztos vagyok benne, hogy hanyatt vágódnék meglepetésemben – feleltem. Odaadtam, amit kinyomtattam. – Amíg feltápáskodom, esetleg vethetnétek erre egy pillantást.

Kyle összeráncolt homlokkal kihajtogatta a papírt.

– Ez meg mi?

Deborah előrehajolt a lelkes fiatal rendőrségi kopó modorában, hiszen valójában az is volt.

– Találtál valamit! Tudtam – mondta.

– Ez csak két cím – szólalt meg Kyle.

– Az egyik nagy valószínűséggel egy bizonyos latin-amerikai múlttal rendelkező szakadár orvosdoktor búvóhelye lehet – közöltem vele, majd elmondtam, hogy találtam rá a címekre. Javára kell írnom, még a napszemüveg ellenére is látszott, hogy mély benyomást tett rá a dolog.

– Erre én is gondolhattam volna – mondta. – Ez nagyon jó. – Biccentett, és megpöckölte a papírt. – Kövesd a pénzt. Mindig nyomra vezet.

– Persze nem lehetek biztos benne – jelentettem ki.

– Hát, én fogadnék rá – válaszolta. – Azt hiszem, megtaláltad Dr. Dancót. Deborahra pillantottam. Megrázta a fejét, úgyhogy visszánéztem Kyle napszemüvegére.

– Érdekes név. Lengyel?

Chutsky megköszörülte a torkát, és elnézett a víz felett.

– Azt hiszem, még születésed előtt történt, volt akkoriban egy reklám. Danco bemutatja az automata zöldségaprítót. Darabol, szeletel... – visszafordította a napszemüvegét felém. – Így neveztük el: Dr. Danco. Aprítót zöldséget készített. Ez az a fajta poén, ami tetszik az embernek, ha távol van az otthonától és szörnyű dolgokat lát – mondta.

– De most az otthonunkhoz közel látjuk őket – válaszoltam. – Miért jött ide?

– Hosszú történet – mondta Kyle.

– Ez azt jelenti, hogy nem akarja elmondani – magyarázta Deborah.

– Ebben az esetben eszem még egy rákfasírtot – jelentettem ki. Oda-hajoltam, és elvettem az utolsót a tányérról. Tényleg nagyon finom volt.

– Ne már, Chutsky – mondta Deborah. – Nagy esély van rá, hogy tudjuk, hol van a pasas. Most mit fogsz tenni?

Kyle megfogta Deb kezét, és elmosolyodott.

– Ebédelni fogok – mondta. És ezzel a lendülettel a másik kezével felvette az étlapot.

Deborah egy pillanatig az arcélét bámulta, majd elhúzta a kezét.

– Francba – mondta.

Ami azt illeti, az ebéd kitűnő volt, és Chutsky komolyan igyekezett azon, hogy jópofa és kedves legyen, mintha arra a döntésre jutott volna, hogy ha már nem mondhatja el az igazat, legalább elbűvölően viselkedik majd. El

kell ismerjem, nem panaszkodhatok, elvégre általában nekem is beválik ez a trükk, de Deborah nem tűnt túl boldognak. Duzzogott és tologatta az ételt a tányérján, mialatt Kyle vicceket mesélt, és arról kérdezgetett, mit gondolok, mi az esélye annak, hogy idén bajnok lesz a Dolphins. Engem az sem hozott volna lázba igazán, ha a Dolphins megnyeri az irodalmi Nobel-díjat, de mint első osztályú műembernek, a tarsolyomban e témában is akadt jó pár hitelesnek tűnő válasz, amelyeket Chutsky láthatóan kielégítőnek talált, ő pedig a legpajtáskodóbb szellemben csevegett tovább.

Még desszertet is ettünk, ami egy kicsit túlzásnak tűnt nekem a terejűk-el-a-figyelmüket-étellel haditervet illetően, különös tekintettel arra, hogy sem Deborah, sem az én figyelmem nem terelődött el. De meglehetősen finom volt minden, úgyhogy barbár dolog lenne részemről, ha panaszkodnék.

Persze Deborah egész életében keményen dolgozott azon, hogy barbárrá váljék, úgyhogy amikor a pincér egy hatalmas csokoládézét rakott Chutsky elé, aki két kanállal Debs felé fordult, és azt mondta, „szóval...”, ő kapott az alkalmon, és az asztal közepére dobta a kanalát.

– Nem – válaszolta. – Nem szeretnék még egy kibaszott csésze kávé, és nem kérek a kibaszott csokoládés fufuból. Egy kibaszott választ akarok. Mikor indulunk begyűjteni a pasast?

Kyle enyhén meglepődve nézett rá, sőt, egy bizonyos értelemben vett szeretettel, mintha az ő munkakörében dolgozó emberek hasznosnak és vonzóknak találnák a kanáldobáló nőket, de nyilvánvalóan úgy vélte, Debs nem jól választotta meg a pillanatot.

– Befejezhetem előbb a desszertet? – kérdezte.

12. FEJEZET

Deborah délnek tartott velünk a Dixie autópályán, igen, azt mondtam, „velünk”. Meglepetésemre kiderült, hogy az Igazságszolgáltatás Ligájának hasznos tagjává váltam, és közölték velem, hogy abban a dicsőségben részesülök, hogy pótolhatatlan személyemmel a bűn útjába állhatok. Bár messze nem voltam elragadtatva, egy kis jelenet miatt már szinte meg is érte.

Ahogy kint ácsorogtunk az étterem előtt arra várva, hogy a parkolófiú odahajtson Deborah autójával, Chutsky halkán azt dünnyögte, „mi a fene...?”, és lebattyogott a felhajtón. Néztem, ahogy kisétál a kapun, és mutogatni kezd egy bordó Taurusnak, ami ott várakozott egy pálmafa alatt. Debs rám meredt, mintha ez az én hibám lenne, és mindketten néztük, ahogy Chutsky a sofőr ablaka felé int, ami leereszkedett, mögötte pedig természetesen a mindig éber Doakes őrmester arca bukkant elő. Chutsky a kapunak támaszkodott, és mondott valamit Doakesnak, aki felnézett rám, megrázta a fejét, majd felhúzta az ablakot és elhajtott.

Chutsky nem szólt egy szót sem, amikor visszatért. De egy kicsit más-képp nézett rám, mielőtt bemászott volna az anyósülésre.

Húsz percig tartott az utunk dél felé, ahol a Quail Roost Drive fut keletről nyugatra, egy bevásárlóközpont mellett keresztezve a Dixie autópályát. Csak kétsaroknyira onnét egy sor utca vezet egy csendes, munkásosztály lakta környékre, ami kicsi, többségében rendezett házakból áll, általában két autóval a beállókon és jó néhány szétdobált biciklivel az előkertekben.

Az egyik ilyen utca elkanyarodott balra és egy zsákutcába torkolt, amelynek a végén meg is találtuk a házat, egy halványsárgára vakolt lakhelyet, gazos kerttel. A kocsibeállón egy leharcolt, sűrke furgon parkolt, amelyen sötétvörös betűkkel az állt, HERMANOS CRUZ LIMPIADORES – A Cruz Testvérek Takarítóvállalata.

Debs behajtott a zsákutcába, majd tovább még egy félutcányira, egy házig, amely előtt fél tucat autó állt a járda mellett és a kertben, majd leparkolt egy fa alatt.

– Mit gondolsz? – kérdezte.

Chutsky csak vállat vont.

– Aha. Lehet – mondta. – Figyeljük egy darabig. – És a következő félórában egy szóval több sem hagyta el ajkunkat. Ez pedig aligha elég ahhoz, hogy működésben tartsa az elmét, úgyhogy azon kaptam magam, hogy gondolatban a lakásomban járok, annál a kispolcnál, ahol egy kis rózsafa dobozban tartom az üveglapjaimat, azt a fajtát, amelyet a mikroszkóp alá szoktak tenni.

Minden üveglapon egyetlenesepp vér volt – nagyon jól megszáradt vér, természetesen. Egyébként nem tartanék ilyen mocskos dolgot a lakásomban. Az árnyékos másik oldalamra nyíló negyven, kicsiny ablak. Minden kalandomból egy csepp. Ott volt az Első Nővér, réges-régről, aki a fájdalomcsillapítás égisze alatt óvatos túladagolással ölte meg a betegeit. A második csepp, a középiskolai technikatanár, aki kórházi nővéreket ölt. Csodálatos kontrasztot alkottak, és én imádom az iróniát.

Oly sok emlék, és ahogy végigsimítottam mindegyiket, csak még inkább feltámadt bennem a vágy, hogy újat csináljak, a negyvenegy számút, annak ellenére, hogy a negyvenedik, MacGregor, még alig száradt meg. De mert az új tervemhez kapcsolódott, vagyis önmagában nem volt teljes, alig vártam, hogy folytathassam. Amint meggyőződöm Reiker felől, és találok valami módot...

Felültem. Talán a gazdag desszert tömítette el a fejemben az ereket, de átmenetileg megfeledkeztem Deborah ígéretéről.

– Deborah? – szólaltam meg.

Rám pillantott, az összpontosítás kicsiny ráncával az arcán.

– Mi van?

– Itt vagyunk.

– Nem mondd.

– De igen. Itt vagyunk, és ezt az én szellemi teljesítményemnek köszönhetjük. Nem említettél valamit, amit el akartál mondani esetleg?

Chutskya pillantott. A férfi mereven előrenézett, rezzenéstelen nap szemüveggel.

– Na jó, rendben – mondta Debs. – A hadseregben Doakes a Különleges Erők kötelékébe tartozott.

– Ezt tudom. Benne van a személyi aktájában.

– Amit viszont nem tudsz, barátom – szólalt meg Kyle anélkül, hogy megmozdult volna –, az az, hogy a Különleges Erőknek van egy sötét oldala. És Doakes náluk volt. – Ha csak egy pillanatra is, de egy nagyon halvány kis mosoly tűnt fel az arcán. – Aki a sötét oldalra kerül, az ott is marad. Nincs visszaút.

Egy kis ideig néztem Chutskyt, aki mozdulatlanul ült, majd Debsre pillantottam. Ő megvonta a vállát.

– Doakes lövész volt – mondta. – A hadsereg kölcsönadta őt az El Salvadoriaknak, és Doakes nekik gyilkolt.

– Sok utazással járó munkát keresek. Fegyver van.

– Ez sokat megmagyaráz a személyiségével kapcsolatban – mondtam, arra gondolva, hogy ez sok minden mást is megmagyaráz, például a Doakes felől érkező visszhangot, ami mintha csak válaszolna Sötét Utasomnak.

– Nem érted, miről volt szó – mondta Chutsky. Hátborzongató volt a hangját hallani egy tökéletesen mozdulatlan és érzelemmentes arcból, mintha

a hangja valójában egy magnófelvétel lenne, amelyet valaki a testébe rakott. – Hittünk abban, hogy meg tudjuk menteni a világot. A cél érdekében feladtuk a normális, tisztességes élet reményét. Mint kiderült, csak a lelkünket adtuk el. Én, Doakes...

– És Dr. Danco – mondtam.

– És Dr. Danco – sóhajtott Chutsky, és végre megmozdult, egy pillanatra Deborah felé fordult, majd megint előrenézett. Megrázta a fejét, és a hosszú mozdulatlanság után ez a mozdulat olyan nagyszabásúnak és teátrálisnak tűnt, hogy majdnem tapsolni kezdtem. – Dr. Danco kezdetben idealista volt, mint mi mindannyian. Az orvosi egyetemen ráébredt, hogy valami hiányzik belőle, ezért, anélkül tud bizonyos dolgokat csinálni emberekkel, hogy a legcsekélyebb mértékben is együtt érezne velük. Az együttérzés teljes hiánya. Ritkább, mint gondolnád.

– Hát ezt el is hiszem – mondtam, mire Deb rosszallóan rám nézett.

– Danco szerette a hazáját – folytatta Chutsky. – Úgyhogy ő is átállt a sötét oldalra. Előre megfontolt szándékkal, hogy hasznosítsa a képességét. És El Salvadorban... teljesen ki is bontakozott. Fogott egy embert, akit akkor hoztunk be, és egyszerűen csak... – Elhallgatott, mély levegőt vett és kifújta. – A fenébe. Láttad, mit csinál.

– Nagyon eredeti – mondtam. – Kreatív.

Chutsky röviden, horkantásszerűen felnevetett, de minden vidámság nélkül. – Kreatív. Igen. Így is lehet mondani. – Lassan megcsóválta a fejét, balra, jobbra, balra. – Mint mondtam, nem okozott neki gondot, hogy ilyesmit tegyen. És El Salvadorban ráérezett az ízére. Ott ült a kihallgatáson, és személyes kérdéseket tett fel. És amikor elkezdte... A nevükön szólította az embereket, mintha fogász lenne, vagy valami ilyesmi, és olyanokat mondott, hogy „próbálkozzunk meg az ötössel”, vagy a hetessel, mindegy. Mintha sablon szerint haladt volna.

– Milyen sablon szerint? – kérdeztem. Számomra ez teljesen természetes kérdésnek tűnt, az udvarias érdeklődés megnyilvánulásának, ami életben tartja a párbeszédet. De Chutsky hátrafordult az ülésben, és úgy nézett rám, mintha olyasvalami lennék, amihez egy egész üveg padlósúroló folyadék kell.

– Neked ez vicces – mondta.

– Még nem – válaszoltam.

Érzésre nagyon hosszú ideig bámult rám; aztán csak megrázta a fejét, és ismét előrefordult.

– Fogalmam sincs, milyen sablon szerint, barátom. Soha nem kérdeztem. Bocsánat. Valószínűleg ahhoz volt valami köze, hogy mit vágjon le először. Csak a saját szórakoztatását szolgálta. És közben beszélt hozzájuk, a nevükön szólította őket, mutatta nekik, hogy mit csinál. – Chutsky megrázkódott. – Valahogy ettől az egész még szörnyűbb lett. Látnod kellett volna, milyen hatással volt ez a másik oldalra.

– És rád milyen hatással volt? – kérdezte Deborah.

Chutsky lehajtotta a fejét, majd megint kiegyenesedett.

– Azt is látnotok kellett volna – mondta. – Szóval aztán valami végre megváltozott otthon, a politikai helyzet, a Pentagonban. Új rezsim meg minden, és ők nem akarták, hogy közülük legyen ahhoz, amit mi ott lent csináltunk. Úgyhogy fű alatt megérkezett az üzenet, hogy Dr. Danco segítségével kivásárolhatjuk magunkat a másik oldaltól. Ha átadjuk őt nekik.

– A kezükre játszottatok a társatokat, hogy megölhessék? – kérdeztem. Ez nem tűnt sportszerű eljárásnak – úgy értem, lehet, hogy engem nem köt gúzsba az erkölcs, de én legalább tartom magam a szabályokhoz.

Kyle egy hosszú pillanatig nem szólalt meg.

– Mondom, hogy eladtuk a lelkünket, barátom – mondta végül. Megint elmosolyodott, ezúttal egy kicsit hosszabban. – Igen, csapdát állítottunk neki, ők pedig elkapták.

– De nem halt meg – mondta a mindig gyakorlatias észjárású Deborah.

– Átverték minket – magyarázta Chutsky. – A kubaiak kapták el.

– Hogyhogy a kubaiak? – kérdezte Deborah. – El Salvadorról beszéltél.

– Akkoriban bármikor bármi gond volt bárhol az Amerikákban, rögtön megjelentek a kubaiak. Ők az egyik oldalt támogatták, ahogy mi a másikat. És a mi doktorunkra fájt a foguk. Mondtam, hogy ő különleges volt. Úgyhogy elvitték, és megpróbálták megváltoztatni. Isle of Pinesre vitték.

– Az valami pihenőhely? – kérdeztem.

Chutsky elengedett egy rövid, horkantásszerű nevetést.

– A végső pihenőhely, legfeljebb. A Fenyők Szigete az egyik legkeményebb börtön a világon. Dr. Danco hosszú időt eltöltött ott. Tudomására hozták, hogy a saját társai adták fel, és amennyire tudták, megnehezítették az életét. Pár évvel később pedig az egyik társunk egyszer csak eltűnt, és „így” került elő. Se kezek, se lábak, semmi. Danco nekik dolgozik. Most pedig... – Vállat vont. – Vagy elengedték, vagy megszökött. Mindegy, melyik. Tudja, kik árulták el, és van egy listája.

– A te neved rajta van azon a listán? – kérdezte Deborah.

– Talán – válaszolta Chutsky.

– És Doakesé? – kérdeztem én. Elvégre én is lehetek gyakorlatias.

– Talán – válaszolta megint Chutsky, ez pedig nem volt valami nagy segítség. Persze az a sok minden Dancóról érdekes volt, de én nem ezért voltam itt. – Szóval – mondta Chutsky – ezzel állunk szemben.

Úgy tűnt, senki nem tud erre mit mondani, engem is beleértve. Megforgattam magamban a hallottakat, minden oldalról megvizsgáltam őket, hátha találok valamit, ami segít a Doakes-fertőzésemen. Beismerem, egyelőre semmit nem találtam, el is szégyelltem magam. De legalább kicsit jobban megértettem drága Dr. Dancókat. Szóval ő is üres volt belül, mi? Egy báránybőrbe bújt raptor. És ő is megtalálta a módját, hogyan használhatja fel a

tehetségét egy jó cél érdekében – megint csak pont, mint jó öreg Dexterünk. De most letért a vágányról, és – függetlenül attól, hogy milyen felkavaró volt a módszere – alig tűnt többnek egy szokványos ragadozónál.

És furcsa módon, miután betekintést nyertem a tényekbe, egy újabb gondolat kezdett visszakúszni Dexter sötét alsóagyának fortyogó üstjébe. Miért ne keressem meg én magam Dr. Dancót, és járjak el vele egy kis Sötét Táncot? Ő is egy rossz útra tért ragadozó volt, csakúgy, mint a listám többi tagja. Senki, még Doakes sem ellenezheti ép ésszel a kiiktatását. Ha előbb még csak kósza gondolatként merült fel bennem, hogy megkeresem a Doktort, mostanra már olyan erős késztetést éreztem, ami teljesen kimosta belőlem a frusztrációt, hogy lemaradok Reikerről. Szóval ő is olyan, mint én, mi? Hát majd meglátjuk. Valami hideg fuvallat borzolta fel a szőrt a gerincem mentén, és azon kaptam magam, hogy alig várom, hogy találkozhatnék a Doktorral, és konzultálhatnánk a munkájáról.

Meghallottam az első mennydörgést a távolból, ahogy közeledett a délutáni eső.

– A fenébe – mondta Chutsky. – Esni fog?

– Mindennap esik ilyenkor – válaszoltam.

– Ez nem jó – gondolkozott el. – Akcióba kell lendülnünk, mielőtt elered. Rajtad a sor, Dexter.

– Rajtam? – kérdeztem, kizökkenve az unortodox, orvosi műhibákkal kapcsolatos ábrándjaimból. Azzal még kiegyeztem, hogy elkísérjem őket, de az, hogy tennem is kell valamit, egy kicsit több volt, mint amire eredetileg vállalkoztam. Úgy értem, itt ücsörög két kemény harcos, és erre Dőre Dexter Dízshuszárt küldjük csatába? Hát hol logikus ez?

– Rajtad – válaszolta Chutsky. – Nekem itt kell maradnom, hogy megfigyelhessem, mi történik. Ha tényleg ő az, én nagyobb eséllyel el tudok bánni vele. Debbie pedig... – a húgomra mosolygott, annak ellenére, hogy Deb savanyú pofával meredt rá. – Debbie túlságosan is rendőrszerű. Úgy jár, mint egy rendőr, úgy néz az emberek szemébe, mint egy rendőr, és elképzelhető, hogy rögtön a papírjait fogja kérni. Őt egy kilométerről kiszúrná. Szóval rajtad múlik a dolog, Dexter.

– És mi az, ami rajtad múlik? – kérdeztem, be kell valljam, még ekkor is leginkább a jogos felháborodás hangján.

– Csak sétálj el párszor a ház előtt, fordulj meg az utca végén, és vissza. Tartsd nyitva a szemed és a füled, de ne kelts feltűnést.

– Nem tudom, hogy kell feltűnést kelteni – jegyeztem meg.

– Nagyszerű. Akkor nagyon könnyű dolgod lesz.

Nyilvánvalóvá vált, hogy sem az érvek, sem a tökéletesen igazolható ingerültség nem segít, úgyhogy kinyitottam az ajtót, és kiszálltam, de nem tudtam visszafojtani egy kis visszazúrást.

– Remélem, megérem, hogy megbánhassam ezt – szóltam oda Deborahnak az ablakhoz hajolva. És ekkor valahol a közelben stílszerűen felhangzott egy mennydörgés.

Elindultam a járdán a ház felé. Faleveleken és néhány, valószínűleg kisiskolások uzsonnás zacskójából származó széttaposott üdítősdobozon lépkedtem. Egy macska szaladt ki az egyik előkertbe, ahogy elhaladtam mellette, hirtelen leült, hogy megnyalogassa a tappancsait és elítélő pillantással bámuljon engem a biztos távolból.

A házban, amely előtt az autók parkoltak, megváltozott a zene, és valaki azt kiáltotta: „Húúú!” Jó érzés volt tudni, hogy egyesek remekül szórakoznak, amíg én a halálos veszedelem felé sétálok.

Balra fordultam, és elindultam a zsákutca vége felé. A ház felé pillantottam – amely előtt a furgon parkolt –, még hozzá büszkén amiatt, hogy mennyire feltűnésmentesen teszem ezt. Az előkert rendkívül gazos volt, és jó pár elázott újság hevert a felhajtón. Sehol nem láttam emberi maradványok halmaikat, és senki nem rohant ki, hogy megpróbáljon megölni. De ahogy elmentem a ház előtt, meghallottam egy tévét, valami spanyol nyelvű vetélkedő ment. Egy férfihang harsogta túl a hisztérikus műsorvezetőt, és összetört valami edény. És ahogy egy széllelés hátán megérkeztek az első esőcseppek, egyúttal egy adag ammóniaszag is érkezett a házból.

Továbbmentem a ház mellett, majd vissza az autóhoz. Újabb esőcseppek potyogtak az égből, és valahol villámlott, de az égszakadás még váratott magára. Visszaültem az autóba.

– Semmi különösebben baljóslatú – jelentettem. – Az előkertre ráférne egy kis fűnyírózás, és ammóniaszag volt. Hangok a házban. Vagy magában beszél a pasas, vagy többen vannak.

– Ammónia – ismételte meg Kyle.

– Igen, azt hiszem – válaszoltam. – Valószínűleg csak takarítószerek.

Kyle megrázta a fejét.

– A takarítóvállalatok nem használnak ammóniát, túl erős a szaga. De én tudom, ki igen.

– Ki? – kérdezte Deborah.

Kyle rávigyorgott.

– Mindjárt jövök – mondta, majd kiszállt az autóból.

– Kyle! – kiáltott utána Deborah, de Chutsky csak intett, és egyenesen a ház bejáratához sétált. – A fenébe – dűnnyögte Deborah, ahogy a férfi bekopogott, majd a közelgő sötét viharfelhőket bámulva várakozott.

Kinyílt a bejárati ajtó. Egy alacsony, köpcös, kreol bőrű férfi kukucskált ki rajta, fekete haja a homlokába hullott. Chutsky mondott neki valamit, és egy pillanatig egyikük sem mozdult. Az alacsony kis ember végignézett az utcán, majd vissza Kyle-ra. Kyle lassan kihúzta a kezét a zsebéből, és a sötét kisembernek mutatott valamit... Talán pénzt? A pasas megnézte, vissza-

pillantott Chutskyra, majd kitérte az ajtót. Chutsky bement. Az ajtó becsapódott.

– A fenébe – mondta megint Deborah. A körmét rágta, pedig kamaszkora óta nem láttam ilyet tőle. Láthatóan ízlett neki, mert amikor végzett az elsővel, rögtön folytatta a következővel. Már a harmadiknál tartott, amikor a kis ház ajtaja kinyílt, és Chutsky lépett ki rajta mosolyogva és integetve. Az ajtó becsukódott, és eltűnt egy vízfal mögött, ahogy a felhők végre megnyíltak. Kyle nagy léptekkel visszaigyekezett az autóhoz, és bőrig ázva csusszant be az anyósülésre.

– A kurva életbe! – mondta. – Csavarni lehet belőlem a vizet!

– Mi a fasz volt ez az egész? – kérdezte Deborah.

Chutsky rám kacsintott, és hátrasimította a haját a homlokából.

– Hát nem fogalmaz gyönyörűen? – kérdezte.

– Kyle, a kurva életbe – mondta Deb.

– Az ammóniaszag – válaszolta Kyle. – Nem lehet orvosi célokra használni, egy magán-takarítócég pedig soha nem használna ilyet.

– Ezt már mondtad – csattant fel Deborah.

Chutsky elmosolyodott.

– Amire viszont szokták használni, az a metam-fetamin-gyártás – folytatta. – És, mint kiderült, ezek a srácok pont ezzel foglalkoznak.

– Egyenesen besétáltál egy drogfüzdébe? – kérdezte Deb. – Mi a fenét kerestél ott?

Kyle elmosolyodott, és kihúzott egy kis zacskót a zsebéből.

– Vettem egy kis speedet – válaszolta.

13. FEJEZET

Deborah legalább tíz percig meg se szólalt, csak vezetett, és ajkát összeszorítva bámult maga elé. Láttam, ahogy megfeszülnek az arcán az izmok, egészen le a válláig. Ismervén őt, biztos voltam benne, hogy robbanni készül, de mivel arról semmit nem tudtam, hogy Szerelmes Debs hogy viselkedik, elképzelésem nem volt, hogy mikor. Közelgő kitörésének célpontja, Chutsky mellette ült az anyósülésen, szintén némán, de láthatóan teljesen elégedetten azzal, hogy csendben ülhet és nézheti a tájat.

Már majdnem a második címnél jártunk, mélyen a Mount Trashmore árnyéka alatt, amikor Debs végül kifakadt.

– A kurva életbe, ez illegális! – mondta, és a nyomaték kedvéért kezének élével rávágott a kormányra.

Chutsky gyengéd pillantást vetett rá.

– Igen, tudom – válaszolta.

– Én egy kibaszott hivatalos rendőrtiszt vagyok! – közölte vele Deborah. – Felesküdtem arra, hogy megakadályozom az ilyen szarságokat... Te meg...! – Hirtelen rálépett a fékre.

– Biztosra kellett mennem – magyarázta Chutsky higgadtan. – És ennek ez volt a legjobb módja.

– Bilincsbe kellene verjelek! – kiabálta Debs.

– Benne vagyok – válaszolta Kyle.

– Te kurafi!

– Nem több, nem kevesebb.

– Én nem fogok átmenni a te kibaszott sötét oldaladra!

– Nem, te nem fogsz – értett vele egyet Kyle. – Azt nem hagynám, Deborah.

Erre sziszegve távozott Debből a levegő, és a húgom odafordult Chutsky felé. Kyle visszanézett rá. Még soha nem láttam hangtalan párbeszédet, és ez a konkrét eset szédítő volt. Deb szemei aggódva ugráltak Kyle arcának bal feléről a jobbra, majd vissza a balra. Kyle egyszerűen csak nézte, nyugodtan, pislogás nélkül. Az egész elegáns volt és lenyűgöző, és majdnem annyira érdekes, mint a tény, hogy Debs nyilvánvalóan megfélemedezett arról, hogy ő vezet.

– Félbe kell szakítsalak titeket – mondtam. – De jól látom, hogy az egy sört szállító teherautó ott elől?

Deb visszakapta a fejét az útra, és a fékre taposott, még éppen időben ahhoz, hogy elkerüljük az ütközést egy rakomány világos Millerrel.

– Házkutatást fogok elrendelni abban a házban. Holnap – mondta.

- Rendben – válaszolta Chutsky.
- Te pedig kidobod azt a nejlonzacskót.
- Chutskyn meglepetés tükröződött.
- Két rongyomba került – mondta.
- Kidobod – ismételte meg Deb.

– Rendben – válaszolta Chutsky. Megint egymásra néztek, rám bízva azt, hogy figyeljem a végzetes sörszállító teherautókat. Ennek ellenére jó volt látni, hogy minden rendbe jött, és visszaállt a harmónia az univerzumban, úgyhogy abban a tudatban folytathatjuk a hét ocsmány szörnyetegének felkutatását, hogy a szerelem mindent legyőz. Szóval nagy megnyugvás volt végighajtani a South Dixie autópályán, mialatt lassan alábbhagyott a záporosó. Ahogy a nap előbukkant a felhők közül, befordultunk egy útra, ami a kis utcák zegzugos hálózatába vezetett, a Mount Trashmore néven ismert gigantikus szemétkupac árnyékában.

A ház, amelyet kerestünk, az utolsó házsorban volt, a civilizáció és a mindent eluraló szemét világának peremén. Egy kör alakú utca kanyarulatában állt, és kétszer elmentünk előtte, mielőtt meggyőződünk volna arról, hogy tényleg ez-e az a cím. Egy szerény három hálószobás hajlékról volt szó, fehér szegélyű halványsárgára festett fallal, szépen gondozott gyepvel. Nem láttunk autót a felhajtóján vagy a kocsibeállón, és egy „ELADÓ” tábla állt a kertjében, amelyre élénkpiros betűkkel rá volt írva, hogy „ELADVA!”.

– Talán még nem költözött be – mondta Deborah.

– Valahol laknia kell – jelentette ki Chutsky, és ezzel nehéz lett volna vitába szállni. – Parkolj le. Van nálad írotábla?

Deborah homlokát ráncolva leparkolt.

– Az ülés alatt. A jelentéseimhez kell.

– Majd vigyázok, hogy ne maszatoljam össze – mondta Chutsky, majd egy másodperces kotorászás után előhúzott egy sima fém írotáblát, amelyhez egy köteg hivatalos nyomtatvány volt odatűzve. – Tökéletes – jelentette ki. – Adj egy tollat.

– Mire készülsz? – kérdezte Deb, miközben odanyújtott neki egy olcsó fehér golyóstollat, kék kupakkal.

– Az írotáblás pasasokat nem szokták megállítani – vigyorgott Chutsky. És még mielőtt bármelyikünk bármit is mondhatott volna, kiszállt az autóból, és határozott, kilenctől-ötig-bürokrata léptekkel felsétált a rövid kocsifelhajtón. Félúton megállt, ránézett az írotáblára, lapozott párat, és beleolvasott az egyik papírba, majd felnézett a házra és megcsóválta a fejét.

– Ugy tűnik, nagyon ért hozzá – mondtam Deborahnak.

– Hát remélem is – válaszolta. Csócsálni kezdte a következő körmét, bennem meg feltámadt az aggodalom, hogy nemsokára elfogynak.

Chutsky a papírjait nézegetve folytatta útját a felhajtón, láthatóan boldog tudatlanságban afelől, hogy körömdeficitet idéz elő a mögötte álló

autóban. Természetesnek tűnt és ráérősnek, és az látszott rajta, hogy rengeteg gyakorlata lehet vagy az okvetetlenkedésben, vagy a suskusban – attól függően, melyik kifejezés jellemzi jobban a hivatalosan szentesített, sötét ügyleteket. Debs pedig miatta rágja a körmét és hajt bele kis híján sörszállító teherautókba. Talán végül is még sincs rá olyan jó hatással, bár öröm volt látni, hogy végre talált egy másik alanyt, akire savanyú pofákat vághat és akit álnokul ütögethet. Bármikor szívesen átadom a kék foltok birtoklásának lehetőségét bárkinek.

Chutsky megállt a bejárati ajtó előtt, és valamit felírt. Ezt követően, bár nem láttam, hogy csinálta, valahogy kinyitotta az ajtót és bement. Az ajtó bezárult mögötte.

– A francba – szólalt meg Deborah. – Betörés és birtokháborítás. Legközelebb valószínűleg egy repülőgépet fogunk eltéríteni.

– Mindig is el akartam menni Havannába – mondtam segítőkészen.

– Két perc – jelentette ki velősen. – Aztán hívok erősítést, és bemegyek utána.

Abból ítélve, ahogy Deborah keze a rádió felé rándult, a bejárati ajtó úgy egy perc ötvenkilenc másodperc múlva nyílhatott ki, és Chutsky jött ki rajta. Megállt a felhajtón, valamit felírt, és visszatért az autóhoz.

– Rendben – mondta, ahogy beült az anyósülésre. – Menjünk haza.

– Üres a ház? – érdeklődött Deborah.

– Üresebb már nem is lehetne – válaszolta Chutsky. – Egy törülköző vagy egy tányér sincs benne.

– Akkor most mi legyen? – kérdeztem, miközben Deb sebességbe rakta az autót.

Chutsky megrázta a fejét.

– Vissza az „A” tervhez.

– És mi a fene az „A” terv? – kérdezte Deborah.

– Türelem – válaszolta Chutsky.

Úgyhogy a rendkívül élvezetes ebéd és az azt követő sajátos kis bevásárló körút ellenére folytatnunk kellett a várakozást. Egy hét telt el a már megszokottá vált unalomban. Nem úgy tűnt, mintha Doakes azelőtt adná fel, mielőtt véglegesen átváltozom sörhasú kanapédísszé, és nem tudtam, mit tehetnék azonkívül, hogy bújócskát és akasztófásat játszom Codyval és Astorral, és megbotránkoztatóan teátrális búcsúcsókokat váltok utána Ritával az árnyékom kedvéért.

Azután egyik éjszaka megsördült a telefonom. Vasárnap este volt, úgyhogy másnap reggel korán el kellett indulnom a munkába; volt egy megegyezésünk Vince Masuokával, és most rajtam volt a sor, hogy beugorjak fánkért. A telefon meg csak cinikusan csörgött, mintha nekem semmi dolgom nem lenne, és a fánkok maguktól eljutnának az irodába. Rápillantottam az éjjeli-

szekrényemen álló órára: hajnali 2:38. Bevallom, némileg mogorván emeltem fel a kagylót, hogy beleszóljak:

– Hagyj békén.

– Dexter, Kyle eltűnt – mondta Deborah. A fáradtnál is fáradtabb volt a hangja, végtelenül feszült, és olyan, mintha nem tudná eldönteni, hogy sírjon vagy lelőjön valakit.

Egy pillanattal később teljes gözzel beindult erőteljes intellektusom.

– Hát, Deb – mondtam –, talán jobb is lesz neked egy ilyen pasas nél...

– Eltűnt, Dexter. Nincs meg. Az, az a fickó elkapta. Az a fickó, aki azt a dolgot csinálta azzal a pasassal – magyarázta, és bár hirtelen úgy éreztem, mintha valahogy belekeveredtem volna a Maffiózók egyik epizódjába, értettem, mire gondol. Az az akárki, aki jódlizó krumplivá változtatta azt a dolgot az asztalon, elkapta Kyle-t, valószínűleg azért, hogy vele is ugyanazt tegye.

– Dr. Danco – mondtam.

– Igen.

– Honnan tudod? – kérdeztem.

Beszélt arról, hogy megtörténhet. Kyle az egyetlen, aki tudja, hogy néz ki a pasas. Azt mondta, amikor Danco rájön, hogy Kyle itt van, be fog próbálkozni. Volt egy... jelzésünk, és... A fenébe, Dexter, egyszerűen csak gyere ide. Meg kell találnunk – mondta, majd lerakta.

Mindig engem találnak meg, nem? Valójában nem vagyok egy rendes ember, de valami oknál fogva mégis mindig engem keresnek meg a problémáikkal. Ó, Dexter, egy kegyetlen, embertelen szörnyeteg elrabolta a fiúmat! Hát a fenébe már, én is egy kegyetlen, embertelen szörnyeteg vagyok – nem érdelek meg cserébe egy kis pihenést?

Sóhajtottam. Nyilvánvalóan nem.

Reméltem, Vince megérti azt a fánkos dolgot.

14. FEJEZET

Coconut Grove-i hajlékomtól tizenöt percig tartott az út Deborah otthonáig. Kivételesen nem láttam, hogy Doakes őrmester követne, de talán csak valami olyan szerkezetet használt, amivel a klingonok láthatatlanná tesznek bármit a Star Trekben. Mindenesetre nagyon ritkás volt a forgalom, és még az 1-es főút sarkán álló lámpát is elértem. Deborah egy kis házban élt Medinában, Coral Gables mellett, amelynek málladozó, korallszínű fala körül jó pár elhanyagolt gyümölcsfa nőtt. Bekormányoztam az autót az övé mögé a rövid felhajtóra, és csak két lépésre voltam, amikor Deborah kinyitotta a bejárati ajtót.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte.

– Elmentem jógázni, majd benéztem a plázába cipőt venni – válaszoltam.

Valójában rohanvást érkeztem, kevesebb mint húsz perccel azután, hogy lerakta a telefont, így stílusa miatt egy kicsit felhúztam az orromat.

– Gyere be – mondta, körbekukucskálva a sötétségben, és úgy markolva az ajtót, mintha attól félne, hogy elrepül.

– Igenis, nagyúr – válaszoltam, és bementem.

Deborah háza nagyvonalúan volt dekorálva, a nincs-életem modern stílusban. Az élettere általánosságban úgy nézett ki, mint egy olcsó hotelszoba, amelyben egy rockegyüttes lakott utoljára, és lenyúlt mindent, a tévén és a videón kívül. Egy szék és egy kisasztal állt a franciaablak mellett, ami egy kicsi, a bokrok sűrűjében alig megtalálható teraszra vezetett. De valahonnét kerített még egy széket, egy rozoga összecuszkható darabot, és odahúzta nekem az asztal mellé. Vendégszerető gesztusa annyira meghatott, hogy életemet és véretem kockáztatva helyet foglaltam a megbízhatatlan bútordarabon.

– Szóval – kezdtem –, mikor tűnt el?

– A fenébe – válaszolta. – Körülbelül három órával ezelőtt. Azt hiszem. – Megrázta a fejét, és lezútyant a másik székbe. – Itt kellett volna találkoznunk, de... nem jött el. Elmentem a szállodájába, de ott se volt.

– Nem lehet, hogy csak elugrott valahova? – kérdeztem, és bár nem vagyok rá büszke, de kicsendült a reménykedés a hangomból.

Deborah megrázta a fejét.

– A tárcája és a kulcsosomója még mindig az előszobaszekrényen van. Az a pasas elkapta, Dex. Meg kell találnunk, mielőtt... – beharapta az ajkát, és másfelé nézett.

Fogalmam nem volt, hogyan tudnám megtalálni Kyle-t. Mint már említettem, ez nem az a fajta dolog volt, amivel kapcsolatban bízhatok a megérzé-

seimben, és az ingatlanok lenyomozásával kimerítettem minden tartalékomat. De Deborah többes szám első személyben beszélt, úgyhogy nyilvánvalóan nem volt választásom. A családi kötelékek, meg minden. Ennek ellenére megpróbáltam belekapaszkodni minden szalmaszálba.

– Ne haragudj, ha buta a kérdés, Debs, de bejelentetted a kapitányságon?

Felnézett, és aprót horkantott.

– Igen, bejelentettem. Felhívtam Matthews kapitányt. Úgy hallottam, megkönnyebbült. Azt mondta, ne hisztizzek, mintha valami neuraszténiás öregasszony lennék. – Megcsóválta a fejét. – Megkértem, hogy adjon ki körözést, mire visszakérdezett, hogy kire. – Felszisszent. – Kire... a kurva életbe, Dexter, meg akartam fojtani, de... – vonta meg a vállát.

– De igaza volt – fejeztem be a mondatát.

– Igen. Kyle az egyetlen, aki tudja, hogy néz ki a pasas – mondta Deb. – Nekünk fogalmunk sincs, milyen autót vezet, vagy mi a neve, vagy... A kurva életbe, Dexter. Csak azt tudom, hogy elkapta Kyle-t. – Szaggatottan vette a levegőt. – Szóval Matthews felhívta Kyle társait Washingtonban. Azt mondta, ennél többet nem tud tenni. – Megrázta a fejét, és nagyon nyomorultan nézett ki. – Ideküldenek valakit kedd reggel.

– Akkor jó – derültem fel. – Úgy értem, tudjuk, hogy ez a pasas nagyon lassan dolgozik.

– Kedd reggel – ismételte meg. – Az majdnem két nap. Mit gondolsz, mivel fogja kezdeni, Dex? Először a lábát vágja le? Vagy a karját? Vagy mindkettőt egyszerre?

– Nem – válaszoltam. – Egyszerre csak egyet. – Deb durva pillantással illetett. – Hát, így logikus, nem?

– Nekem nem – felelte. – Én semmi logikát nem látok az egészben.

– Deborah, nem a kezek és a lábak levágása a pasas célja. Az csak az eszköze.

– A fenébe, Dexter, beszélj már érthetően.

– Ez a pasas teljesen meg akarja semmisíteni az áldozatait. Megtörni őket belül és kívül, annyira, hogy ne lehessen már segíteni rajtuk. Zenélő babzsákokat akar csinálni belőlük, hogy soha többet semmit ne tapasztalhassanak a végeérhetetlen, örült rettegésen kívül. A végtagok és az ajkak levágása csak arra szolgál, hogy... Mi van?

– Jézusom, Dexter – válaszolta Deborah. Az arcára olyan kifejezés telepedett, amelyet anyámk halála óta nem láttam. Elfordult, és rázkódni kezdett a válla. Ettől kicsit kellemetlenül kezdtem érezni magam. Úgy értem, nekem nincsenek érzéseim, és tudom, hogy Deborahnak nagyon is sok van. De ő nem az a fajta ember, aki kimutatja őket, hacsak az ingerültséget nem soroljuk az érzések közé. Most viszont nedves szipogó hangokat adott ki, és én tudtam, hogy valószínűleg meg kellene veregetnem a vállát, és azt mondanom, hogy

nyugodjon meg, vagy valami hasonló mély, emberi dolgot kellene tennem, de egyszerűen nem tudtam rávenni magam. Elvégre Debről van szó, a húgomról. Ő tisztában lenne velem, hogy csak megjátszom magam, és...

És mi? Levágná a kezemet és a lábamat? A legrosszabb, amit tehet, az, hogy rám szól, hagyjam abba, és legyek megint Citromba Harapott Örmester. Még az is sokkal jobb lenne, mint ez a könnyezőpálma-előadás. Mindenesetre ez kétségkívül egyike volt azoknak az alkalmaknak, amelyek valamiféle emberi reakciót kívántak, és mivel hosszas tanulmányaim során kiderült számomra, mit tenne egy ember, megtettem. Felálltam, és odamentem hozzá. Átöleltem a vállát, megveregettem, és azt mondtam, nyugodj meg, Deb. Ez még ostobábban hangzott, mint amire számítottam, de a húgom nekem dőlt és szipogott, úgyhogy azt hiszem, mégiscsak jól tettem.

– Tényleg beleszerethet valakibe az ember egy hét alatt? – kérdezte.

– Azt hiszem, nekem a világ minden ideje sem lenne elég – válaszoltam.

– Nem bírom ki, Dexter – mondta. – Ha Kyle meghal, vagy... Ő, istenem. Nem tudom, mit teszek akkor. – Ezzel megint nekem dőlt, és elsírta magát.

– Nyugodj meg – mondtam neki.

Hosszan, hangosan szipogott, majd belefújta az orrát egy papírtörülőbe, amit az asztalról vett el.

– Bárcsak ne mondogatnád azt, hogy nyugodjak meg.

– Ne haragudj – sóhajtottam. – Nem tudom, mi mást mondhatnék.

– Mondd meg, mire készül az a pasas. Mondd meg, hogy találhatnám meg.

Visszaültem az instabil kis székbe.

– Nem hinném, hogy meg tudnám neked mondani, Debs. Egyszerűen nem érzek rá arra, amit ő csinál.

– Baromság.

– Komolyan. Úgy értem, gyakorlatilag meg sem ölt senkit, mint tudod.

– Dexter, te már most jobban megérted ezt a pasast, mint Kyle, pedig ő tudja, ki az illető. Meg kell találnunk. MUSZÁJ. – Beharapta az ajkát, én pedig attól féltem, megint elkezd hüppögni, ez esetben pedig én semmit nem tehetek majd, mert azt már megtiltotta, hogy még egyszer azt mondjam, nyugodjon meg. De összeszedte magát, méltóképpen a kemény örmester hugihoz, és egyszerűen csak ismét kifújta az orrát.

– Megpróbálok, Deb. Feltételezhetem, hogy ti Kyle-lal elvégeztétek a rutinmunkát? A tanúk kihallgatását és a többit?

Megrázta a fejét.

– Nem volt rá szükség. Kyle tudta... – a múlt idő miatt elhallgatott, majd folytatta, nagyon határozott hangon. – Kyle TUDJA, kitette, és TUDJA, kinek kell következnie.

– Álljunk meg egy pillanatra. Tudja, ki a következő?

Deborah grimaszolt egyet.

– Ne legyen már ilyen a hangod. Kyle azt mondta, négy olyan pasas van Miami-ban, akik rajta vannak a listán. Az egyik eltűnt, Kyle szerint már elkapták, de így legalább volt egy kis időnk, hogy ráállítsunk néhány embert a másik háromra.

– Ki ez a négy pasas, Deb? És honnan ismeri őket Kyle?
Deb sóhajtott.

– Kyle nem árulta el, hogy hívják őket. De bizonyos értelemben egy csapat tagjai voltak. El Salvadorban. Ugyanúgy, mint ez a... Danco figura. Úgyhogy... – Széttárta karjait, és tehetetlenül nézett, ami nagyon szokatlan volt tőle. És bár ennek megvolt a maga kislánysos bája, én csak még inkább bepalizva éreztem magam tőle. Az egész világ boldogan forog körbe-körbe, miközben egyre nagyobb bajba kerül, és egyszercsak Daliás Dexterre marad, hogy rendbe hozza a dolgokat. Ez nem tűnt igazságosnak, de mit tehet az ember?

Helyesbíténék: mit tehetnék most én? Elképzelésem nem volt, hogyan találhatnánk meg Kyle-t, mielőtt túl késő lesz. És bár meglehetősen biztos vagyok abban, hogy ezt nem mondtam ki hangosan, Deborah úgy reagált, mintha mégis ezt tettem volna. Az asztalra csapott, és kijelentette:

– Meg kell találnunk, még mielőtt nekiállna Kyle-nak. Mielőtt NEKI-ÁLLNA, Dexter. Mert... úgy értem, reménykedjek abban, hogy Kyle csak az egyik karját veszi el, mielőtt odaérünk? Vagy egy lábát? Bármelyik történe, Kyle... – Elfordult, anélkül, hogy befejezte volna, és a kis asztal melletti franciaablakon át kibámult a sötétségbe.

Természetesen igaza volt. Úgy tűnt, nagyon kicsi az esélyünk arra, hogy Kyle-t épen és egészségesen visszakapjuk. Mert még a világ minden szerencséje és a lenyűgöző intellektusom sem tudott volna minket odavezetni hozzá, mielőtt megkezdődik a munka. És aztán – meddig tud Kyle kitartani? Tegyük fel, hogy fel lett készítve az ilyen helyzetekre, és tudja, mire számíthat, úgyhogy...

De várjunk csak egy pillanatot. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam beleélni magam a szituációba. Dr. Dancónak tudnia kell, hogy Kyle profi. És, mint már elmondtam Deborahnak, ennek a pasasnak az volt a célja, hogy sikoltozó, összerakhatatlan szilánkokra zúzza az áldozatait. Úgyhogy...

Kinyitottam a szemem.

– Deb – szólaltam meg. Rám nézett. – Abban a ritka helyzetben vagyok, hogy némi reménnyel szolgálhatok.

– Ne kímélj.

– Ez csak egy tipp – mondtam –, de azt hiszem, a dilis doktorunk egy ideig valószínűleg csak a közelében akarja tartani Kyle-t, anélkül, hogy elkezdene dolgozni rajta.

Deborah összehúzta a szemöldökét.

– Miért tenné ezt?

– Hogy tovább tartson, hogy Kyle megpuhuljon. Kyle tudja, mire számíthat. Fel van rá készülve. De most azt képzeld el, ahogy ott fekszik a sötétben, összekötözve, és beindul a fantáziája. Úgy képzelem – tettem hozzá, ahogy eszembe jutott –, hogy talán egy másik áldozat van előtte. Az eltűnt pasas. Szóval Kyle hall mindent – a fűrészt és a szikéket, a nyögéseket és a suttogást. Még a szagát is érzi, és tudja, hogy rá is ez vár, de nem tudja, mikor. Mielőtt akár egy lábkörmét is elveszítené, már félőrült lesz.

– Jézusom – mondta Deborah. – És ezt te reménynek nevezed?

– Feltétlenül. Ez ad nekünk egy kis időt, hogy megtaláljuk.

– Jézusom – ismételte meg Deb.

– Lehet, hogy tévedek – tettem hozzá.

Deb megint kinézett az ablakon.

– Nem szeretném, ha tévednél, Dexter. Ezúttal ne tévedj.

Megcsóváltam a fejem. Ez szintiszta rabszolgamunka lesz, amiben semmi örömet nem lelek. Csak két ötletem volt, hogy mit tehetnénk, és egyikkel sem próbálkozhatunk reggelig. Körbenéztem, hogy hol van egy óra. A videó szerint 12:00 volt. 12:00. 12:00.

– Van valahol egy órád? – kérdeztem.

Deborah felvonta a szemöldökét.

– Minek az neked?

– Tudni szeretném, mennyi az idő – válaszoltam. – Úgy tudom, erre való.

– És az meg mi a fenéért fontos?

– Deborah, nagyon szűk határok között mozoghatunk. Előlről kell kezdenünk, és végig kell mennünk azokon a rutineljárásokon, amelyeket Chutsky kivett a részleg kezéből. Szerencsére felhasználhatjuk a jelvényedet ahhoz, hogy mindenhova bejussunk és kérdezősködjünk. De meg kell várnunk a reggelt.

– A francba – mondta Deb. – Utálok várni.

– Nyugodj meg – válaszoltam.

Deborah nagyon csúnyán nézett rám, de nem szólt semmit.

Én is utálok várni, de mostanában mást se kellett csinálnom, úgyhogy talán nekem könnyebb volt. Mindenesetre rendületlenül várakoztunk, a széken ülve szunyókálva, amíg a nap fel nem kelt. Akkor pedig, mivel mostanában én voltam a házias kettőnk közül, főztem nekünk kávé – külön-külön, mert Deborah kávéfőzője az a fajta egycsészes eszköz volt, amit olyan emberek vesznek, akik nem szórakoznak túl sokat, és valójában nincs is életük. Semmi nem volt a hűtőszekrényben, ami akár távolról is ehetőnek tűnt volna bárki számára, leszámítva a kóbor kutyákat. Ez nagy csalódás volt számomra: Dexter egy jó étvágyú, egészséges gyerkőc, akire, nagyon úgy tűnik, nehéz

nap vár, és ennek most üres hassal kell nekivágnia, és ez a gondolat nem vidított fel. Tudom, hogy első a család, de nem csak a reggeli után?

Hát jó. Rettenthetetlen Dexter ezt az áldozatot is meghozza. Merő önzetlenségből teszi, nem vár érte köszönetet, de hát az embernek meg kell tennie, amit meg kell tennie.

15. FEJEZET

Dr. Mark Spielman nagydarab férfi volt, aki sokkal inkább emlékeztetett egy kiöregedett hátvédre, mint egy baleseti sebészre. De ő volt az ügyeletes, amikor a mentők megérkeztek a Dologgal a Jackson Memórial kórházba, és ennek egyáltalán nem örült.

– Ha még egyszer bármi ahhoz hasonlót élém hoznak – mondta nekünk –, nyugdíjba vonulok, és elkezdek spánieket tenyészteni. – Megcsóválta a fejét. – Tudják, milyen a Jackson baleseti osztálya. Az egyike a legforgalmasabbaknak. A világ egyik legőrültebb városából érkeznek ide a legőrültebb dolgok. De ez... – Spielman kétszer megkocogtatta az asztalt a halványzöld személyzeti társalgóban, ahol leült velünk. – Valami új volt – fejezte be.

– Mi a prognózis? – kérdezte Deborah, mire az orvos élesen ránézett.

– Ez valami vicc? – kérdezte. – Nincs prognózis, és nem is lesz. Fizikailag nem maradt belőle semmi, amivel az életben tartáson – már ha így nevezzük – túl bármit is lehetne kezdeni. Mentálisan? – Tenyérrrel felfelé felemelte a kezét, majd az asztalra ejtette. – Nem vagyok agyturkász, de semmi nem maradt benne, és esélye sincs arra, hogy valaha is lesz még egy világos pillanata. Nem tehetünk érte mást, mint hogy leszedáljuk, hogy ne nyerje vissza az öntudatát, amíg meg nem hal. És drukkoljunk neki, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzen. – Ránézett az órájára, egy nagyon szép Rolexre. – Sokáig fog ez még tartani? Tudják, szolgálatban vagyok.

– Volt gyógyszer nyoma a vérében? – kérdezte Deborah.

Spielman felhorkantott.

– Nyoma?! Még szép. A pasas vére olyan volt, mint egy koktél. Soha nem láttam még ilyen keveréket. Arra csinálták, hogy ébren tartsák, de elnyomják a fizikai fájdalmat, hogy a többszörös amputációtól bekövetkező sokk ne ölje meg.

– Volt bármi rendkívüli a vágásokban? – kérdeztem.

– Profi munka volt – válaszolta Spielman. – Nagyon jó sebészi technikára vallott. De erre a világ bármelyik orvosi egyetemén megtaníthatták. – Kifújta a levegőt, és egy bocsánatkérő mosoly tűnt fel az arcán. – Egyik-másik sebe már be is volt gyógyulva.

– Szóval akkor milyen időintervallummal számolhatunk? – kérdezte Deborah.

Spielman vállat vont.

– Négy-hat héttel, az elsőtől az utolsóig – válaszolta. – Legalább egy hónapot áldozott arra, hogy sebészi úton amputáljon erről a pasasról mindent, szép sorban. Elképzelni sem tudok ennél szörnyűbb dolgot.

– Egy tükör előtt csinálta – mondtam segítőkészen. – Úgyhogy az áldozatnak végig kellett néznie.

Spielman arcára kiült az undor.

– Jóságos istenem – mondta. Egy percre csak ült némán, majd megismételte: – Jóságos istenem. – Majd megrázta a fejét, és megint a Rolexére nézett. – Figyeljenek, én tényleg szeretnék segíteni, de ez... – széttárta kezeit, majd megint az asztalra ejtette őket. – Nem hinném, hogy bármit is tudnék mondani, ami segítene maguknak. Úgyhogy hadd takarítsak meg némi időt önöknek. Az az úr, Mr. izé... Chesney?

– Chutsky – segített Deborah.

– Igen, ez volt az. Felhívott, és elmondta, hogy egy retinalenyomat alapján azonosíthatnánk az áldozatot egy bizonyos virginiai adatbázis segítségével. – Felhúzta a szemöldökét és csücsörített. – Szóval tegnap kaptam egy faxot, hogy sikerült megállapítani a pasas személyazonosságát. Mindjárt hozom. – Felállt, és eltűnt a folyosón. Pár pillanattal később visszajött egy papírral. – Itt van. Manuel Borgesnek hívják. El Salvadori illetőségű importőr. – Deborah elé rakta a lapot. – Tudom, hogy ez nem túl sok, de higgyék el nekem, ez minden. Amilyen állapotban van... – Vállat vont. – Még abban sem reménykedtem, hogy ennyit megtudunk róla.

A plafonon lévő kis hangszóróból felhangzott valami, amit mintha egy televíziós sorozatból szedtek volna. Spielman félrebillentette a fejét, és azt mondta:

– Mennem kell. Remélem, elkapják. – Ezzel már kint is volt az ajtón, és olyan sebességgel tűnt el a folyosón, hogy a faxpapír meglebbedt az asztalon.

Deborahra néztem. Nem úgy tűnt, mintha felbátorította volna, hogy kiderült az áldozat neve.

– Hát, tudom, hogy ez nem sok – szólaltam meg.

Megrázta a fejét.

– A nem sok ehhez képest jelentős haladás lenne. Ez semmi. – Ránézett a faxra, és egyszer végigolvasta. – El Salvador. Kapcsolatban áll valamivel, amit FLANGE-nek hívnak.

– Az volt a mi oldalunk – tájékoztattam. Deb felnézett rám. – Az az oldal, amit az Egyesült Államok támogatott. Utánanéztam az interneten.

– Remek. Szóval most kiderült valami, amit már tudtunk. – Felállt, és kiment az ajtón, nem olyan gyorsan, mint Dr. Spielman, de elég gyorsan ahhoz, hogy szedni kelljen a lábam, és a parkolóba vezető ajtóig utol sem értem.

Deborah gyorsan és csendben vezetett, összeszorított ajkakkal, végig egészen az északnyugati Negyedik utcán lévő kis házig, ahol az egész elkezdődött. A sárga szalag természetesen már eltűnt, de Deborah mégis ötletszerűen parkolt le, mint a rendőrök általában, majd kiszállt az autóból. Követtem őt a rövid kis járdán a szomszédos házig. Deborah még mindig szó

nélkül megnyomta a csengőt, és egy pillanattal később kitérült az ajtó. Egy aranykeretes szemüveget és drapp guayabera inget viselő, középkorú férfi nézett ki ránk érdeklődve.

– Ariel Medinával szeretnénk beszélni – mondta Deborah, maga elé tartva a jelvényét.

– Az anyám pihen – válaszolta a férfi.

– Sürgős lenne – tartott ki Deborah.

A férfi ránézett, majd engem is végigmért.

– Egy pillanat – mondta végül. Becsukta az ajtót. Deborah maga elé meredt, egyenesen az ajtóra, és pár percig figyelhettem, hogy mozognak az állkapocsizmai, mielőtt a férfi megint kitérta volna a bejáratot. – Jöjjenek be – mondta.

Köveztük őt egy sötét kis szobába, amely zsúfolásig tele volt vallásos képekkel és újságkivágásokkal díszített kis asztalokkal. Ariel, az idős hölgy, aki rátalált arra a dologra a szomszédban, és Deb vállán sírt, most egy nagy, túltömött kanapén ült, amelynek csipketerítők borították a kartámaszait és a támláját. Amikor meglátta Debraht, azt mondta, „áááá”, és felállt, hogy megölelje. Deborah egy pillanatra lemerevedett – pedig egy idős latin hölgytől számítania kellett volna az előszeretettel alkalmazott abrázóra –, mielőtt ügyetlenül viszonzta volna az ölelést azzal, hogy megveregette a nő hátát. Deb, amint csak az udvariasság engedte, kibontakozott a hölgy karjaiból. Ariel visszaült a kanapéra, amit megveregetett maga mellett. Deborah leült.

Az idős hölgyből rögtön folyani kezdett az elhadart spanyol szöveg. Én beszélek egy kicsit spanyolul, és általában még a kubai nyelvjárást is megértem, de Ariel szónoklatából csak minden tizedik szót tudtam elkapni. Deborah kétségbeesetten pillantott rám; valami, a realitással beszélő viszonyban sem lévő oknál fogva középiskolában a franciát választotta, és most annyit fogott fel abból, amit a nő mondott, mintha óetruszk nyelven beszélt volna.

– Por favor, Senora – szakítottam félbe. – Mi hermana no habla espanol.

– Kérem, asszonyom, a húgom nem beszél spanyolul.

– Ah? – pillantott Ariel Deborahra egy kicsit kevesebb elragadtatással, és megcsóválta a fejét. – Lázaró! – Erre odalépett a fia, és ahogy Ariel lélegzetvétel nélkül folytatta a monológját, elkezdett tolmácsolni. – 1962-ben jöttem ide Santiago de Cubából – mondta Lázaró az anyja nevében. – Batista idejében láttam egy-két szörnyűséget. Emberek tűntek el. Aztán jött Castro, és egy ideig reménykedtem, hogy jobbra fordulnak a dolgok.

Megcsóválta a fejét és széttárta a karját.

– Ha hiszik, ha nem, akkoriban ezt gondoltuk. Hogy megváltoznak a dolgok. De nemsokára megint ugyanaz történt. Sőt, még rosszabb lett. Úgyhogy idejöttem. Az Egyesült Államokba. Mert itt nem tűnnek el az emberek. Nem lövik le az utcán, és nem kínozzák meg őket. Legalábbis ezt hittem. És most ez... – a szomszédos ház felé intett.

– Fel kell tennem pár kérdést – mondta Deborah, és Lázaro lefordította. Ariel csak bólintott, és folytatta lenyűgöző történetét. – Még Castro alatt sem csinált volna ilyet senki – magyarázta. – Igen, megöltek embereket. Vagy elvitték őket az Isle of Pinesra. De ilyesmi soha nem történt. Kubában nem. Csak Amerikában – mondta.

– Találkozott valaha azzal a férfival a szomszédban? – vágott közbe Deborah. – Az elkövetővel? – Ariel egy pillanatig Deborah arcát tanulmányozta. – Tudnom kell – tette hozzá Deb. – Újabb áldozata lesz, ha nem találjuk meg.

– Miért maga kérdezi ezt tőlem? – kérdezte Ariel a fia segítségével. – Ez nem magának való munka. Egy ilyen csinos nőnek férjet kellene keresnie. Családot alapítania.

– El victimo proximo es el novio de mi hermana – tájékoztattam. *A következő áldozat a húgom fúja.* Deborah csúnyán nézett rám, de Ariel azt mondta, ááá, csettintett a nyelvével, és bólintott. – Hát, nem tudom, mivel tudnék segíteni. Tényleg láttam a férfit, talán úgy két alkalommal.

Megvonta a vállát, és Deborah türelmetlenül előrehajolt.

– Mindig este, közelről soha. Annyit tudnék mondani, hogy kis ember volt, nagyon alacsony. És vékony is. Nagy szemüveggel. Ennél többet nem tudok. Soha nem járt ki, nagyon csendesén élt. Néha zenét hallottunk. – Halványan elmosolyodott, és hozzátette: – Tito Puente. – Lázaro pedig, bár nem voltszükséges, utána ismételte: – Tito Puentét.

– Ó – bukott ki belőlem, mire mindnyájan rám néztek. – A zene nyomta el a zajokat – magyaráztam zavartan a rám összpontosuló figyelemtől.

– Volt autója? – kérdezte Deborah, mire Ariel fintorgott egyet.

– Egy furgon – válaszolta. – Egy régi, fehér, ablaktalan furgont vezetett. Nagyon tiszta volt, de sok rozsdafolt és horpadás volt rajta. Láttam párszor, de általában a garázsban tartotta.

– Feltételezem, nem látta a rendszámát – mondtam, mire az idős hölgy rám nézett.

– De igen – felelte a fián keresztül, és tenyérrel felfelé felemelte az egyik kezét. – Nem jegyeztem meg, mi áll rajta, ilyesmi csak a régi filmekben fordul elő. De tudom, hogy floridai rendszám volt. Az a sárga típusú, azzal a kis rajzfilmgyerekekkel – magyarázta, majd elhallgatott, és megbotránkozva rám meredt, mert elkuncogtam magam. Ez egyáltalán nem olyasmi, amire büszke lennék, és nem is gyakran szoktam ilyet tenni, de most egyértelműen kuncogtam, nem tudtam visszafojtani.

Deborah is rám meredt.

– Mi olyan fene vicces? – csattant fel.

– A rendszám tábla – válaszoltam. – Ne haragudj, Debs, de most tényleg, azt ne mondd, hogy nem tudod, mit jelent a sárga rendszám tábla. És ha

annak a fickónak, aki ilyeneket csinál, olyanja van... – Nagyt nyeltem, nehogy megint felkuncogjak, de minden önuralmamra szükségem volt ehhez.

– Rendben, a francba, mi a vicces a sárga rendszámablákban?

– Az egy egyedi rendszámábla, Deb – feleltem. – Az áll rajta, „VÁLASZD AZ ÉLETET”.

És ekkor megjelent előttem Dr. Danco, amint vergődő áldozatokat fuvaroz ide-oda, telenyomja őket kemikáliákkal, és darabokra vagdossa, olyan tökéletesen, hogy végig életben maradnak, és erre a gondolatra, attól tartok, megint elkuncogtam magam.

– Válaszd az életet – ismételt meg.

Nagyon szerettem volna találkozni a pasassal.

Némán sétáltunk vissza az autóhoz. Deborah beszállt, és jelentette Matthews kapitánynak, amit megtudtunk a gépjárműről, a kapitány pedig beleegyezett, hogy kiadjon egy körözést. Mialatt beszéltek, körülnéztem. Szépen gondozott, leginkább díszkőből álló kertek. Pár gyerekbicikli a tornácokhoz lakatolva, az Orange Bowl stadionnal a háttérben. Megfelelő kis környék ahhoz, hogy ideköltözzön, itt dolgozzon, itt alapítson családot az ember – vagy hogy levágja mások karját és lábát.

– Szállj be – szakította félbe Deborah rusztikus ábrándjaimat. Beszálltam, és elindultunk. Útközben, az egyik piros lámpánál Deb rám pillantott, és kijelentette: – Te is meg tudod választani a legmegfelelőbb pillanatot, hogy mikor nevéssél.

– Jaj, Deb – válaszoltam. – Ez az első nyomunk a pasas személyiségéről. Most már tudjuk, hogy van humorérzéke. Szerintem ez egy nagy lépés.

– Na persze. Talán megtaláljuk valamelyik kabarében.

– El fogjuk kapni, Deb – ígértem, bár egyikünk sem hitt nekem. A húgom csak morgott egyet; a lámpa zöldre váltott, ő pedig úgy lépett a gázra, mintha egy mérges kígyót akarna megölni.

Elautóztunk egészen Deb házáig. A reggeli csúcsforgalom kezdett apadni. A Flagler és a Harmincnyedik utca sarkánál egy autó szaladt fel a járdára és csapódott egy lámpaoszlopnak a templom előtt. Egy rendőr állt az autó mellett két férfi között, akik egymással üvöltöztek. Ó, egy újabb paradicsomi nap varázsos zenéje.

Pár perccel később lefordultunk Medinába, és Deb leparkolt az én autóm mellé a kocsifelhajtón. Leállította a motort, és egy kis ideig csak üldögéltünk a motor ventilátorának kattogását hallgatva.

– A francba – mondta Deb.

– Egyetértek.

– És most mit csináljunk? – kérdezte.

– Aludjunk – válaszoltam. – Ilyen fáradtan nem tudok gondolkodni.

Deb mindkét kezével a kormányra csapott.

– Hogy tudnék aludni, Dexter? Tudván, hogy Kyle... – Még egyet ütött a kormányra. – A francba – ismételte önmagát.

– Megtaláljuk a furgont, Deb. Te is tudod. Az adatbázis ki fog köpni minden egyes fehér furgont, amelynek „VÁLASZD AZ ÉLETET” rendszám-táblája van, és most, hogy kint van a körözés, ez csak idő kérdése.

– Kyle-nak nincs ideje – válaszolta.

– Az embereknek szükségük van alvásra, Debs – győzködtem. – És nekem is.

Egy kézbesítőkocsi fordult be csikorgó kerekkel a sarkon, és állt meg Deborah háza előtt. A sofőrje kiugrott egy kis csomaggal a kezében, és Deb ajtajához sétált. Deb még egyszer utoljára megismételte, hogy a francba, majd kiszállt, hogy átvegye a csomagot.

Én lehunytam a szemem, és csak ültem még egy pillanatig, elmélkedve, ugyanis amikor nagyon fáradt vagyok, ezt csinálom gondolkodás helyett. Kárba veszett fáradságnak tűnt; semmi nem jutott eszembe, azonkívül, hogy vajon hol hagytam a futócipőmet. Úgy tűnt, még mindig megvolt az újkeletű humorérzésem, mert ezt viccesnek találtam, és nagy meglepetésemre egy halk visszhangot hallottam a Sötét Utas felől. Mi olyan vicces ezen? – kérdeztem. – Az, hogy Ritánál hagytam, a cipőmet? Természetesen nem felelt. Szegény valószínűleg még mindig duzzogott. Ennek ellenére felkacagott. Talán valami egészen mást találsz viccesnek? – kérdeztem. De megint nem kaptam választ, csak a várakozás és az, éhség halvány benyomását.

A kézbesítőkocsi motorja felpörgött, és az autó elhajtott. Éppen nekifogtam volna, hogy ásítsak, kinyújtózzak, és beismerjem, hogy finomhangolású cerebrális adottságaim hiátust mutatnak, amikor meghallottam egy öklendezés-szerű nyögést. Kinyitottam a szemem, és felnézve láttam, hogy Deborah előrebotorkál egy lépésnyit, majd lerogy a feljáróra. Kiszálltam az autóból, és odasiettem hozzá.

– Deb! – szólongattam. – Mi a baj?

Eldobta a csomagot, és a kezébe temette az arcát, még valószínűtlenebb hangokat kiadva. Leguggoltam mellé, és felvettem a csomagot. Egy kisdoboz volt, körülbelül akkora, amekkorába egy karóra befér. Kinyitottam. Egy zárható műanyag tasak volt benne. A tasakban pedig egy emberi ujj.

Egy ujj, egy nagy, hivalkodó kisujjgyűrűvel.

16. FEJEZET

Ezúttal egy „nyugodj meg” kíséretében előadott vállveregetésnél sokkal több erőfeszítembe került megnyugtatni Deborah-t. Konkrétan bele kellett erőltetnem egy nagy pohár borsmentás pálinkát. Tisztában voltam vele, hogy külső segítségre van szüksége ahhoz, hogy ellazuljon, lehetőleg el is aludjon, de a gyógyszeres szekrényében nem volt a Tylenolnál erősebb szer, inni pedig nem szokott. Végül a konyhai mosogatója alatt találtam meg a pálinkásüveget, és miután meggyőződtem arról, hogy nem lefolyótisztító van benne, kényszerítettem, hogy lenyomjon belőle egy pohárral. Borzongva és fuldokolva ugyan, de megitta, túl fáradt és agyhalott volt ahhoz, hogy ellenálljon.

Amikor lerogyott a székebe, a szekrényéből pár váltásnyi ruhát papírzacskókba dobáltam, és a bejárati ajtó elé raktam őket. A zacskókra meredt, majd rám.

– Mit csinálsz? – kérdezte. Szavai egybefolytak, és nem úgy tűnt, mintha érdekelné a válasz.

– Nálam fogsz lakni pár napig – közöltem vele.

– Nem akarok – ellenkezett.

– Nem érdekel – válaszoltam. – Kénytelen leszel.

Megint a ruhászacskókra nézett.

– Miért?

Odasétáltam hozzá, és leguggoltam a széke mellé.

– Deborah. Tudja, hogy ki vagy és hol laksz. Próbáljuk már egy kicsit megnehezíteni a dolgát, jó?

Megint összerázkódott, de nem mondott semmi többet, miközben felségittem, és kitámogattam az ajtón. Fél órával és még egy kupica borsmentás pálinkával később már az ágyamban volt, és halkán horkolt. Hagytam neki egy cetlit, hogy hívjon fel, ha felébred, majd magamhoz vettem a kis ajándékcsomagját, és elindultam dolgozni.

Nem számítottam arra, hogy bármilyen fontos információra is rábukkanok az ujj laborvizsgálata során, de mivel a szakmámra nézve törvényszéki orvos vagyok, úgy gondoltam, kötelességem lefolytatni a rutinellenőrzést. És mivel általában minden kötelességemet komolyan veszem, útközben megálltam, és vettem fánkot is. Ahogy a második emeleten található kis kuckóm felé közeledtem, Vince Masuoka jött szembe velem a folyosón. Alázatosan meghajtottam előtte a fejem, és a magasba emeltem a zacskót.

– Üdvözöllek, Sensei – mondtam. – Ajándékot hozok.

– Üdvözöllek, Tücsök – válaszolta. – Van az a dolog, amit időnek nevezünk. Érdemes lenne mélyrehatóan tanulmányoznod rejtelmét. –

Felemelte a csuklóját, és az órájára mutatott. – Épp indulok ebédelni, és te most hozod a reggelit?

– Jobb későn, mint soha – válaszoltam, de erre a fejét rázta.

– Á – mondta. – A gyomrom már sebességet váltott. Megyek, és szerzek egy kis ropa vieját és plátanost.

– Ha visszautasítod étেকajándékomat – figyelmeztettem –, én az ujjamat mutatnám feléd. – Felhúzta a szemöldökét, mire a kezébe nyomtam Deb csomagját. – El tudnád halasztani az ebédedet egy fél órával?

Ránézett a kis dobozra.

– Nem hinném, hogy jó ötlet volna ezt üres hassal kinyitnom, ugye? – kérdezte.

– Hát akkor mit szólnál egy fánkhoz?

Több volt, mint fél óra, de mire Vince tényleg elindult ebédelni, kiderült, hogy semmi új nem derül ki Kyle ujjából. A vágás rendkívül tiszta és profi munka volt, amit egy nagyon éles szerszámmal végeztek, és ami nem hagyott nyomot a seben. A köröm alatt nem volt semmi, csak egy kis piszok, ami viszont bárhonnan származhatott. Levettem a gyűrűt, de nem találtunk alatta szálakat vagy hajat vagy árulkodó szövetfoszlányokat, Kyle pedig valamiért elmulasztotta belevésni a címet vagy a telefonszámot a gyűrű belsejébe. Kyle vércsoportja AB Rh pozitív volt.

Beraktam az ujjat a hűtött tárolóba, és zsebre vágtam a gyűrűt. Nem ez volt a szokásos eljárás, de meglehetősen biztosra vettem, hogy Deborah meg akarja kapni, ha nem sikerül előkerítenünk Kyle-t. És nagyon úgy tűnt, hogy ha elő is kerül, az egy csomagküldő szolgálat segítségével történik majd, darabokban. Persze nem vagyok az a szentimentális alkat, de ez olyasminek tűnt, ami megmelengetné egy kicsit Deborah szívét.

Mostanra már tényleg nagyon fáradt voltam, és mivel Debs még mindig nem telefonált, úgy döntöttem, jogom van hazaindulni és lefeküdni. Ahogy beültem az autóba, eleredt a délutáni zápor. A viszonylag enyhe forgalomban egyenesen végiglöttem a Le Jeune-on, és amíg hazaértem, csak egyszer üvöltöztek velem, ez pedig új rekord volt. Berontottam az esőből, és láttam, hogy Deborah eltűnt. Csak egy postitre firkantott üzenetet hagyott, hogy majd felhív. Megkönnyebbültem, mivel nem igazán lelkesített a gondolat, hogy a félszemélyes kanapémon kell aludjak. Rögtön bemásztam az ágyamba, és megszakítás nélkül aludtam este hat utánig.

Természetesen még az olyan nagyszerű gépezetek is, mint az én testem, rászorulnak némi karbantartásra, és amikor felültem az ágyamban, nagy szükségét éreztem egy olajcserének. A hosszú éjszaka, amelyet nagyrészt alvás nélkül töltöttem, a reggeli hiánya, a sok feszültség és izgalom, hogy kitaláljam, mit mondjak Deborahnak a „nyugodj meg” helyett – ennek mind meg kellett fizetnem az árát. Úgy éreztem magam, mintha valaki belopódzott

volna, és megtöltötte volna a fejem a strandról származó homokkal, benne az üdítőskupakokkal és a cigarettacsikkokkal is.

Csak egy megoldás volt erre a ritka helyzetre, az pedig a testedzés volt. De amint eldöntöttem, hogy leginkább egy kellemes, négy-öt kilométeres kocogásra van szükségem, megint eszembe jutott, hogy valahol elhagytam a futócipőmet. Nem volt a megszokott helyén az ajtó mellett, és nem volt az autóban sem. Miamiról van szó, úgyszólván lehetséges, hogy valaki betört hozzám és ellopta; végül is egy nagyon csinos pár New Balance cipőről volt szó. De sokkal valószínűbbnek tartottam, hogy Ritánál hagytam. Számomra az elhatározás egyenlő a tettel. Letotyogtam az autómhoz, és Ritához hajtottam.

Az eső rég elállt – ritkán tart akár félóráig is –, az utcák már felszáradtak, és megteltek a megszokott, vidáman gyilkos tömeggel. A népemmel. A bordó Taurus a Sunseten tűnt fel mögöttem, és onnantól végig a nyomomban maradt. Jó volt megint munkában látni Doakest. Már egy kissé elhagyottnak éreztem magam. Ezúttal is az utca túloldalán parkolt le, amikor bekopogtam a bejáraton. Épphogy csak kikapcsolta a motort, amikor Rita kinyitotta az ajtót.

– Hát, hát – mondta. – Micsoda meglepetés! – Felém nyújtotta az arcát egy csókra.

Megcsókoltam, ezúttal egy kis nyelvjátékkal fűszerezve, hogy Doakes ne unatkozzon.

– Nem tudom, hogy mondjam – közöltem vele –, de igazából csak a futócipőmért jöttem.

Rita elmosolyodott.

– Az a helyzet, hogy pont most vettem fel a sajátomat. Akarsz együtt leizzadni? – Ezzel kitérte az ajtót.

– Ez a legvonzóbb meghívás, amit ma kaptam – válaszoltam.

A garázsában találtam meg a cipőmet, a mosógép mellett, egy tiszta, indulásra kész sort és egy ujjatlan póló társaságában. Bementem a fürdőszobába és átöltöztem, a munkahelyemen viselt ruhámat szépen összehajtogatva a vécédeszkán hagyva. Pár röpké perc múlva már a háztömb körül kocogtunk Ritával. Intettem Doakes őrmesternek, amikor elmentünk mellette. Végigfutottunk az utcán, pár háztömb erejéig jobbra fordultunk, majd körbefutottuk a közeli parkot. Már kocogtunk ezen az útvonalon, még le is mértük, hogy majdnem öt kilométer, és már megszoktuk egymás tempóját. Úgyszólván kábé fél órával később izzadtan, és megint készen arra, hogy leküzdjük egy újabb, a Föld nevű bolygón töltött este kihívásait, Rita házának bejárati ajtajánál találtuk magunkat.

– Ha nem bánod, mennék elsőnek zuhanyozni – mondta. – Akkor neki tudok állni főzni, amíg te a fürdőben vagy.

– Természetesen – válaszoltam. – Addig leülök itt kint, és csöpögök egy kicsit.

Rita elmosolyodott.

– Hozok neked egy sört – mondta. Fél pillanattal később a kezembe nyomta, majd bement, és becsukta maga után az ajtót. Leültem a lépcsőre és belekortyoltam a sörbe. Az utolsó pár nap vadul telt és zavarosan, és annyira a feje tetejére állt az életem, hogy most kimondottan élveztem a békés szemlélődés pillanatait, a zavartalan ücsörgést és sörözést, amíg valahol a város másik részén Chutsky éppen levedli felesleges testrészeit. Forgószélként kavargott körülöttem az élet, a maga csatákosságával, csábításaival és csonkolásaival, de Dexter Dala a Miller Serről szólt. Koccintásra emeltem a poharam Doakes őrmester felé.

A házból izgatott hangok szűrődtek ki. Kiabálás hallatszott és némi sikítozás, mintha Rita a Beatlest találta volna a fürdőszobában. Majd kivágódott a bejárati ajtó, és Rita a nyakamat kezdte szorongatni. Leejtettem a sörömet, és levegő után kapkodtam.

– Mi a baj? Mit tettem? – kérdeztem. Megláttam Codyt és Astort, akik az ajtó mögül figyeltek. – Nagyon sajnálom, és soha többé nem csinálok ilyet – tettem még hozzá, de Rita tovább szorongatott.

– Ó, Dexter – mondta, és sírva fakadt. Astor rám mosolygott, és összecsapta a tenyerét az álla alatt. Cody csak figyelt minket és bólogatott. – Ó, Dexter – ismételte meg Rita.

– Kérlek szépen – mondtam levegőért kapkodva –, esküszöm, hogy csak véletlen volt, és nem szándékosan csináltam. Mit tettem? – Rita végre megkönnyorült rajtam, és lazított halálos szorításán.

– Ó, Dexter – közölte velem harmadszorra is, majd megfogta az arcom, és vakító mosollyal nézett rám könnyáztatta arcából. – Ó, TE! – mondta, bár őszintén szólva nem igazán voltam önmagam abban a pillanatban. – Ne haragudj, véletlen volt – szipogta. – Remélem, nem terveztél semmi különlegeset.

– Rita, légy oly szíves. Miről van szó?

A mosolya egyre szélesebbé vált.

– Ó, Dexter. Én tényleg... csak... Astornak végére kellett mennie, és amikor felemelte a ruháidat, egyszerűen leesett a köre, és... Ó, Dexter, annyira gyönyörű! – Most már olyan sokszor nevezett Ó, Dexternek, hogy kezdett az a benyomásom lenni, hogy ír vagyok, de még mindig fogalmam sem volt, hogy mire gondol.

Amíg Rita fel nem emelte a kezét. A bal kezét. Amelyen most egy nagy gyémántköves gyűrű szikrázott.

Chutsky gyűrűje.

– Ó, Dexter – mondta ismét, majd a vállamba temette az arcát. – Igen, igen, IGEN! Ó, annyira boldoggá tettél!

– Rendben – mondta Cody halkán.

És ezek után mi mást mondhatna az ember a gratuláción kívül?

Az este hátralévő része a hitetlenség és a Miller Ser zavaros kódében telt el. Nagyon jól tudtam, hogy valahol az úrben ott kering az a tökéletes, nyugodt, logikus mondat, amit összeállíthatnék és elmondhatnék Ritának, hogy megértse, valójában nem kértem meg a kezét, és akkor mindannyian nevetnénk egy jót, és jó éjszakát kívánnánk egymásnak. De minél kétségbeesettebben kerestem azt a mágikus, ködbe vesző mondatot, annál megfoghatatlanabb lett. És azon az érvelésen kaptam magam, hogy talán egy sör megnyitná felfogóképességem kapuit, és a sokadik sör után Rita elsétált a sarki boltba, és vett egy üveg pezsgőt. Megittuk a pezsgőt, és mindenki olyan boldognak tűnt, hogy az egyik dolog jött a másik után, és valahogy megint Rita ágyában kötöttem ki, ahol rendkívül valószínűtlen és szégyenteljes dolgokat tapasztaltam.

És megint ott találtam magam, hogy – miközben alélt, hitetlen álomba merültem – azon töprengök: miért mindig velem történnek ilyen szörnyűségek?

Soha nem kellemes felébredni egy ilyen éjszaka után. Az éjszaka közepén pedig arra a gondolatra felébredni, hogy ó, te jó ég, Deborah!, még kellemetlenebb. Aki úgy gondolja, hogy lel kifurdalásom volt, vagy egyszerűen csak zavart, hogy cserbenhagytam valakit, aki számított rám, az téved. Mint már említettem, nem igazán vannak érzelmeim. Viszont félni, azt tudok, és Deborah potenciális őrzőngésének a gondolata ezt be is indította bennem. Magamra kapkodtam a ruháimat, és sikerült kiszöknöm az autómhoz anélkül, hogy bárkit is felébresztettem volna. Doakes őrmester már nem volt szokott támaszpontján, az utca túloldalán. Jó volt tudni, hogy néha neki is szüksége van egy kis alvásra. Az is lehet, hogy úgy gondolta, aki most ünnepli az eljegyzését, az megérdemel egy kis diszkréciót. De ismerve őt, ez nem tűnt túl valószínűnek. Azt is hamarabb el tudtam volna hinni róla, hogy pápává választották, és sürgősen a Vatikánba kellett repülnie.

Sebesen hazavezettem, és meghallgattam az üzenetrögzítőt. Csak egy automatától kapott üzenet várt, amely arra szólított fel, hogy vegyek új nyárigumi-készletet, még mielőtt túl késő lenne, ami önmagában is elég fenyegetőnek tűnt. Debs viszont nem hívott. Föztem egy kávé, és vártam, hogy a hajnali újság az ajtómnak csapódjon. Nagyon valószínűtlennek tűnt a reggel, amit nem csupán a pezsgő utóhatásának tudhattam be. Szóval, eljegyeztem magam? Hát, hát. Azt kívántam, bár csak felelősségre vonhatnám magam, és az arcomba kiabálhatnám, hogy tudom-e, mit csináltam. De az volt az igazság, hogy sajnos nem csináltam semmi rosszat; tetőtől talpig erény és kötelességtudat borított. És olyasmit sem tettem, amit látványosan ostobának lehetne nevezni; szó sincs róla. Nemes, sőt, példaértékű módon éltem az életemet, a saját dolgommal foglalkoztam, megpróbáltam segíteni a húgomnak megmenteni a barátját, gondot fordítottam a testedzésre, rengeteg zöldséget fogyasztottam, és még csak szörnyetegeket sem vagdostam darabokra. És

valahogy ez a tiszta és illendő életforma a hátam mögé lopakodott, és beleharapott a fenekembe. A jó mindig elnyeri méltó büntetését, ahogy Harry mondta.

És most mit tehetnék? Rita minden biztonnyal észhez tér majd. Úgy értem, de most tényleg: ÉN? Ki a csuda akarna HOZZÁM jönni feleségül?! Biztos van valami pozitívabb alternatíva, például bevonulni apácának, vagy csatlakozni az üdvhadsereghez. Elvégre Dexterről beszélünk. Egy akkora városban, mint Miami, nem tudott volna olyasvalakit találni, aki legalább ember? És egyébként is, miért ilyen sürgős neki, hogy megint megházasodjon? Az első próbálkozása sem sült el olyan jól, mégis úgy tűnt, rögtön ismét igába akarja hajtani a fejét. Hát tényleg ilyen elkeseredetten él a vágy a nőkben, hogy férjhez menjenek?

Persze ott voltak a gyerekek is. A közhelyes bölcsesség szerint apára van szükségük, és ebben volt is valamennyi igazság, mert hol lennék én most Harry nélkül? Astor és Cody pedig olyan boldognak tűntek. Még ha Rita meg is értené, hogy csak egy mulatságos félreértésről van szó, mit szólnának a gyerekek?

Már a második csésze kávémnál tartottam, amikor megjött a reggeli lap. Végigfutottam a főbb híreket, és megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy még mindig történnek szörnyű dolgok szinte mindenhol. A világ többi része legalább nem örült meg.

Hétkor úgy gondoltam, most már felhívhatom Debraht a mobilján. Nem vette fel; üzenetet hagytam, és tizenöt perccel később visszahívott.

– Jó reggelt, hugi – köszöntöttem, és csodáltam, mennyi vidámságot sikerült magamra erőltetnem. – Sikerült aludnod egy kicsit?

– Valamennyit – morogta. – Tegnap négy körül ébredtem. Sikerült kiderítenem, hogy a csomagot Hialeah-ben adták fel. Az éjszaka legnagyobb részében a környéken kocsikáztam és a fehér furgont kerestem.

– Ha Hialeah-ben adta fel a csomagot, akkor valószínűleg Key Westből ment oda e célból – világítottam rá.

– Tudom, a fenébe is – csattant fel. – De ezenkívül mi a csudát tehettem volna?

– Nem tudom – ismertem be. – De nem ma érkezik egy pasas Washingtonból?

– Róla semmit nem tudunk – válaszolta. – Az, hogy Kyle ügyes, nem jelenti azt, hogy ez a pasas is ügyes lesz.

Úgy tűnt, nem emlékszik rá, hogy Kyle nem tett tanúbizonyságot túl sok ügyességről, legalábbis a nyilvánosság előtt. Ami azt illeti, semmit nem tett azonkívül, hogy hagyta, hogy elkapják és levágják az ujját. De nem tűnt túl diplomatikus lépésnek ezt megemlíteni, úgyhogy csak annyit mondtam:

– Hát, mivel nincs más választásunk, bízunk abban, hogy ez az új pasas tud valamit az ügyről, amit mi nem.

Deborah felhorkantott.

– Hát, ez nem lesz túl nehéz – mondta. – Felhívlak, ha ideért. – Ezzel lerakta, én pedig összekészültem a munkához.

17. FEJEZET

Fél egykor Deb besétált a törvénytörési laboratórium mellett lévő szerény kis kuckóba, és egy magnókazettát dobott az asztalomra. Felnéztem rá; nem tűnt boldognak, de ez igazán nem volt újdonság.

– Az otthoni üzenetrögzítőből van – tájékoztatott. – Hallgasd meg.

Kinyitottam zajládám kazettarekeszét, és beraktam a szalagot, amelyet Deborah odadobott. Elindítottam a lejátszást: a felvétel hangos sípszóval kezdődött, majd egy ismeretlen hang szólalt meg.

– Izé, Morgan őrmester, ugye? Dan Burdett beszél, a... Kyle Chutsky mondta, hogy hívjam fel magát. Most szállt le a repülőm, és a szállodámból felhívom majd, hogy megbeszéljünk egy találkozót. A szállodám neve... – valami zörgött, és nyilvánvalóan arrébb vitte a telefont az arcától, mert a hangja halkabb lett. – Mi? Ó, hát ez kedves. Jó, köszönöm. – A hangja megint hangosabb lett. – Most talált meg a sofőr, akit küldtek. Köszönöm. Hát jó, a szállodából hívni fogom.

Deborah áthajolt az asztalomra, és kikapcsolta a készüléket.

– Senkit nem küldtem arra a kibaszott repülőtérré – mondta. – És Matthews kapitány sem, az biztos. Te küldtél valakit a kibaszott repülőtérré, Dexter?

– Éppen nincs megtankolva a limuzinom – válaszoltam.

– Hát akkor a KURVA ÉLETBE! – fakadt ki, és egyet kellett értek a helyzet elemzésével.

– Hát – vigasztaltam –, legalább kiderül, mennyire ügyes a helyettese.

Deborah lerogyott az asztalom mellett álló összecsucskható székbe.

– Kibaszottul nem jutottunk semmire – mondta. – Kyle pedig... – beharapta az ajkát, és nem fejezte be a mondatot.

– Szóltál már Matthews kapitánynak? – kérdeztem. Megrázta a fejét. – Hát, pedig megint telefonálnia kell. És akkor ők majd küldenek valaki mást.

– Persze, nagyszerű. Küldenek valaki mást, aki ezúttal talán egészen a poggyászkidőig eljut. A francba, Dexter.

– Szólnunk kell neki, Debs – jelentettem ki. – Egyébként is, kik azok az ők? Kyle elmondta neked valaha is, pontosan kiknek dolgozik?

Sóhajtott.

– Nem. Elsütött egy viccet arról, hogy az OGA-nak, az Egyébfajta Kormányzati Ügynökségnek dolgozik, de nem árulta el, hogy ebben mi a vicces.

– Hát, bárkikről is van szó, tudniuk kell – közöltem vele. Kihalásztam a kazettát a magnóból, és Deb elé tettem az asztalra. – Ők biztos tudnak valamit tenni.

Deborah egy pillanatig meg se mozdult.

– Miért van az az érzésem, hogy már megtették, és az a valami Burdett volt? – kérdezte végül, majd elvette a szalagot, és kitrappolt az irodámból.

Éppen kávét kortyolgattam és az ebédemet emésztettem egy hatalmas csokis keksz közreműködésével, amikor jött a hívás, hogy jelenjek meg egy gyilkosság helyszínén Miami Shoresban. Angel-nem-rokonnal odahajtottunk, ahol megtalálták a holttestet egy kis házban, a csatorna mellett, amit éppen szétverték és újjáépítettek. Az építkezési munkálatok átmenetileg szüneteltek, amíg a tulajdonos és az építkezési vállalkozó pereskedtek egymással. Két iskolakerülő kamasz fiú surrant be a házba és találta meg a testet. Vastag fólián feküdt egy deszkán, amelyet két fűrészbak tartott. Valaki fogott egy villanyfűrész, és takarosán levágta a fejet, a kezeket és a lábakat. Aztán otthagya az egészet, középen a törzssel, a kisebb darabokat meg pár centire tőle.

És bár a Sötét Utas kuncogott és édes semmiségeket suttogott a fülemben, ezt szintisza irigységnek tudtam be, és munkához láttam. Kétségkívül nagyon sok vérfolt volt, amivel dolgozhattam, még frissek, és valószínűleg egy vidám, eredményes napot töltöttem volna el azzal, hogy megkeressem és kielemezzem ezeket, ha meg nem hallom, amit a helyszínre elsőként kiérkező egyenruhás rendőr mond egy nyomozónak.

– A tárca ott volt közvetlenül a test mellett – jelentette Snyder közrendőr. – Találtam benne egy virginiai jogosítványt, Daniel Chester Burdett nevére kiállítva.

Ó, hát akkor jó, mondtam a vidám, locsi-fecsi hangnak az agyam hátsó ülésén. Hát, ez tényleg sok mindent megmagyaráz, nem? Megint megnéztem a testet. Bár a fejet és a végtagokat barbár módon távolították el, meglehetősen gondosan rendezték el őket, ami most halványan emlékeztetett valamire, a Sötét Utas pedig boldog egyetértéssel kacagott. A torzó és a részek közötti rés olyan precíz volt, mintha kimérték volna, és az egész úgy nézett ki, mintha egy anatómiai szemléltetőeszközzel lenne szó. A medencecsont le volt választva a combcsonttól.

– A két srác, aki megtalálta, ott ül a járőrökcsiban – mondta Snyder a nyomozónak. Odapillantottam rájuk, azon töprengve, hogyan közöljem velük az újságot. Persze lehet, hogy tévedek, de...

– Asztakrrvaéletbe – hallottam valakit dűnnyögni. Hátranéztem, ahol Angel-nem-rokon guggolt a test távolabbi végénél. – Mi az a POGUE? – kérdezte. – A neve?

– Olyasvalaki, aki egy íróasztal mögött ülve irányítgatja a csapatokat – világosítottam fel.

Rám nézett.

– Honnan tudod ezt a sok szart? – kérdezte.

– Sokat járok moziba – válaszoltam.

Angel visszánézett a papírra.

– Azt hiszem, ugyanaz a kézírás – mondta.

– Mint az a másik – találgattam.

– Ami meg se történt – értett egyet. – Tudom, elvégre én is ott voltam.

Felálltam, és vettem egy mély levegőt, arra gondolva, hogy milyen jó, amikor igaza van az embernek. – Ez sem történt meg – jelentettem ki, és odasétáltam, ahol Snyder közrendőr csevegett a nyomozóval.

A szóban forgó nyomozó egy körte formájú férfi volt, Coulternek hívták. Egy nagy, műanyag üveges Mountain Dewből kortyolgatott, és a hátsó kert mögött lévő csatornát nézegette.

– Mit gondol, mennyi lehet egy ilyen telek? – kérdezte Snyder. – Egy ilyen csatorna mellett. Nincs egykilométerre innen a part, ugye? Típpeljen, mennyi. Félmillió? Több?

– Elnézést, nyomozó – szóltam közbe. – Azt hiszem, helyzet van. – Ezt mindig is el akartam sütni, de nem úgy tűnt, mintha sikerült volna lenyűgözni Coultert.

– Helyzet. Maga is nézi a Helyszínelőket, vagy mi?

– Burdett szövetségi ügynök volt – világosítottam fel. – Most rögtön fel kell hívnia Matthews kapitányt, és el kell neki mondania.

– Kell – visszhangozta Coulter.

– Ez valami olyasmivel kapcsolatos, amibe nem szabad beleártanunk magunkat – mondtam. – Eljöttek Washingtonból, és utasították a kapitányt, hogy ejtsük az ügyet.

Coulter meghúzta az üveget.

– És a kapitány ejtette az ügyet?

– Mint a forró krumplit – mondtam.

Coulter megfordult, és megnézte magának Burdett testét.

– Egy szövetségi – mondta. Miközben megszemlélte a csonkolt fejét és a végtagokat, ivott még egy kortyot. Aztán megcsóválta a fejét. – Azok a srácok mindig szétesnek a nyomás hatására. – Visszafordult az ablak felé, és elővette a mobiltelefonját.

Deborah akkor ért a helyszínre, amikor Angel-nem-rokon elkezdte visszapakolni az eszközeit a furgonba, vagyis három perccel Matthews kapitány előtt. Nem áll szándékomban úgy feltüntetni, mintha kritizálni akarnám a kapitányt. Az igazság kedvéért meg kell említenem, hogy Debsnek nem kellett befűjnia magát Aramisszal, mint a kapitánynak, akinek valószínűleg a nyakendő újrakötése is beletelt egy kis idejébe. Csak pár másodperccel Matthews után érkezett meg az autó, amit már úgy ismertem, mint a sajátomat; egy bordó Ford Taurus, amit Doakes őrmestervezetett.

– Hollári-hollahó, újra itt a nagy csapat – mondtam vidáman. Snyder közrendőr úgy nézett rám, mintha azt javasoltam volna, hogy járjunk el egy táncot meztelenül, de Coulter csak bedugta a középső ujját az üvegbe, és azt himbálva ellejtett, hogy köszöntse a kapitányt.

Deborah kintről nézte át a helyszínt, és utasítgatta Snyder társát, hogy húzza egy kicsit arrébb a kordont. Mire végre odajött, hogy beszéljen velem, már meglepő következtetésre jutottam. Egy ironikus elmeegyakorlattal kezdődött, de olyasmi sült ki belőle, amit bármennyire is akartam, nem tudtam figyelmen kívül hagyni. Odaléptem Coulter drága ablakához, és a falnak dőlve kibámultam rajta, miközben ötletemet fontolgattam. Valamilyen oknál fogva a Sötét Utas nagyon szórakoztatónak találta az elképzelésemet, és egy félelmetes háttérzenét kezdett hozzá füttyörészni. Végül – úgy érezve magam, mintha atomtitkokat árusítanék a Talibánnak eljutottam a következtetésig, miszerint nem tehetünk mást.

– Deborah szólítottam meg a húgom, amikor odaért mellém az ablakhoz. – Most már nem számíthatunk a könnyűlovasság segítségére.

– Nem mondd, Sherlock – válaszolta.

– Csak magunkra számíthatunk, ez pedig nem elég.

Kisímított egy hajtincset az arcából, és nagyot sóhajtott.

– Szerinted én mit magyaráztam eddig?

– De te nem jutottál el a következő lépésig, hugi. Mivel mi nem vagyunk ehhez elég jók, segítségre van szükségünk, olyasvalaki segítségére, aki tud erről valamit...

– Az isten szerelmére, Dexter! Eddig pont olyasvalakikkel ettük ezt a szörnyeteget!

– Ami azt jelenti, hogy nem maradt más pályázónk, csak Doakes őrmester – mondtam.

Talán nem volna igazságos, ha azt mondanám, hogy leesett az álla. De határozottan nyitott szájjal bámult rám, mielőtt megfordult volna, hogy Doakesra nézzen, aki Burdett teste mellett ácsorgott és Matthews kapitánnyal beszélgetett.

– Doakes őrmester – ismételtam meg. – Korábban Doakes őrmester. A Különleges Erőknél. Külszolgálaton El Salvadorban.

Deb megint rám nézett, majd vissza Doakesra.

– Deborah – mondtam –, ha meg akarjuk találni Kyle-t, többet meg kell tudnunk az ügyről. Ki kell derítenünk, kiknek a nevei vannak Kyle listáján, és azt is, hogy miféle csoportosulásról van szó, és miért történik mindez. És Doakes az egyetlen, aki ezekről bármit is tudhat.

– Doakes holtan akar téged látni – világított rá Deb.

– A munkakapcsolatok soha nem ideálisak – feleltem a legvidámabb állhatatos mosolyommal. – És azt hiszem, ő is éppen annyira véget akar vetni ennek az egésznek, mint Kyle.

– Annyira azért valószínűleg nem, mint Kyle – jegyezte meg Deborah. – Még annyira sem, mint én.

– Hát legyen – válaszoltam. – Úgy tűnik, ez az egyetlen választási lehetőségünk.

Deborah valamilyen oknál fogva még mindig nem tűnt meggyőzöttnek.

– Matthews kapitány nem fog örülni, hogy le kell mondania Doakesról emiatt. Vele is tisztáznunk kell a dolgot.

Odamutattam, ahol a kapitány tárgyal Doakesszal.

– És íme! – mondtam.

Deborah rágta egy kicsit az ajkát, majd sóhajtott.

– A fenébe is. Lehet, hogy beválik.

– Semmi más nem jut eszembe, ami beválhatna – közöltem vele.

Még egyet sóhajtott, majd, mintha valaki bekapcsolta volna, összeszorított szájjal Matthews és Doakes felé indult. Én mögötte bandukoltam, erősen próbálván beleolvadni a falba, nehogy Doakes rám vesse magát és kitépje a szívemet.

– Kapitány – szólalt meg Deborah –, ideje, hogy lépéseket tegyünk.

Bár a „lépéseket tenni” kifejezés Matthews egyik kedvence volt, mégis úgy meredt a húgomra, mintha Debs egy csótány lenne a salátájában.

– Aminek ideje lenne – válaszolta –, az az, hogy ezek az... emberek... Washingtonban végre egy kompetens valakit küldjenek, aki meg tud birkózni a helyzettel.

Deborah Burdettre mutatott.

– Őt küldték – mondta.

Matthews lenézett Burdettre, és elgondolkozva csücsörített.

– Mit javasol?

– Van pár nyomunk – válaszolta Deb, felém intve a fejével.

Azt kívántam, bár ne tette volna, mert Matthews odafordult felém, és ami még rosszabb, Doakes is. Ha bármire is következtethetek a kiéhezett kutyáéhoz hasonlatos arckifejezéséből, akkor nem enyhült meg irányomban.

– Maga hogy kerül a képbe? – kérdezett Matthews.

– Ő segít a laboratóriumi munkával – válaszolta Deborah, én pedig szerényen bólintottam.

– Szart – jelentette ki Doakes.

– Szorít minket az idő – mondta Deborah. – Meg kell találnunk a pasast, még mielőtt... mielőtt újabb áldozat bukkan fel. Nem fogjuk tudni a végtelenségig eltitkolni.

– Azt hiszem, az „örjögő média” kifejezést keresed – javasoltam segítőkészen.

Matthews rám meredt.

– Én nagy vonalakban tudom, mit akart Kyle... mit akart Chutsky tenni – folytatta Deborah. – De nem tudom egyedül csinálni, mert nincsenek háttér-

információim. – Állával Doakes őrmester felé intett. – Doakes őrmesternek vannak.

Doakes meglepett arcot vágott, amit nyilvánvalóan nem gyakorolt elégszer. De még mielőtt megszólalhatott volna, Deborah közbevágott.

– Azt hiszem, mi hárman el tudjuk kapni a fickót, még mielőtt egy újabb szövetségi érne földet és kerülne képbe.

– Szart – mondta megint Doakes. – Azt akarja, hogy veled dolgozzak? – Oda se kellett volna rám mutatnia ahhoz, hogy mindenki tudja, kire gondol, de mégis megtette, izmos, göcsörtös mutatóujját az arcomra emelve.

– Igen, azt akarom – válaszolta Deborah. Matthews kapitány az ajkát rágta, és határozatlannak tűnt, Doakes pedig megint közölte velünk, hogy szart. Reménykedtem benne, hogy a közös munkánk során bővülni fog a szókincse.

– Azt mondta nekem, hogy tud valamit az ügyről – emlékeztette Matthews Doakest, mire az őrmester kelletlenül levette rólam a tekintetét, és a kapitányra emelte.

– Aha – válaszolta.

– Az, izé... a hadsereg miatt – tette hozzá Matthews. Nem úgy tűnt, mintha Doakes ingerült dühe olyan szörnyen megijesztette volna, de lehet, hogy csak azért, mert parancsoláshoz szokott.

– Aha – ismételte meg Doakes.

Matthews kapitány összeráncolta a homlokát, és a lehetőségeihez mérten megpróbált olyannak tűnni, mintha a tettek embere lenne, aki éppen egy fontos döntést hoz meg. Mi, többiek, megpróbáltuk leküzdeni az izgatott borzongást.

– Morgan – szólalt meg végül Matthews kapitány. Debsre nézett, majd szünetet tartott. A kis ház előtt éppen leparkolt egy „Action News” feliratú furgon, amelynek utasai elkezdtek kiszállni. – A fenébe – mondta Matthews. A testre pillantott, majd Doakesra. – Megtenné, őrmester?

– Washingtonban nem fognak örülni a dolognak – válaszolta Doakes. – És én sem örülök itt túlzottan.

– Kezd nem érdekelni, hogy minek örülnek Washingtonban és minek nem – szögezte le Matthews. – Megvan nekünk a magunk baja. Menni fog, őrmester?

Doakes rám nézett. Megpróbáltam komoly és elhivatott arcot vágni, de csak a fejét csóválta.

– Igen – válaszolta. – Menni fog.

Matthews vállon veregette.

– Jól van – mondta, majd elviharzott, hogy beszéljen a tévésekkel.

Doakes még mindig engem nézett. Visszanéztem rá.

– Gondoljon arra, mennyivel egyszerűbb lesz így megfigyelnie a mindennapjaimat – javasoltam.

- Amikor ezzel végzünk – mondta. – Csak mi ketten.
- De csak ha ezzel végeztünk – válaszoltam, mire egyet bólintott.
- Akkor – mondta.

18. FEJEZET

Doakes elvitt bennünket egy kávézóba, ami a Calle Ochón volt, pont szemben egy autókereskedéssel. Egy, a hátsó sarokban álló kis asztalhoz vezetett bennünket, és leült az ajtóval szemben.

– Itt beszélhetünk -mondta annyira olyan hangon, mint egy kémfilmben, hogy azt kívántam, bárcsak hoztam volna napszemüveget. Mindegy, biztos megkapjuk majd Chutskyét postán. Remélhetőleg az orra nélkül.

Mielőtt elkezdhattünk volna beszélni, egy férfi jött ki a hátsó teremből és rázta meg Doakes kezét.

– Alberto – köszöntötte. – Como estas? – Doakes pedig nagyon szép spanyolsággal válaszolt neki – az igazat megvallva, szebbel, mint az enyém, bár szeretném azt hinni, hogy az én kiejtésem jobb.

– Luis – válaszolta. – Mas o menos. – Egy darabig csevegtek, majd Luis hozott nekünk pár kis csésze szörnyen édes kubai kávé és egy tányér pastelitót. Biccentett Doakes felé, majd eltűnt a hátsó teremben.

Deborah egyre növekvő türelmetlenséggel figyelte a jelenetet, és amikor Luis végre otthagyt bennünket, megszólalt.

– Szükségünk van az összes El Salvadori nevére – tört ki belőle.

Doakes csak rápillantott, és belekortyolt a kávéjába.

– Hosszú lista lesz – válaszolta.

Deborah fintorgott.

– Tudja, mire gondolok – mondta. – A fenébe is, Doakes, nála van Kyle.

Doakes felvillantotta a fogait.

– Igen, Kyle öregszik. Fénykorában esélye sem lett volna a fickónak, hogy elkapja.

– Maga pontosan mit csinált ott? – kérdeztem. Tisztában vagyok vele, hogy volt ebben egy kis célzás, de túlságosan kíváncsi voltam arra, mit válaszol.

Még mindig mosolyogva, már ha az tényleg mosoly volt, Doakes rámnézett, és azt mondta:

– Maga szerint? – És épphogy csak a hallásküszöb alatt, halkán feldüböngött valami vad káröröm, amelyre rögtön meg is érkezett a válasz a Hátsó Ülésem mélyéről; mint amikor két ragadozó hívja egymást a holdfényes éjszakában. És tényleg, de most igazán, mi mást is csinálhatott volna? Éppen úgy, ahogy Doakes tudta, ki vagyok én, én is tudtam, kicsoda ő: egy hidegvérű gyilkos. A Chutsky által elmondottak nélkül is nyilvánvaló lett volna, mit

csinált Doakes egy olyan gyilkos cirkuszban, mint amilyen El Salvador. Valószínűleg ő volt a porondmester.

– Hagyják abba a farkasszem versenyt – szólított fel bennünket Deborah. – Neveket akarok.

Doakes felvett egy pastelitót és hátradőlt.

– Miért nem avatnak be inkább abba, hol tartunk ebben a pillanatban – javasolta. Beleharapott a süteménybe, Deborah pedig megkocogtatta az ujjával az asztalt, majd arra a következtetésre jutott, hogy ebben van ráció.

– Rendben – mondta. – Van egy homályos fogalmunk arról, hogy néz ki a pasas és a furgonja. Egy fehér furgonról van szó.

Doakes megrázta a fejét.

– Az mindegy. Tudjuk, ki a pasas.

– És azonosítottuk az első áldozatot – közöltem vele. – Manuel Borgesnek hívják.

– Hát, hát – mondta Doakes. – A jó öreg Manny, mi? Tényleg hagyniuk kellett volna, hogy lelőjem.

– A barátja? – kérdeztem, de Doakes nem válaszolt.

– Mi van még? – tudakolta.

– Kyle-nak volt egy listája – válaszolta Deborah. – A többiek szerepeltek rajta az egységből. Azt mondta, valaki közülük lesz a következő áldozat. De nem árulta el nekem a neveket.

– Nem, nem tett volna ilyet – értett egyet Doakes.

– Úgyhogy most magának kell elmondania – jelentette ki Deb.

Úgy tűnt, Doakes átgondolja a dolgot.

– Ha olyan nagyágyú lennék, mint Kyle, kiválasztanám az egyikőjüket, és követném. – Deborah összecücsörítette az ajkát és bólintott. – De az a baj, hogy nem vagyok olyan nagyágyú. Csak egy egyszerű vidéki zsaru.

– Adjunk egy bendzsót? – ajánlottam, de valamiért nem nevetett.

– Csak egy srácról tudok a régi csapatból, aki itt él Miami-ban – válaszolta egy rám vetett rövid, gyilkos pillantás után. – Oscar Acostáról. A Publixban láttam két évvel ezelőtt. Megkereshetnék. – Állával Deborah felé intett. – Két további nevet tudok még. Keressenek rá, hogy itt élnek-e. – Széttárta kezeit. – Ez minden. Talán fel tudnék hívni pár öreg havert Virginiában, de elmondani sem tudom, mit kavarok azzal fel. – Horkantott. – Egyébként is, legalább két napjukba telne eldönteni, hogy igazából mit is akarok tőlük, és hogy ők mit akarnak tenni.

– Szóval mit tegyünk? – kérdezte Deborah. – Álljunk rá arra a pasasra? Akit látott? Vagy beszéljünk vele?

Doakes megrázta a fejét.

– Ő is felismert. Beszélhetek vele. Ha megpróbáljuk követni, valószínűleg észreveszi és eltűnik. – Az órájára nézett. – Negyed három van. Oscar pár óra múlva hazaér. Maguk várjanak a hívásomra. – Ezzel leosztott még nekem

egy 150 wattos „figyellek” mosolyt, majd azt mondta: – Miért nem megy és tölti el az idejét a csinos kis menyasszonyával? – Ezzel felállt és kiment, ránk hagyva a számlát.

Deborah rám meredt.

– Menyasszonyával? – kérdezte.

– Még egyáltalán nem biztos a dolog – válaszoltam.

– Eljegyezted?

– El akartam mondani – válaszoltam.

– Mikor? A harmadik házassági évfordulódón?

– Amint kiderül, hogy is történhetett ez meg – mondtam. – Még mindig nem tudom elhinni igazán.

Deb felhorkantott.

– Hát én sem. – Felállt. – Induljunk. Visszaviszlek a munkába. Aztán mehetsz várakozni a menyasszonyoddal – közölte velem. Letettem némi pénzt az asztalra, és jámboran követtem.

Vince Masuoka ment el a folyosón, amikor Deborah és én kiszálltunk a liftből.

– Shalom, csirkefiú – köszöntött. – Hogy vagy?

– Eljegyezte magát – tájékoztatta Deborah, még mielőtt megszólalhattam volna.

Vince úgy nézett rá, mintha azt mondta volna, hogy terhes vagyok.

– Mit csinált? – hitetlenkedett.

– Eljegyezte magát. Meg fog házasodni.

– Megházasodni? Dexter? – Látszott rajta a küszködés, hogy megtalálja a megfelelő arckifejezést, ami nem lehetett könnyű feladat, mivel mindig úgy tűnt, mintha csak úgy csinálna, ez volt az egyik oka, hogy én olyan jól kijöttem vele; egyik műember a másikkal, mint a pamutzsák meg a műszálas foltjai. Végül az örömteli meglepetés mellett döntött – nem volt ugyan túl meggyőző az alakítása, de határozottan ki lehetett venni, mit akar. – Mazel tov! – gratulált, és esetenül megölelt.

– Köszönöm – válaszoltam, még mindig hökkenten az egésztől, és azon tűnődve, hogy akkor most tényleg végig kell-e csinálnom.

– Hát jó – tette hozzá összedörzsölve a tenyerét –, ezt nem hagyhatjuk büntetlenül. Holnap este nálam?

– Holnap este mi? – kérdeztem.

A legszebb műmosolyával válaszolt.

– Ősi japán szertartás, a Tokugawa sogunátus idejéből. Leisszuk magunkat, és megnézünk pár mocskos filmet – magyarázta, majd Deborah felé fordult egy sokatmondónak szánt pillantással. – Esetleg rávehetjük a húgodat, hogy ugorjon elő egy tortából.

– Mi lenne, ha inkább te ugranál fel a seggedbe? – állt elő alternatív javaslattal Deborah.

– Ez nagyon kedves tőled, Vince, de nem hinném, hogy... – kezdtem, próbálva elejét venni mindennek, amitől még hivatalosabb lehet az eljegyzésem, és ezzel egy időben próbálva megakadályozni, hogy túlságosan belemerüljenek a szellemes szócsatába, még mielőtt megfájdulna a fejem. De Vince nem hagyta, hogy befejezzem.

Nem, nem – mondta –, ez elkerülhetetlenül szükséges. Becsületbeli ügy, nem szökhetsz meg. Holnap este nyolckor – jelentette ki, majd indulás közben Deborahra nézve hozzátette: – Úgyhogy neked már csak negyvennyolc órád maradt, hogy gyakorold a pomponos táncot.

– Menj, és táncoltasd meg a saját pomponjaidat – válaszolta Deb.

– Ha! Ha! – adta elő a rettenetes műnevetését Vince, majd eltűnt a folyosón.

– Kis hülye – dünnyögte Deborah, majd megfordult, hogy elinduljon a másik irányba. – Menj inkább a menyasszonyodhoz munka után. Felhívlak, ha hallok Doakes felől.

Nem maradt túl sok a munkanapból. Lefűztem pár dolgot, rendeltem egy rekesz Luminolt az ellátónktól, és nyugtáztam pár tucat emlékeztetőt, amelyek e-mailen érkeztek. Majd a jól végzett munka tudatával lementem az autómhoz, és becsatlakoztam a megnyugtatóan vérengző csúcsforgalomba. Megálltam a lakásomnál egy váltás ruháért; Debs sehol nem volt, de az ágy meg volt vetve, úgyhogy tudtam, hogy itt járt. Betöttem a holmim egy bevásárlótáskába, és elindultam Ritához.

Mire odaértem a házához, már teljesen besötétedett. Tényleg nem akartam odamenni, de semmi mást nem tudtam csinálni. Deborah arra számít, hogy itt leszek, ha szüksége van rám, és amúgy is ő használta a lakásomat. Úgyhogy leparkoltam Rita kocsifelhajtóján, és kiszálltam az autóból. Tisztán csak reflexből odapillantottam az utca túloldalára, ahol Doakes őrmester szokott parkolni. Persze üres volt. Éppen Oscarral, a régi katonahaverjával töltötte az idejét. És akkor hirtelen rádöbentem, hogy szabad vagyok, távol a barátság-talan kopószemektől, amelyek már olyan régóta akadályozzák, hogy önmagam lehessenek. A szintiszta, sötét öröm lassú, duzzadó himnusza nőni kezdett bennem, amit az alacsony felhők alól hirtelen előbukkanó Hold zenéje festett alá, egy rikító, kizsigerező, növekvő Holdé, amely még mindig alacsonyan és hatalmasan függött az éjszakában. És a zene üvöltött a hangszórókból, és felmászott Dexter Sötét Arénájának legmagasabb színpadára, ahol az alattomos suttogás dübörgő éljenzéssé, egy egyre hangosabb tedd meg, tedd meg kántálássá nőtt, hogy méltó párja legyen a Hold zenéjének, a testem pedig belülről remegett, ahogy elértem egy csúcspontot, és arra gondoltam, miért is ne?

És tényleg, miért is ne? Ellóghatok pár boldog órára – természetesen magammal viszem a mobiltelefonomat, semmi esetre sem szeretnék felelőtlenül viselkedni. De miért ne használjam ki ezt a doakestalan, holdfényes

éjszakát, és hagyjam, hogy magával sodorjon a sötét szellő? Azoknak a vörös csizmáknak a gondolata éppen olyan ellenállhatatlan volt, mint a tavaszi áradás. Reiker csak pár kilométerre lakik innen. Tíz perc alatt ott lehetnék. Besurranhatnék, hogy megkeressem a szükséges bizonyítékot, és aztán... azt hiszem, rögtönözni kell majd, de a közvetlenül a hallásküszöb alatt érezhető hang csak úgy ontotta az ötletet ma éjszaka, és minden bizonnyal ki fogunk tudni találni valamit, ami ahhoz az édes megkönnyebbüléshez vezet, amire mindkettőnknek oly nagy szüksége van. Ó, tedd meg, Dexter, üvöltötték a hangok, és ahogy lábujjhegyen megálltam fülelni, és ismét megkérdeztem magamtól, hogy miért is ne, és nem jutott eszembe semmi ok...

...Rita házának bejárati ajtaja kivágódott, és Astor kukucskált ki rajta.

– Ő az! – kiabált be a házba. – Itt van!

És tényleg itt voltam. Itt, ahelyett, hogy ott lettem volna. A kanapén terpeszkedtem, ahelyett, hogy a sötétben táncoltam volna. Dexter, a Díványlakó fírasztó jelmezét viselve a Sötét Bosszúálló ragyogó ezüsthéja helyett.

– Gyere be, te – invitált Rita, és annyi meleg vidámsággal töltötte meg a bejáratot, hogy éreztem, ahogy összecikordulnak a fogaim, és a tömeg ott belül csalódottan bőgött, de lassanként elhagyta a stadiont, game over, mert végtére is mi mást tehettünk volna? Természetesen semmit, és pontosan ezt is tettük, engedelmesen követtük a házba Rita, Astor és a mindig hallgatag Cody vidám menetét. Sikerült visszafojtanom a nyöszörgést, de most tényleg: nem lehet, hogy ez már azért egy kicsit túlzás? Nem lehet, hogy csak egy icipicit túlságosan is kihasználjuk Dexter vidám jó természetét?

A vacsora idegesítően kellemes volt, mintegy bizonyítandó, hogy életre szóló boldogságra és sertéssültre fizettem be, én pedig udvariasan belementem a játékba, bár nem adtam bele szívem-lelkem. Kis darabokra vágtam a húst, de közben azt kívántam, bárcsak valaki mást darabolhatnék fel, és a dél-csendes-óceáni kannibálokon merengtem, akik az embert „hosszúdisznónak” hívják. És ez tényleg nagyon illett a helyzethez, mert valójában azt a másik fajta sertést vágytam felszeletelni, nem pedig ezt a langyos, gombalevessel borított dolgot a tényéromon. De mosolyogtam és ledöftem a zöldbabokat, és valahogy sikerült kitananom egészen a kávéig. Ez volt a sertéssült tűzpróbája, de túléltem.

Vacsora után Ritával a kávékat kortyolgattuk, amíg a gyerekek meettek egy kis pohár parfét. Bár a kávé elvileg stimuláns, egyáltalán nem segített kiutat találnom ebből az egészből – még csak pár órára sem, nemhogy arra, hogy megmeneküljek ettől az áldott, boldog élettől, ami mögém lopkodott és nyakon ragadott. Úgy éreztem, mintha szép lassan egyre halványabbá válnának a körvonalaim, és beleolvadnék a jelmezembe, amíg végül a vidám gumialarc egybe nem folyik az arcvonásaimmal, és tényleg azzá nem válok, akit eljátszottam. Aki elviszi a kölyköket a fociedzésre, aki virágot vesz, ha túl sok sört ivott, tisztítószereket hasonlít össze és takarékoskodik,

ahelyett, hogy megszabadítaná a gonoszt a hasznavehetetlen hústól. Ez nagyon lehangoló gondolatmenet volt, és talán el is szomorodtam volna, ha az ajtócsengő nem szólal meg, épp időben.

– Ez Deborah lesz – mondtam. Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy sikerült elfojtanom a hangomban a szabadulás reményének gondolatát. Felálltam, az ajtóhoz mentem és kitártam, hogy egy kellemes megjelenésű, túlsúlyos, hosszú szőke hajú nővel találjam magam szemközt.

– Ó – mondta. – Maga biztos, ööö... Rita itt van?

Hát, lehet, hogy tényleg ööö vagyok, bár addig nem tudtam róla. Oda hívtam Ritát az ajtóhoz, és ki is jött, mosolyogva.

– Kathy! – köszönt. – De jó, hogy látlak. Hogy vannak a fiúk? Kathy a szomszédom – magyarázta nekem.

– Aha – nyugtáztam. A környékbeli kölykök nagy részét ismertem, de a szüleiket nem. Ez viszont nyilvánvalóan a szomszédban lakó, kicsit elhanyagolt külsejű tizenegy éves fiú és a szinte mindig szórakozott bátyjának az anyja volt. Mivel ebből arra a következtetésre jutottam, hogy valószínűleg nincs nála bomba vagy egy fiola lépfenevírus, rámosolyogtam, és visszamentem Codyhoz és Astorhoz.

– Jason zenetáborban van – mondta a nő. – Nick a házban bolyong, és a pubertáskort várja, hogy bajszot tudjon növeszteni.

– Te jó ég – válaszolta Rita.

– Nicky ijesztő – súgta nekem Astor. – Azt akarta, hogy húzzam le a nadrágomat, hogy megnézhesse. – Cody hideg pudinggá keverte a parfáját.

– Figyelj, Rita, ne haragudj, hogy vacsora közben zavarlak titeket – mondta Kathy.

– Épp most fejeztük be. Szeretnél egy kis kávé?

– Ó, nem, sikerült leszorítanom egy csésze per napra – válaszolta a nő. – Orvosi utasításra. De igazából a kutya miatt jöttem – csak meg akartam kérdezni, nem láttátok Csibészt? Már pár napja nincs meg, és Nick annyira aggódik.

– Nem láttam. Hadd kérdezzem meg a gyerekeket – válaszolta Rita. De ahogy megfordult, hogy megkérdezze őket, Cody rám nézett, egy hang nélkül felállt és kisétált a szobából. Astor is felállt.

– Nem láttuk – mondta. – Azóta, hogy múlt héten felborította a kukát, egyáltalán nem láttuk – ezzel követte Codyt a szobába. A desszertjüket az asztalon hagyták, pedig még be sem fejezték.

Rita tátott szájjal figyelte, ahogy elmennek, majd visszafordult a szomszédasszony felé.

– Ne haragudj, Kathy. Úgy tűnik, egyikünk sem látta. De nyitva tartom a szemem, jó? Biztos vagyok benne, hogy elő fog kerülni, mondd meg Nicknek, hogy ne aggódjon. – Még egy percig csevegtek a szomszéd-

asszonnyal, én pedig ezalatt a parfékat néztem, és azon töprengtem, mi is történt itt vajon.

A bejárati ajtó becsukódott, és Rita visszatért a kihűlőfélben lévő kávéjához.

– Kathy kedves nő – mondta. – De a fiai kicsit a fejére nőttek. Elvált a férjétől, az pedig vett egy házat Islamoradában. Azt hiszem, ügyvéd. De most már ott lakik, úgyhogy Kathy egyedül neveli a gyerekeket, és néha nem tudja őket elég keményen fogni. Egy lábspecialista asszisztense odaát az egyetemen.

– És mekkora cipőt hord? – kérdeztem.

– Ja, fecsegek? – kérdezte Rita. Beharapta az ajkát. – Ne haragudj. Azt hiszem, csak aggódom egy kicsit... biztos, hogy csak... – Megrázta a fejét és rám nézett. – Dexter. Te nem...

Soha nem derült ki, mit akart mondani, mert ekkor megszólalt a mobiltelefonom.

– Elnézést – mondtam, és odamentem a bejárati ajtó mellett álló asztalhoz, ahol hagytam.

– Most hívott Doakes – vágott bele Deborah köszönés nélkül. – A pasas, akivel beszéltem, elmenekült. Doakes követi, hogy lássa, hova megy, de szüksége van ránk erősítésként.

– „Talpra, Watson, a zsákmány szagot fogott” – mondtam, de Deborah nem volt költői hangulatban.

– Öt perc múlva ott vagyok érted – mondta.

19. FEJEZET

Egy sietős magyarázattal otthagytam Ritát, és kimentem várni Debraht. Ő állta a szavát, és öt és fél perccel később már a Dixie autópályán hajtottunk észak felé.

– Kint vannak Miami Beachen – tájékoztattott. – Doakes azt mondta, megkörnyékezte a fickót, Oscart, és elmondta neki, mi a helyzet. Oscar azt válaszolta, hadd gondoljam át, mire Doakes, oké, majd hívlak. De figyelte a házat az utca végéről, és tíz perccel később a pasas kijött az ajtón, és bevágta magát a kocsiba egy kisbőrönddel.

– Miért menekülne el?

– Te nem menekülnél, ha tudnád, hogy Danco a nyomodban van?

– Nem – válaszoltam, és boldogan elábrándoztam azon, mit tennék, ha szemtől szembe kerülnék a Doktorral. – Felállítanék valami csapdát, és hagynám, hogy belesétáljon. – És aztán, gondoltam, de ezt már nem mondtam ki.

– Hát, Oscar nem te vagy – foglalta össze.

– Kevés ember mondhatja el magáról, hogy ő én – értettem egyet. – Merre ment?

Deb összeráncolta a homlokát, és megrázta a fejét.

– Ebben a pillanatban éppen körbe-körbe autókázik, Doakes pedig követi.

– Mit gondolsz, hova megy? – kérdeztem.

Deborah megrázta a fejét, és kikerült egy kiabáló kamaszokkal teli, öreg, vászontetős Cadillacet.

– Nem számít – válaszolta, és tövig nyomott gázpedállal elindult a Palmetto autópályára vezető felhajtón. – Oscar még mindig az egyetlen esélyünk. Ha megpróbálja elhagyni a környéket, begyűjtjük, de addig muszáj rajta maradnunk, hogy meglássuk, mit csinál.

– Nagyon jó, tényleg csuda klassz ötlet, de mégis mire számítunk, mi történhet?

– Nem tudom, Dexter! – csattant fel Deb. – De azt tudjuk, hogy ez a fickó célpont lesz előbb vagy utóbb, jó? És most már ő is tudja. Úgyhogy lehet, hogy csak azt próbálja kideríteni, követik-e, mielőtt elmenekülne.

– A fenébe – mondta, és kikerült egy csirkeketrecekkel megrakott öreg, platós teherautót. A teherautó körülbelül 50 kilométer per órás sebességgel ment, nem égett a hátsó helyzetjelző lámpája, és három férfi ült a rakományán, egyik kezükkel leharcolt kalapjaikba kapaszkodva, a másikkal pedig a rakományba. Deborah rájuk üvöltötte a szirénát, amikor elhajtott mellettük. A rakományon ülő férfiak még csak nem is pislogtak.

– Szóval – folytatta a húgom, amikor ismét egyenesbe értünk és gyorsulni kezdtünk –, Doakes szeretné, ha mindenesetre a miami oldalon maradnánk a biztonság kedvéért. Ha Oscar esetleg rosszban sántikál. A Biscayne-nel párhuzamosan megyünk majd.

Ebben volt ésszerűség: amíg Oscar Miami Beachen marad, nem tud másfelé megszökni. Ha megpróbálna átvágni egy mellékúton, vagy északnak indulna a Haulover Park távolabbi vége felé, mi ott leszünk, hogy elkapjuk. Hacsak nincs kéznél egy helikoptere, sikerül bekerítenünk. Hagytam Debraht vezetni, és ő sebesen északra vitt minket, anélkül, hogy sikerült volna megölnie bárkit is.

A repülőtérenél keletnek fordultunk a 836-osra. A forgalom itt egy kicsit jobban beindult, és Deborah ádázul koncentrálna, ide-oda cikázott benne. Én megtartottam a mondanivalómat magamnak, ő pedig azzal igazolta a sokéves kiképzését Miami útjain, hogy megnyerte azt, amit leginkább egy szabályok nélküli, halálos roncsderbihez lehetne hasonlítani. Biztonságban odaértünk az I-95-ös csomóponthoz, és lehajtottunk a Biscayne sugárútra. Vettem egy mély levegőt, majd lassan kifújtam, ahogy Deborah visszavette a tempót a városi forgalomban.

A rádió felrecsegett, és Doakes hangja szólalt meg a hangszóróban.

– Morgan, mi a kettő-nullása?

Deborah felemelte a mikrofont, és tájékoztatta.

– Biscayne a MacArthur mellékútnál.

Rövid szünet, majd Doakes hangja megint.

– Leállt az út mellé a Venetian gyorsforgalmi felvonóhídjánál. Várakozatok a másik oldalán.

– Tíz-négy – nyugtázta Deborah.

Én meg nem tudtam megállni, hogy ne kommentáljam a dolgot:

– Olyan profinak érzem magam, amikor így beszélsz.

– És ez mit jelent? – kérdezte.

– Semmit, tényleg – válaszoltam.

Rám pillantott szigorú zsaruzsemekkel, de az arca fiatal volt, és csak egy pillanatra úgy éreztem magam, mintha még mindig gyerekek lennénk Harry járőrökcsijában, rabló-pandúrosat játszva – persze ebben a mostani játékban én voltam a jófiú, amit nagyon idegesítőnek találtam.

– Ez nem játék, Dexter – mondta Deborah, mert persze ő is emlékezett mindenre. – Most Kyle élete forog kockán. – És ahogy folytatta, arcvonásai visszarendeződtek a megszokott Szigorú Nagyhal kifejezésbe. – Tudom, hogy ezt te valószínűleg képtelen vagy megérteni, de nekem ő nagyon fontos. Tőle annyira... a francba. Te házasodni készülsz, és ennek ellenére nem érted. – Odaértünk az északkeleti Tizenötödik utca közlekedési lámpáihoz, és jobbra kanyarodtunk. Ami az Omni bevásárlóközpontból maradt, baloldalt tornyosult, előttünk pedig a Venetian gyorsforgalmi terület el.

– Én nem vagyok nagyon jó az érzelmek terén, Debs – mondtam. – És tényleg fogalmam sincs erről az egész házasságdologról. De nem szeretem, amikor boldogtalan vagy.

Deborah a régi Herald épületével szemben lévő kis kikötő mellett húzódott le az út szélére, és orral a Venetian gyorsforgalmi felé parkolta le az autót. Egy kis ideig csendben ült, majd kifújta a levegőt, és azt mondta:

– Ne haragudj.

Ez egy kicsit váratlanul ért, mert be kell vallanom, én is valami ilyesmit készültem mondani, csak hogy ne csikorogjanak tovább szociális érintkezésünk fogaskerekei. Majdnem biztos, hogy én egy kicsit szellemesebben fogalmaztam volna meg, de a lényege ugyanez lett volna.

– Miért?

– Nem akartam... tudom, hogy te más vagy, Dex. Igazán igyekszem hozzászokni, és... De ennek ellenére a testvérem vagy.

– Mostohatestvéred – helyesbítettem.

– Ez baromság, és ezt te is tudod. A testvérem vagy. És tudom, hogy csak miattam vagy most itt.

– Az igazat megvallva, abban reménykedem, hogy később én is belemondhatom a rádióba, hogy „tíz-négy”.

Felhorkantott.

– Rendben, legyél seggfej. De azért köszönöm.

– Szívesen.

Felkapta a rádiót.

– Doakes. Mit csinál?

Rövid szünet után Doakes válaszolt:

– Úgy tűnik, mobiltelefonon beszél.

Deborah összeráncolt homlokkal pillantott rám.

– Ha szökésben van, akkor miért beszélne bárkivel telefonon? – Megvontam a vállam. – Talán éppen utat foglal valahová külföldre. Vagy...

Megálltam. Ez túl ostoba ötlet volt ahhoz, hogy komolyabban belegondoljak, és automatikusan el kellett volna vetnem, de valamiért mégis ottmaradt a fejemben, a sűrűkeállományon ugrálva és egy kis piros zászlót lobogtatva.

– Vagy mi? – faggatott Deborah.

Megráztam a fejem.

– Lehetetlen. Ostobaság. Csak egy vad ötlet, ami nem akar békén hagyni.

– Hát jó. Mennyire vad?

– Mi van, ha... én megmondtam, hogy ostobaság.

– Sokkal nagyobb ostobaság így kerülgetni a forró kását – csattant fel Deb. – Mi az ötleted?

– Mi van, ha Oscar a jóságos Doktor úrnak telefonál, és alkudozni próbál vele? – kérdeztem. És igazam volt; valóban ostobán hangzott.

Deborah felhorkantott.

– És milyen alapja lenne az alkuhoz?

– Hát – válaszoltam –, Doakes azt mondja, van nála egy kisbőrönd. Lehet benne pénz, bemutatóra szóló kötvény, bélyeggyűjtemény. Nem tudom. De valószínűleg olyasmi van nála, ami még ezeknél is nagyobb értékkel bír sebész barátunk számára.

– Mint például?

– Valószínűleg tudja, hol bujkálnak a többiek a régi csapatból.

– A francba – fakadt ki Deb. – Feldobna mindenkit, csak hogy mentse az életét? – Beharapta az ajkát, ahogy végiggondolta a dolgot. – Ez meglehetősen merész ötlet – mondta.

– A merész, az nagy előrelépés az ostobától – válaszoltam.

– Eszerint Oscar tudja, hogy veheti fel a kapcsolatot a Doktorral.

– Az egyik rém mindig megtalálja az utat a másikhoz. Léteznek listák és adatbázisok és kapcsolati hálók, te is tudod. Nem láttad a Bourne-rejtélyt?

– Én igen, de honnan tudhatnánk, hogy Oscar is látta-e?

– Én csak annyit mondtam, hogy lehet.

– Aha – válaszolta. Elgondolkozva kinézett az ablakon, majd fintorgott egyet, és megrázta a fejét. – Kyle mondott valamit... hogy egy idő után elfelejti az ember, melyik csapathoz tartozik, mint a szabadúszó baseball játékosok. Az ember egy idő után elkezd barátkozni az ellenféllel, és... a fenébe is, ez akkora hülyeség.

– És akkor bármelyik oldalon is áll Danco, Oscar meg tudja találni a módját, hogy elérje.

– És akkor mi van? Mi nem tudjuk – válaszolta.

Ezután mindketten csendben maradtunk pár percig. Debs, feltételezem, Kyle-ra gondolt, és azon töprengett, meg tudja-e vajon találni időben. Megpróbáltam elképzelni, milyen lenne, ha én is így aggódnék Ritáért, de nem sikerült. Mint Deborah olyan éleslátóan rávilágított, én házasodni készültem, és ennek ellenére nem értettem. És nem is fogom soha, amire általában áldásként gondoltam. Mindig úgy éreztem, hogy sokkal jobban teszem, ha az agyammal gondolkodom, mintha egy bizonyos másik redős testrészemmel, amely az agyamtól enyhén délre helyezkedik el. Úgy értem, de most komolyan, az emberek soha nem látják magukat, ahogy nyáladzva botladoznak és ödöngenek, könnyes tekintettel és remegő térdekkel, és teljesen kiszolgáltatva olyasvalaminek, amivel még az állatok is inkább gyorsan végeznek, hogy olyan értelmesebb dolgokkal tölthessék az idejüket, mint amilyen például a friss hús keresése.

Hát, abban egyetérthetünk, én nem értem a dolgot. Úgyhogy csak átnéztem a víz felett, a gyorsforgalmi út túlsó végén elhelyezkedő házak tompa fényeire. A díjbeszedő bódétól nem messze pár társasház állt, majd egy sor ház, majd nem ugyanakkorák. Talán ha megnyerem a lottót, megkérhetek egy

ingatlanügynököt, hogy mutasson nekem valamit egy kis pincével, épp csak akkorával, hogy egy gyilkos lelkű fényképész beférjen a padlója alá. És a gondolat nyomában meghallottam a privát hátsó kis hangom suttogását, de persze semmit nem tudtam kezdeni vele, azonkívül, hogy talán megtapsolhattam volna a víz felett függő Holdat. És ugyanezen holdsütötte víz felett egyszer csak felhangzott egy csengő csilingelése, ami azt jelezte, hogy a hidat mindjárt felvonják.

A rádió felcsegett.

– Elindult – mondta Doakes. – Át fog szökni a felvonóhídon. Figyeljék. Egy fehér, négykerék meghajtású Toyota.

– Már látom – közölte Deborah a rádióval. – Rajta vagyunk.

A fehér városi terepjáró ájtött a gyorsforgalmin, fel a Tizenötödik utcára, épp mielőtt a híd felemelkedett volna. Deborah várt egy kicsit, hogy leszakadhassunk, majd elindult és követni kezdte. A Biscayne sugárútnál jobbra fordult az autó, és egy pillanattal később mi is.

– Észak felé tart a Biscayne-en – mondta a rádióba.

– Vettem – felelte Doakes. – Én ezen az oldalon követem magukat.

A terepjáró átlagos sebességgel haladt az enyhe forgalomban, csupán tíz kilométer per órával lépte túl a megengedett sebességet, ami Miami-ban turistatempónak számít, elég lassúnak ahhoz, hogy a mellette elhaladó autósok jogosnak érezzék a vészkiáltást. De úgy tűnt, Oscar nem bánja. Betartotta az összes közlekedési szabályt, és sávon belül maradt, úgy kocsikázva, mintha nem lenne konkrét célja, csak egy vacsora utáni ellazító sétakocsikázásra jött volna ki.

Ahogy rátértünk a Hetvenkilencedik utca autóújtjára, Deborah felvette a rádiót.

– Most tartunk a Hetvenkilencedik utcánál – mondta. – Nem siet, észak felé tart.

– Tíz-négy – válaszolta Doakes, mire Deborah rám pillantott.

– Egy szót se szóltam – védekeztem.

– De akartál – válaszolta.

Észak felé haladtunk, és kétszer megálltunk a piros lámpáknál. Deborah ügyelt arra, hogy pár kocsival lemaradjon, és ez nem is volt túl nehéz Miami útjain, ahol a legtöbb autó megpróbálja leelőzni, átugrani vagy kikerülni a többieket. Egy tűzoltóautó ment szirénázva a másik irányba, a kereszteződéseknél dudálva. A többi autó reakcióját tekintve akár egy bégető bárány is lehetett volna. Oda se figyeltek a szirénára, és ragaszkodtak jól megérdemelt helyzetükhöz a cikcakkos sorokban. A tűzoltóautó volánja mögött ülő pasas, maga is miami autósnak lévén, egyszerűen csak végigkigyózott az autók között, dudálva és szirénázva – íme, a forgalom Duettje.

Odaértünk a Százhuszonharmadik utcához, ez volt az utolsó lehetőség, ahol át lehetett menni Miami Beachre, mielőtt a 826. végigfutott volna North

Miami Beachen, és Oscar továbbra is észak felé tartott. Amikor odaértünk, Deborah tájékoztatta Doakest a rádión.

– Hova a pokolba megy vajon? – dünnyögte, miután lerakta a rádiót.

– Talán csak autókázik – tűnődtem. – Gyönyörű éjszakánk van.

– Aha. Nem akarnál esetleg egy szonettet írni róla?

Rendes körülmények között lett volna erre a tarsolyomban egy szellemes visszavágás, de – talán az üldözés izgalma miatt – most semmi nem jutott eszembe. És Debs egyébként is úgy nézett ki, mint akire ráfér egy kis sikerélmény.

Pár sarokkal később Oscar hirtelen felgyorsított, bevágott a belső sávba, és balra fordult a szembejövő autók között, amivel egy egész duduconcertót indukált – mind a két irányba haladó autósok közreműködésével.

– Rákapsolt – közölte Deborah Doakesszal –, nyugatra megy a Száz-harmincötödik utcán.

– Átmegek maguk mögött – válaszolta Doakes. – A Broad autóúton.

– Mi van a Száz-harmincötödik utcában? – töprengett Debs fennhangon.

– Az Opa-Locka repülőtér – válaszoltam. – Pár kilométerre egyenesen.

– A francba – nyúlt Deb a rádióért. – Doakes, erre van az Opa-Locka repülőtér.

– Odamegyek – válaszolta Doakes, és hallottam, hogy bekapcsolja a szirénáját, még mielőtt kikapcsolt volna a rádiója.

Az Opa-Locka repülőtér régóta népszerű a kábítószer-importőrök és a civil ruhás ügynökök körében. Ez nagyon praktikus, tekintve, hogy a kettő közötti határvonal helyenként igen elmosódott. Könnyen lehet, hogy Oscart már várja ott egy kisrepülőgép, készen arra, hogy elhagyja vele az országot, és a Karib-térségbe, Latin- vagy Dél-Amerikába repítse valahova – ahonnan akár folytathatja is az útját a világ bármely egyéb szegletébe, természetesen, bár nem tartottam túl valószínűnek, hogy végső célja Szudán vagy akár Bejrút lenne. Sokkal esélyesebb volt, hogy a Karib-szigetekre készül, de bármire is essen a választása, logikusnak lépésnek tűnt az ő helyzetében elhagyni az országot, különösen az Opa-Locka reptéren keresztül.

Oscar most már egy kicsit gyorsabban haladt, bár a Száz-harmincötödik utca nem volt olyan széles és könnyen autózható, mint a Biscayne sugárút. Odaértünk egy kis hídra, ami egy csatornán vezetett keresztül, és ahogy Oscar leért a túlsó oldalán, hirtelen felgyorsított, és S-kanyarban végigcikázott az autók között.

– A francba, valami ráijesztett – mondta Deborah. – Biztos észrevett minket. – Ő is a gázra lépett, hogy le ne maradjon, de még mindig ügyelt arra, hogy legyen köztünk két-három autó, bár most már nem sok értelme volt úgy tenni, mintha nem követnénk.

Valami tényleg megijeszthette, mert Oscar most már eszeveszetten hajtott, veszélyesen közel került ahhoz, hogy balesetet okozzon vagy a járdára

csússzon, Debs pedig természetesen nem hagyhatta, hogy legyőzzék egy ilyesfajta pisilőversenyben. Rajta maradt, vadul kerülgetve azokat az autósokat, akik még mindig nem tértek magukhoz az Oscarral való találkozásuk után. Ő éppen kivágott előttünk a legbelső sávba, leszorítva egy öreg Buickot, ami megpördült, a járdaszegélynek csapódott, és beleállt egy világoskék színű ház drótkerítésébe.

Tényleg a mi kis megkülönböztető jelzés nélküli autónktól ijedt volna meg Oscar ennyire? Kellemes gondolat volt, amitől fontos embernek éreztem magam, de nem igazán tudtam hinni benne – mostanáig nagyon higgadtan és önuralmat tanúsítva viselkedett. Ha meg akart volna szabadulni tőlünk, valószínűleg inkább valami hirtelen trükkel próbálkozik, például elindul a felvonóhídon, amikor az emelkedni kezd. Csak hogy ne üljek ott tétlenül, előrehajoltam, és belenéztem az oldalsó visszapillantó tükörbe. A felszínén nagybetűk hirdették, hogy az autók közelebb vannak, mint a tükörben látszanak. Ahogy a dolgok álltak, ez eléggé elkésítő ténynek bizonyult, mert pillanatnyilag csak egy autó látszott a visszapillantóban.

Egy ütött-kopott fehér furgon.

Ami minket és Oscart követett. Felvette a sebességünket, és ide-oda cikázott a forgalomban.

– Hát – összegeztem –, végül is mégsem olyan ostoba.

– Majd felemeltem a hangom, hogy túlkiabáljam a kerekek csikorgását és a többi autós dudáját.

– Mellesleg, Deborah – szólaltam meg –, nem szeretném elterelni a figyelmed a vezetésről, de ha van egy pillanatod, bele tudnál nézni a visszapillantóba?

– Ez meg mi a faszt jelentsen? – morgott rám, de a tükörbe pillantott.

Nagy szerencse volt, hogy éppen egy egyenes útszakaszon haladtunk, mert egy másodpercre majdnem kormányozni is elfelejtett.

– Ó, a fenébe – suttopta.

– Igen, én is ezt gondoltam – válaszoltam.

Közvetlenül előttünk az I-95-ös felüljáró terpszkedett, és ahogy átment alatta, Oscar vadul jobbra rántotta a kormányt, átment keresztben három sávot, majd lefordult egy kis mellékutcára, ami párhuzamosan haladt az autópályával. Deborah káromkodott, és jobbra rántotta az autót, hogy kövesse.

– Szólj Doakesnak! – parancsolt rám, és én engedelmesen megfogtam a rádiót.

– Doakes őrmester – jelentettem –, nem vagyunk egyedül.

A rádió felszisszent.

– Mi a faszt jelentsen ez? – kérdezte Doakes, mintha hallotta volna Deborah reakcióját, és annyira megtetszett volna neki, hogy muszáj volt megismételnie.

– Ebben a pillanatban fordultunk jobbra a Hatodik sugárútra, és egy fehér furgon követ minket. – Nem jött válasz, úgyhogy megismételtem. – Említettem, hogy egy fehér színű furgonról van szó? – és ezúttal abban az elégtételben részesültem, hogy hallhattam Doakest azt morogni:

– Az amocsok.

– Mi is éppen ezt gondoltuk – válaszoltam.

– Engedjék a furgont előre, és kövessék – szólított fel minket Doakes.

– Mit nem mondasz – sziszegte Deborah összeszorított fogsorán keresztül, majd mondott valami sokkal csúnyábbat is. Bennem is feltámadt a készlet, hogy valami hasonlót mondjak, mert ahogy Doakes kikapcsolta a rádiót, Oscar ráhajtott az I-95-ös felhajtójára velünk a nyomában, a legeslegutolsó pillanatban viszont visszarántotta az autóját a kövel kirakott lejtőn keresztül a Hatodik sugárútra. A terepjárója ugrott egyet, amikor földet ért, és spiccesen jobbra dőlt egy pillanatra, de aztán felgyorsult és kiegyenesedett. Deborah a fékbe taposott, és tettünk egy kis félkört; a fehér furgon előttünk siklott el, lepattogott a lejtőn, majd szorosan ráhúzódott a terepjáróra. Fél másodperccel később Debs visszaszerezte az uralmát az autó felett, és követte a másik két járművet.

A szervizút itt keskeny volt, jobb oldalán egy házsorral, bal oldalán pedig egy magas sárga betontöltéssel, amelyen az I-95 futott. Követtük őket pár saroknyit, egyre nagyobb sebességgel. Egy kézen fogva sétáló idős kicsi pár megállt a járdán, hogy megnézzék maguknak a mellettük elsüvítő furcsa kis felvonulásunkat. Talán csak én képzeltem oda, de úgy tűnt, mintha meglebbentené őket Oscar autójának és a furgonnak a szele.

Sikerült egy kicsit csökkentenünk a köztünk lévő távolságot, és a fehér furgon is ráközelített a terepjáróra. De Oscar egyre gyorsabban hajtott; átment egy STOP táblán, mi pedig kénytelenek voltunk a teherautót kerülgetni, ami körbepördült, hogy elkerülje a terepjárót és a furgont. A teherautó leírt egy esetlen kört, majd belecsapódott egy tűzcsapba. De Debs csak összeszorította a fogát, és csikorogva kikerülte a teherautót, majd folytatta útját a kereszteződésben, figyelmen kívül hagyva a dudaszót és a tűzcsapból kilövellő szökőkutat, így a következő sarkon utol is érte a többieket.

Pár utcával Oscar előtt megláttam egy nagy kereszteződés közlekedési lámpáit. Még ilyen messziről is ki tudtam venni a folyamatos kocsisort, ami a kereszttúton haladt át. Persze senki nem él örökké, de ha lett volna beleszólásom, egyáltalán nem ilyen halálnemet választottam volna. A tévzés Ritával hirtelen sokkal vonzóbb színben tűnt fel. Azon gondolkoztam, hogy szólíthatnám fel Debraht udvariasan, ugyanakkor kellő meggyőző erővel arra, hogy álljon meg már egy kicsit megszagolni a rózsákat, de éppen amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, úgy tűnt, elmém erőteljes gépezete teljesen leállt, és még mielőtt újból be tudtam volna indítani, Oscar odaért a kereszteződéshez.

Valószínű, hogy Oscar járt templomban a héten, mert amint beleszágul-
dott a kereszteződésbe, a lámpa zöldre váltott. A fehér furgon a sarkában
maradt, bár beletaposott a fékbe, hogy kikerüljön egy kis kék autót, ami
megpróbált még átcsusszanni a sárgán, utána pedig mi következünk, és a mi
lámpánk már egyértelműen zöld volt. Kikerültük a furgont, és majdnem
sikerült átérnünk a túloldalra – de végül is Miami-ban voltunk, és egy
betonkeverő szaladt bele a pirosba a kék autó mögött, közvetlenül előttünk.
Nyeltem egy nagyot, ahogy Deborah a fékre állt, és kikerülte a betonkeverőt.
Nagyot ugrottunk a járdaszegélyen, a két első kerék fel is szaladt a járdára egy
pillanatra, mielőtt visszatértek volna az útra.

– Gyönyörű – mondtam, miközben Deborah ismét a gázra lépett. És
biztos vagyok benne, hogy szakított volna időt arra, hogy megköszönje a
dicséretet, ha a fehér furgon nem ezt a pillanatot választotta volna arra, hogy
kihasználva átmeneti sebességcsökkenésünket, belénk rohanjon. Az autónk
hátulja balra kifarolt, de Deborah úrrá lett a helyzeten.

A furgon ismét belénk jött, ezúttal erősebben, közvetlenül az ajtóm
mögött, ami, miközben beljebb lódultam, ki is nyílt. Az autónk megbillent, és
Deborah a fékre lépett – talán nem ez volt a legjobb stratégia, mert a furgon
ezzel egy időben felgyorsult, és ezúttal olyan erősen neki ütközött az
ajtómnak, hogy az leszakadt és – a hátsó kerék mellett enyhén behorpasztva a
furgont – szikrázva odébb gurult, mint egy deformált kerék.

Láttam, hogy a furgon egyensúlyát veszti, és meghallottam a defektes
kerék jellegzetes kattogását. Ezt követően a fehér fal ismét belénk csapódott. A
mi autónk vadul megugrott, balra tántorodott, átugratott a járdaszegélyen, és
belecsapódott a drótkerítésbe, ami a szervizutat választotta el az I-95-ösről
levezető lehajtótól. Úgy csúszkáltunk körbe-körbe, mintha vajból lennének a
kerekeink. Deborah viczorogva küzdött a kormányval, és majdnem sikerült is
épségben eljutnunk a lehajtó túlsó oldaláig. De én persze nem voltam
templomban a héten, és ahogy a két első kerekünk nekiütközött a lehajtó túlsó
szegélyének, egy nagyvárosi terepjáró szaladt bele a hátsó lökhárítónkba.
Kiperdültünk a többszintű kereszteződés melletti kis füves területre, ami egy
nagy tavat vett körül. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a gondosan nyírt gye-
p helyet cserélne az éggel. A következő pillanatban az autó megrándult, és az
utasoldalon lévő légszák az arcomba robbant. Úgy éreztem magam, mintha
Mike Tysonnal párnacsatáznék; és még akkor sem tértem magamhoz a
megrökönyödésből, amikor a kocsni a tetejére billent, beleesett a tóba, és elkezdett
megtelni vízzel.

20. FEJEZET

Szerénységem nem akadályoz abban, hogy tudatában legyek erényeimnek. Például örömmel elismerem, hogy az átlagosnál jobb teljesítményt nyújtok a szellemes megjegyzések terén, és ahhoz is van tehetségem, hogy megkedveltessem magam az emberekkel. De hogy igazságos legyek magammal, a hibáimat is mindig kész vagyok elismerni. Egy gyors introspekció következtében például kénytelen voltam szembesülni a ténnyel, hogy soha nem voltam különösebben jó a víz alatti légzésben. Ahogy szédelegve lógtam ott a biztonsági övön, és néztem, ahogy beömlik és a fejem körül örvényleni kezd a víz, ez hirtelen egyre nagyobb jellemhibának kezdett tűnni.

Az utolsó képem Deborahról, mielőtt a víz ellepte volna a fejét, nem volt túl bátorító. Mozdulatlanul, csukott szemmel és nyitott szájjal lógott a biztonsági övről, pont ellenkezőleg, mint általában. Ez valószínűleg nem volt jó jel. Aztán a víz elérte a szememet, és már semmit nem láttam.

Szeretném azt hinni, hogy jól reagálok a váratlan vészhelyzetekben, úgyhogy meglehetősen biztos vagyok, hogy a szokatlan apátiámat a sok rázkódásnak és az arcomba csapódó légszáknak tudhatom be. Mindenesetre meglehetősen hosszúnak tűnő ideig ott lógtam fejjel lefelé a vízben, és bár resteltem beismerni, de ezalatt leginkább saját magam gyászolásával voltam elfoglalva. Szegény eltávozott Dexterünk, olyan sok volt még előtte, annyi sötét utazótárs, akit feldarabolhatott volna, és oly tragikusan távozott közülünk virágzó ifjúságában. Íme, a Sötét Utas, én jól ismertem őt. És a szegény fiú ráadásul pont most készült megházasodni. Milyen végtelenül szomorú – elképzeltem Ritát, amint talpig fehérben zokog az oltárnál, két kisgyermek a lábánál sírdogál. Édes kis Astor a copfos fejével, világoszöld, könnyek áztatta koszorúslányruhában. És a csendes kis Cody az apró szmokingjában, ahogy a templom végében bámul és vár, az utolsó kirándulásunkra gondolva, és arra, hogy mikor tud megint kést döfni valamibe, és lassan megcsavarni, mosolyogva nézve, ahogy a ragyogó piros vér előbugyog, majd...

Lassíts, Dexter. Ez most honnan jutott eszedbe? Persze ez költői kérdés volt, és megválaszolásához nem volt szükség belső barátom mély hangú kacagására. De az ő segítségével félig sikerült összeillesztenem a szilánkokat, és rájövöm, hogy Cody...

Nem furcsa, mire gondolunk, mielőtt meghalnánk? Az autó stabilan letelepedett összenyomódott tetejére, most már csak enyhén himbálózott, és teljesen megtelt a sűrű, zavaros vízzel, amelyben még az orrom hegyéig sem láttam, és akkor sem láttam volna, ha ott sütnék el egy riasztópisztolyt. Codyt

ennek ellenére tökéletesen tisztán láttam, tisztábban, mint amikor utoljára egy szobában voltunk; és élesen kirajzolódó kis alakja mögött most ott tornyosult egy sötét árnyék, egy fekete, arcvonások nélküli figura, ami mintha mégis nevetett volna.

Lehetséges volna? Megint végiggondoltam, milyen boldogan döfte bele a kést a halba. És eszembe jutott, milyen furcsán reagált a szomszéd elveszett kutyájának említésekor – éppen úgy, ahogy én, amikor kisfiúkoromban megkérdeztek egy környékbeli kutyáról, amit elvittem kísérletezni. És arra is gondoltam, hogy ő – csakúgy, mint én – átesett egy traumatikus élményen, amikor a vér szerinti apja egy rettenetes kábítószeres rohamában megtámadta őt és a nővérét, és egy székkel verte őket.

A gondolat hihetetlennek tűnt. Mi több, nevetségesnek, de... ott volt minden darabka. Tökéletes, költői értelmet nyert a dolog.

Volt egy fiam.

Valaki, aki Olyan, Mint Én.

De neki nem volt egy bölcs nevelőapja, aki felügyelhette volna első bizonytalan lépteit a darabolások világában; nem volt ott mindentudó Harry, hogy megtanítsa, mivé válhat, hogy egy céltalan gyermekből, akire időnként rátör a gyilkolás vágya, álarcos bosszúállót neveljen; senki, aki óvatosan és türelmesen végigkormányozza a csapdákon, egyenesen a jövőfénylő késpengéjébe – Codynak nem marad senkije, ha Dexter itt és most meghal.

Túl melodramatikusan hangzana, ha azt mondanám: „a gondolat hevesen ösztökélt cselekvésre”, és én csak előre megfontolt szándékkal szoktam melodramatikus lenni, csak akkor, ha van hozzá közönségem. Ennek ellenére, ahogy rádöbentem, mi is Cody valójában, meghallottam egy visszhangra emlékeztető mély, testetlen hangot, amint azt mondja: csatold ki a biztonsági övet, Dexter. És valahogy sikerült a hirtelen óriásivá és ügyetlenné vált ujjaimmal megtalálni a biztonsági öv végét, és kotorászni a kioldógomb körül. Olyan volt, mintha egy sonkával próbálnám befűzni a cernát a tübe, de bökdöstem és nyomkodtam, és végül valami engedett. Persze ez azt jelentette, hogy fejemmel a kocsii tetejének csapódtam, egy kicsit túl erősen is ahhoz képest, hogy víz alatt voltam. De a fejemet ért ütés sokkja elfújta a pókhálókat, úgyhogy összeszedtem magam, és a nyílás felé nyúltam, a leszakadt ajtó helyére. Sikerült félig áthúznom magam rajta, és arccal a tó fenekét borító többcentis iszaprétegbe érkezni.

Kihúztam és a felszín felé rúgtam magam. Meglehetősen gyenge rúgás volt, de elegendőnek bizonyult, mivel a víz itt csak úgy egy méter mély volt. Sikerült térdre küzdenem magam, majd talpra, és egy pillanatig csak álltam ott, a vízben, öklendezve és a csodálatos levegő után kapkodva. Milyen nagyszerű és alulértékelt dolog is a levegő. Milyen igaz, hogy nem értékeljük a dolgokat, amíg meg nem vonják őket tőlünk. Milyen rettenetes lehet

azoknak a szegény embereknek a világban, akiknek nincs levegőjük, mint például...

...Deborahnak?

Egy valódi emberi lénynek valószínűleg sokkal hamarabb eszébe jutott volna a fuldokló testvére, de ne már, legyünk igazságosak, nem várhatunk túl sokat egy emulátortól, aki keresztülment azon, amin én. Most viszont eszembe jutott, valószínűleg még időben ahhoz, hogy valami értelmes dolgot cselekedhessek. Ennek ellenére, bár nem vettem el a gondolatot, hogy a megmentésére siessek, nem tudtam kiűzni a fejemből a gondolatot, hogy ma este mintha egy kicsit túlságosan is sokat várnánk el Diligensen Daliás Dextertől, nem? Alighogy elfojtottam, már vissza is jött.

De a család az család, és a panaszkodással soha nem mentem semmire. Mély levegőt vettem, és visszaereszkedtem az iszapos vízbe, tapogatózva beküzdöttem magam az ajtónyíláson, egészen Deborah felfordult autójának első üléséig. Valami az arcomba csapott, majd brutálisan belekapaszkodott a hajamba – reméltem, hogy maga Deb, mivel bármi más, ami abban a vízben lehetett, sokkal élesebb fogakkal kellett volna rendelkezzen. Felnyúltam, és megpróbáltam szétfeszíteni az ujjait. Anélkül is elég nehéz volt a levegőt bent tartva vakon kotorászni, hogy eközben még egy hevenyészett hajvágáson is átesnék. De Deborah szorítása nem veszített az erejéből – ami bizonyos értelemben jó jel volt, mert azt jelentette, hogy még mindig él, de ettől felmerült bennem a kérdés, hogy vajon a tudóm vagy a fejbőröm adja-e fel hamarabb. Ez így nem lesz jó; most már mindkét kezemmel próbáltam eltávolítani az ujjakat szegény, érzékeny kis frizurámból. Majd végigtapogatóztam a karján a válláig, és megtalálván a testét, megkerestem a biztonsági övet. Végigcsúsztattam a kezem a szíjon, egészen a csatig, és megnyomtam a kioldógombot.

Természetesen be volt ragadva. Úgy értem, ekkorra már nyilvánvalóvá vált, hogy rossz napunk van, nem? Az egyik balsiker követte a másikat, és most tényleg, túlzott naivitás lett volna azt remélni, hogy akár egy apró kis dologban is szerencsénk lehet. Mintegy ezt bizonyítandó, hirtelen bugyborékolást hallottam, és ráébredtem, hogy Deborah kifutott az időből, és most a vízben való légzéssel próbálkozik. Lehetségesnek tartottam, hogy ő ügyesebbnek bizonyul nálam, de ez valahogy nem tűnt valószínűnek.

Mélyebbre csúsztam a vízben, és a térdemmel kitámasztottam magam a kocsii tetején, a vállam Deborah testének vetve és azt felfelé nyomva, hogy így szabadítsam meg a súlyától a biztonsági övet. Majd amennyit csak lehetett, kihúztam belőle egészen a csatig, amitől az öv ernyedtt lett és laza. Kitámasztottam a lábamat, és kihúztam Deborah-t az övből, majd az ajtó felé rángattam. Ő is ernyedttnek és lazának tűnt; lehet, hogy minden hősiességem ellenére elkéstem. Debet Dexter után húzva átszuszakoltam magam

az ajtónyíláson. Az ingem beleakadt valamibe és elszakadt, de sikerült átjutnom, és megint tántorogva egyenesedtem ki az éjszaka levegőjében.

Deborah holsúlyként húzta le a karom, és egy vékony, iszapos kis vízpatak csordogált a szája sarkából. A vállamra dobtam valahogy, és kicsattogtam vele a sáron át a fűre. A latyak minden lépésnél megpróbált visszarántani, és még háromlépésnyire sem voltam a kocsitól, amikor elveszítettem a bal cipőmet. De a cipőket sokkal könnyebb pótolni, mint a testvéreket, úgyhogy továbbmeneteltem, amíg ki nem tudtam mászni a fűre, és hanyatt nem tudtam fektetni Debraht a szilárd talajon.

Valahol a közelben felsivített egy sziréna, és szinte azonnal csatlakozott hozzá egy második is. Öröm és áldás; úton van a segítség. Talán még törölköző is van náluk. Mindazonáltal nem voltam biztos abban, hogy időben érkeznek ahhoz, hogy bármit is tudjanak tenni Deborahért. Úgyhogy mellé huppantam, arccal lefelé a térdemre fektettem, és annyi vizet kiprélstem belőle, amennyit csak tudtam. Majd hanyatt fordítottam, az ujjammal kikotortam a szájából egy adag iszapot, és szájból szájba kezdtem lélegeztetni.

A jutalmam eleinte csak egy újabb adag iszapos víz volt, ami egyáltalán nem tette kellemesebbé a feladatot. De folytattam, és Debs nem-sokára lesósen rángatózni kezdett, majd még több vizet öklendezett fel – a legnagyobb részét sajnos rám. Borzasztóan köhögött, olyan hang kíséretében vett levegőt, ami leginkább a rozsdás zsanér csikorgására emlékeztetett és azt mondta:

– A picsába...

Most az egyszer valódi örömmel töltött el kiforrott retorikai stílusa.

– Üdv újra itthon – mondtam. Deborah erőtlenül hasra fordult, és megpróbált négykézlábra állni. De a fájdalomtól zihálva visszaesett az arcára.

– Te jó ég. A picsába, eltört valamim – nyögte. Oldalra fordította a fejét és hányt még egy kicsit, ívbe feszülő háttal és az öklendezőrohamok között nagy kortyokban nyelve a levegőt. Csak néztem, és beismerem, meglehetősen büszke voltam magamra. Dexter, a Diadalmas Delfin ismét megmentette az elesetteket.

– Hát nem csodálatos hányni? – kérdeztem. – Már úgy értem, a másik lehetőséghez képest.

Persze szegény lány nem volt képes megfogalmazni egy valóban csípős választ, de elégedetten láttam, hogy a suttógáshoz már elég erős volt.

– Baszd meg – felelte.

– Hol fáj? – kérdeztem.

– A fenébe – mondta erőtlen hangon. – Nem tudom mozgatni a bal karom. Az egész karom... – Elhallgatott, és megpróbálta megmozdítani a szóban forgó karját, de láthatólag nem ért el mást, csupán egy jó adag fájdalmat. Sziszegve beszívta a levegőt, amitől ismét erőtlen köhögés tört rá, majd egyszerűen csak hanyatt zuhant és lihegett.

Mellé térdeltem, és gyengéden megnyomtam a felkarját.

– Itt? – kérdeztem. Megrázta a fejét.

Feljebb vittem a kezem, a vállizületéhez és a kulcscsontjához, és ekkor már nem kellett megkérdezniem, ott fáj-e. Levegő után kapott, megvonaglott az arca, és még a rászáradt sáron keresztül is láttam, hogy többárnyalatnyit sápad.

– Eltört a kulcscsontod – tájékoztattam.

– Nem lehet – tiltakozott nagyon erőtlen és reszelős nagyon. – Meg kell találnom Kyle-t.

– Nem – válaszoltam. – A kórházba kell menned. Ha ilyen állapotban botladozol tovább, mellette fogsz kikötni összekötözve, és annak senki nem örülne.

– Muszáj – ragaszkodott az álláspontjához.

– Deborah, most húztalak ki egy elsüllyedt autóból, és tettem tönkre emiatt az egyik nagyon szép tekepólómat. Azt akarod, hogy a tökéletes, hősies mentőakcióm kárba vesszen?

Megint köhögött, és felmordult a kulcscsontjából kisugárzó fájdalom miatt, amelyet a szaggatott levegővétel okozott. Láttam rajta, hogy legszívesebben tovább vitatkozna, de kezd ráébredni, hogy komoly fájdalmai vannak. És mivel a további vita sehova se vezetett volna, Doakes épp a legjobbkor futott be két mentőorvos kíséretében.

A derék őrmester keményen nézett rám, mintha a két kezemmel löktem volna az autót a tóba és fordítottam volna fel.

– Elvesztették őket, mi? – morogta, és ez rettenetesen igazságtalannak tűnt tőle.

– Igen, amikor fejjel lefelé lógtunk a vízben, hirtelen sokkal nehezebbé vált követni őket, mint gondoltam – válaszoltam. – Legközelebb cseréljünk, és majd mi állunk itt siránkozva.

Doakes csak csúnyán nézett rám, és morgott valamit. Majd letérdelt Deborah mellé, és megkérdezte:

– Megsérült?

– A kulcscsontom – válaszolta Deborah. – Eltört. – A sokkhatás gyorsan múlt, és most az ajka harapdálásával és szaggatott lélegzetvétellel küzdött a fájdalom ellen. Reméltem, a mentősök adnak neki valami hatékonyabbat.

Doakes semmit nem mondott, egyszerűen csak rám emelte rosszalló pillantását. Deborah felemelte a jó kezét, és megragadta a karját.

– Doakes -szólította meg, mire az őrmester ránézett. – Találja meg – kérte a húgom. A férfi csak nézte, ahogy egy újabb fájdalomrohamtól a fogait csikorgatja és levegő után kapkod.

– Itt jövünk – mondta az egyik mentős.

A szikár, fiatal, tüskés hajú srác és idősebb, testesebb társa átmanőverezték a hordágyat a drótkerítésen lévő lyukon, amit Deborah kocsija ütött.

Doakes megpróbált úgy állni, hogy odaférjenek Deborahhoz, de a hűgom meglepő erővel húzta a karját.

– Találja meg – ismételte meg. Doakes csak bólintott, de ez elég volt Debnek. Elengedte a karját, és Doakes félreállt, hogy legyen helyük a mentősöknek. Gyorsan megvizsgálták tetőtől talpig, majd fellódították a hordágyra, megemelték, és a várakozó mentőautó felé gurították. Néztem, ahogy elviszik, és azon töprengtem, mi történhetett barátunkkal a fehér furgonban. Defektet kapott – milyen messze juthatott? Valószínűnek tűnt, hogy megpróbál szerezni egy másik járművet, inkább, mint hogy kihívja az autóklubot, hogy segítsenek neki kereket cserélni. Úgyhogy valahol a közelben nagy eséllyel rábukkanunk az elhagyott furgonra és egy másik kocsit hűlt helyére.

Hirtelen felindulásból, ami Doakes velem szemben tanúsított viselkedését tekintve nagylelkűnek tűnt, odaléptem hozzá, hogy megosszam vele az elméletemet. De másfél lépés után valami lármás zűrzavart hallottam közeledni. Megfordultam, hogy odanézzek.

Az út közepén egy testes, középkorú férfi szaladt felénk, egy szál bokszeralsóban. A pocakja rálógott az alsóneműjére, és vadul rezgett, ahogy közeledett; az is látszott rajta, hogy nincs nagy gyakorlata a futásban, és még inkább megnehezítette a saját dolgát azzal, hogy vadul csápolt a kezével a feje körül és felett, és azt kiabálta, „hé, hé hé!”. Mire átért az I-95-ös felhajtóján, már nem kapott levegőt, és túlságosan is lihegett ahhoz, hogy gondolatait összefüggő szavakba tudja önteni, de én nagyon jól el tudtam képzelni, mit akar mondani.

– Avugon – zihálta, én pedig kikövetkeztettem, hogy az oxigénhiányát kubai akcentus súlyosbítja, és igazából arra gondolt, hogy „a furgon”.

– Egy fehér furgon? Defekttel? És ugye, az autója is eltűnt? – kérdeztem, Doakes pedig rám nézett.

De a ziháló férfi a fejét rázta.

– Fehér furgon, persze. Hallom, azt hittem, egy kutya benne, talán beteg – közölte, majd elhallgatott, hogy vegyen egy mély levegőt, és így méltóképpen tolmácsolhassa a szörnyűséget, amit látott. – És akkor...

De már csak a drága levegőt pazarolta. Doakes és én ekkor már az úton sprinteltünk abba az irányba, ahonnan jött.

21. FEJEZET

Doakes őrmester nyilvánvalóan elfelejtette, hogy engem kellene követnie, mert jó hat méterrel előttem ért oda a furgonhoz. Persze megvolt az a nagy előnye, hogy mindkét lábán cipőt viselt, de azért nem kisebbíteném az érdemeit. A furgon egy koralikőből készült fallal elkerített, halvány narancsszínű ház előtt állt a járdán. Az első lökhárító beleállt egy sarokkőbe és ledöntötte azt, a gépjármű fara pedig az utca felé fordult, és jól láttuk rajta a „Válaszd az Életet” rendszám-tábla élénksárgáját.

Mire utolértem Doakest, ő már kinyitotta az ajtót, és ekkor meghallottam a nyávogó hangot onnan bentről. Ezúttal nem is tűnt annyira kutya-szerűnek, bár az is lehet, hogy csak már kezdtem hozzászokni. Kicsit magasabb hang volt, mint az előző esetben, és egy kicsit érdekesebb, inkább éles hörgés, mint jódlizás, ennek ellenére tisztán azonosítható volt, hogy egy élőhalottól ered.

Egy háttámla nélküli kocsikulcsra kötötték, amelyet oldalra fordítottak, így végigfutott a belső tér teljes hosszában. A szemhéjtalanított szemek vadul, fel-le forogtak az üregükben, az ajaktalan, fogatlan száj kerek O-t formázott, maga a test pedig úgy ficáncolt, mint egy kisbaba, de karok és lábak nélkül nem igazán tudott jelentős mértékben mozogni.

Doakes fölé guggolt, és intenzív kifejezéstelenséggel nézte az arc maradvékát.

– Frank – szólalt meg, mire a dolog ránézett. A vonítás egy pillanatra abbamaradt, majd magasabb hangon folytatódott, új kinnal telve, és mintha könyörgést lehetett volna belőle kihallani.

– Felismeri? – kérdeztem.

Doakes bólintott.

– Frank Aubrey – válaszolta.

– Honnan tudja? – érdeklődtem. De most tényleg, az ember azt hinné, hogy azt, aki ilyen állapotba került, borzasztó nehéz lehet felismerni. Nem tudtam felfedezni rajta semmilyen megkülönböztető jegyet a homlokráncain kívül.

Doakes továbbra is ránézett, de felmordult, és a nyak felé intett a fejével.

– Tetoválás. Frank az. – Még egyet morgott, előrehajolt, és megpöckölt egy kis papírdarabot, amelyet a padra ragasztottak. Odahajoltam, hogy rápillantsak: ugyanazokkal a kusza betűkkel, amelyeket már láttam korábban, Dr. Danco azt írta rá, BECSÜLET.

– Hívja ide a mentősöket – szólított fel Doakes.

Odasiettem, ahol éppen a mentőautó hátsó ajtaját csukták be.

– Beférne még egy ember? – kérdeztem. – Nem sok helyet foglalna el, de erős érzéstelenítésre lenne szüksége.

– Milyen állapotban van? – kérdezett vissza a tüskés hajú.

Ez nagyon helyénvaló kérdés volt olyasvalakitől, mint ő, de az összes lehetséges válasz, ami eszembe jutott, meglehetősen frivol volt, úgyhogy inkább csak annyit mondtam: – Elképzelhető, hogy maguknak is erőséztelenítésre lesz szükségük.

Úgy néztek rám, mintha azt gondolták volna, hogy viccelek, és nem adózom kellő tisztelettel a helyzet komolysága előtt. Majd egymásra néztek, és vállat vontak.

– Rendben, haver – mondta az idősebbik. – Szorítunk neki helyet. – A tüskés hajú mentős megrázta a fejét, de megfordult, megint kinyitotta a mentőautó hátsó ajtaját, és elkezdte kihúzni a hordágyat.

Miközben Danco összetört autója felé gurultak, én felmásztam a mentőautó hátsó részébe, hogy megnézzem, hogy érzi magát Deb. Le volt hunyva a szeme és nagyon sápadt volt, de úgy tűnt, most már könnyebben veszi a levegőt. Kinyitotta a fél szemét, és rám nézett.

– Nem mozog az autó – mondta.

– Dr. Danco összetörte a furgonját – tájékoztattam.

Megfeszült, és megpróbált felülni, mindkét szemét tágra nyitva.

– Elkap-tátok?

– Nem, Debs. Csak az utasa van meg. Azt hiszem, épp le akarta szállítani, mert már végzett vele.

Korábban azt hittem, sápadt, de ebben a pillanatban szinte eltűnt.

– Kyle – mondta.

– Nem – nyugtattam meg. – Doakes azt mondja, valami Frank.

– Biztos vagy benne?

– Meglehetősen biztos. Tetoválás van a nyakán. Nem Kyle az, hugi.

Deborah lehunyta a szemét, és visszasüppedt a priccsre, mint egy leeresztett léggömb.

– Hála istennek – sóhajtotta.

– Remélem, nem bánod, hogy osztozkodnod kell Frankkel a helyen.

Megrázta a fejét.

– Nem bánom – mondta, majd ismét kinyitotta a szemét. – Dexter. Ne akadákoskodj Doakesszal. Segíts neki megtalálni Kyle-t. Megkérhetlek erre?

Valószínűleg már dolgoztak benne a gyógyszerek, mert egy ujjamon meg tudtam volna számolni azokat az alkalmakat, amikor ilyen panaszosan kért tőlem bármit is.

– Rendben, Debs. Megteszem, ami tőlem telik – válaszoltam, mire megint lehunyta a szemét.

– Köszönöm – mondta.

Épp időben értem vissza a furgonhoz ahhoz, hogy lássam az idősebbik mentőorvost felegyenesedni ott, ahova láthatóan hányni ment, majd a partnere felé fordulni, aki a járdaszegélyen ült magában motyogva, miközben Frank még mindig adta ki magából azokat a hangokat.

– Gyere, Michael – mondta az idősebbik férfi. – Gyere, öreg haver.

Úgy tűnt, Michael semmi hajlandóságot nem érez arra, hogy megmozduljon, leszámítva a folyamatos előre-hátra hintázást.

– Ó, Istenem. Ó, Jézusom. Ó, Istenem. – Arra a következtetésre jutottam, hogy valószínűleg nincs szüksége arra, hogy bátorítgassam, úgyhogy megkerültem a furgont, és odamentem a vezető oldalán lévő ajtóhoz. Tárványitva állt, és én benéztem.

Dr. Danco valószínűleg nagyon sietett, mert hátrahagyott egy ránézésre meglehetősen drága scannert, azt a fajtát, amivel a rendőrség rajongói és a hírvadászok figyelik a vészhívásokat. Nagyon megnyugtatónak találtam a tudatot, hogy Danco ennek segítségével követett bennünket, és nem a mágikus hatalmára támaszkodva.

Ezt leszámítva a furgon tiszta volt. Nem találtam benne árulkodó gyufásdobozt, semmi papírfecnit egy címmel vagy egy ráfirkantott latin szóval a hátulján. Semmit, ami bármit is elárult volna nekünk. Lehet, hogy lesz pár ujjlenyomat, de mivel már tudjuk, ki vezette az autót, ez nem tűnt nagy segítségnek.

Megfogtam a scannert, és a furgon végéhez sétáltam. Doakes a nyitott hátsó ajtó mellett álldogált, az idősebb mentős pedig végre sikeresen talpra állította a társát. Odaadtam Doakesnak a scannert.

– Az első ülésen volt – közöltem vele. – Lehallgatott minket.

Doakes csak rápillantott, és a hátsó ajtón keresztül visszarakta a kocsiba. Mivel nem úgy tűnt, hogy csevegős kedvében van, megkérdeztem:

– Van valami ötlete, hogy most mit tegyünk?

Rám nézett, és nem mondott semmit, én pedig várakozóan néztem vissza rá. Valószínűleg addig így ácsorogtunk volna, amíg a galambok fészket nem raknak a fejünkön, ha nem lettek volna ott a mentősök.

– Megvagyunk, srácok – mondta az idősebbik, mi pedig arrébb léptünk, hogy odaférjenek Frankhez. A köpcös mentős ekkorra már teljesen olyanak tűnt, mint aki rendben van, mintha azért lenne itt, hogy befászlizza egy kisfiú kibicsaklott bokáját. A társa viszont még mindig lehangoltnak tűnt, és még két méterről is hallottam, ahogy a levegőt veszi.

Doakes mellett állva figyeltem, ahogy a hordágyra csúsztatják, majd elgurítják Frankét. Mire visszaneéztem Doakesra, ő már megint engem bámult. Ismét rám villantotta azt a barátságatlan mosolyát.

– Csak TE meg ÉN – mondta. – És azt nem tudom, hogy VELED mi lesz. – A megviselt fehér furgonnak dőlt, és összefonta a karját. Hallottam, ahogy a mentősök becsapják a mentőautó ajtaját, és egy pillanattal később

megszólalt a sziréna. – Csak TE meg ÉN – ismételte meg Doakes –, játékozva nélkül.

– Ez valami népi bölcsesség? – kérdeztem, mivel ott álltam, feláldozva a bal cipőmet és egy nagyon szép tekepólót, hogy a hobbimról, Deborah kulcsontjáról és egy teljesen jó állapotban lévő céges autóról ne is beszéljünk – ő pedig ott állt, egyetlen ránc sem volt az ingén, és rejtélyesen ellenséges megjegyzéseket tett. De most tényleg, kicsit túllőtt a célon.

– Nem bízom benned – közölte velem.

Úgy gondoltam, nagyon jó jel, hogy Doakes őrmester elkezdett megnyílni nekem, megosztván velem kétségeit és érzéseit. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy rá kellene bírnom, hogy koncentráljon.

– Ez most nem számít. Kezdünk kifutni az időből – válaszoltam. – Most, hogy Frankét befejezte és leszállította, Danco elkezdi majd Kyle-on dolgozni.

Oldalra billentette a fejét, és megcsóválta.

– Kyle nem számít – mondta.- Kyle tudta, mibe üti az orrát. Csak az számít, hogy elkapjuk a Doktort.

– Kyle fontos a hűgommak – válaszoltam. – Én csak ezért vagyok itt.

Doakes megint bólintott.

– Nagyon jó – mondta. – Majdnem el is hittem.

Valami oknál fogva ekkor támadt az ötletem. Beismerem, hogy Doakest hajmeresztően idegesítőnek találtam – és nem csak azért, mert megakadályozott a fontos, személyes kutatómunkámban, bár ez is éppen elég rossz volt. De most már a cselekedeteimet is kritizálta, ez pedig túlmélt a civilizált viselkedés összes határán. Úgyhogy lehet, hogy az idegesség a találékonyság szülőanyja; ez nem tűnt olyan költőinek, de erről volt szó. Mindenesetre egy kis ajtó nyílt meg Dexter poros koponyájában, és egy vékony kis fénysugár sütött ki rajta; a szellemi munka valódi, eredeti eredménye. Persze lehet, hogy Doakes nem fogja túl sokra tartani, hacsak nem sikerül meggyőzőnöm arról, hogy igazából milyen jó ötletről van szó, úgyhogy megpróbálkoztam vele. Egy kicsit úgy éreztem magam, mintha Tapsi Hapsi lennék, aki éppen megpróbálja Elmer Fuddot valami életveszélyes dologra rávenni, de a pasas megérdemelte.

– Doakes – szólaltam meg –, Deborah az egyetlen élő családtagom, és nem igazságos, ha megkérdőjelezed az iránta való elhivatottságomat. Különösen – folytattam, és leküzdöttem a kényszert, hogy a körmeimet kezdjem polírozgatni, mint Tapsi –, hogy eddig nem tettél semmit az égegyadta világon.

Bármi is volt egyébként, hidegvérű gyilkos, meg minden, úgy tűnt, Doakes őrmester még mindig képes az érzelmekre. Talán ez volt a legnagyobb különbség kettőnk között, emiatt próbálta fehér kalapját olyan eltávolíthatatlanul a fejéhez erősíteni, és felvenni a harcot az ellen, ami a saját oldala

kellett volna hogy legyen. Mindenesetre láttam, ahogy a dühhulláma végigfut az arcán, és ott mélyen lent már-már hallhatóan felmordult belső árnyéka.

– Semmit az égegyadta világon – ismételte utánam. – Ez is jó.

– Semmit az égegyadta világon – szögeztem le. – Deborah és én végeztük el a fizikai munkát, és mi vállaltuk az összes kockázatot is, mint ahogy azzal te is tisztában vagy.

Egy pillanatra megrándultak az állkapocsizmai, mintha ki akarnának ugrani az arcából, hogy megfojtsanak, és az elnémított belső morgása bömböléssé erősödött, ami egészen a Sötét Utasomig visszhangzott, mire ő felült, és visszaüvöltött, és mi így álltunk ott, a két óriási árnyunkkal, amint láthatatlanul nyújtózkodnak és starthoz készülődnek ott előttünk.

Elég nagy eséllyel szennyezhetette volna az utcát széttépett hús és jó pár vértócsa, ha egy járórautó nem ezt a pillanatot választotta volna, hogy csikorogva lefékezzen mellettünk és félbeszakítson minket. Egy fiatal rendőr ugrott ki belőle, Doakes pedig reflexből elővette és feléjük tartotta a jelvényét, anélkül, hogy levette volna rólam a szemét. A másik kezével nyugalomra intő mozdulatot tett, mire a zsarú visszavonult, és bedugta a fejét az autóba, hogy megtanácskozza a történeteket a társával.

– Hát jó – mondta Doakes őrmester. – Van valami ötleted?

Nem volt tökéletes. Tapsi Hapsi elérte volna, hogy neki magának jusson eszébe, de azért elég jó volt.

– Ami azt illeti – mondtam –, van egy ötletem. De egy kicsit kockázatos.

– Aha – válaszolta. – Rögtön gondoltam.

– Ha nem tetszik, nyugodtan találj ki valami mást – mondtam. – De nekem nincs más ötletem.

Láttam rajta, hogy erősen gondolkozik. Tisztában volt velem, hogy csalít lógatok elé, de éppen elég igazság volt abban, amit mondtam, benne meg éppen elég büszkeség vagy harag ahhoz, hogy ne érdekelje.

– Hadd halljuk – mondta végül.

– Oscar elmenekült – kezdtem.

– Úgy tűnik.

– Úgyhogy csak egyvalaki maradt, akiről biztosra vehetjük, hogy Dr. Dancót érdekli – mondtam, és a mellkasára emeltem a mutatóujjamat. – Te.

Konkrétan nem rándult arcizma, de valami megvonaglott a homlokán, és pár másodpercig elfelejtett levegőt venni. Majd lassan bólintott, és mélyet sóhajtott.

– Te minden hájjal megkent gazember – válaszolta.

– Igen, az vagyok – helyesltem. – Ugyanakkor igazam van.

Doakes megfogta a scanner rádiót, és oldalra tolta, hogy le tudjon ülni a furgon nyitott hátuljában.

– Hát jó – mondta. – Beszélj.

– Először is, lefogadnám, hogy szerezni fog egy újabb scannert – intettem fejemmel a Doakes mellett lévő készülék felé.

– Aha.

– És ha tudjuk, hogy lehallgat minket, akkor tehetünk róla, hogy azt hallja, amit mi akarunk. Ez pedig az – villantottam rá a legszélesebb mosolyomat –, hogy te ki vagy, és hol vagy.

– És ki vagyok én? – kérdezte, láthatóan nem lenyűgözve a mosolyomtól.

– Te vagy az a fickó, aki csapdát állított neki, hogy a kubaiak elkapassák – közöltem vele.

Egy pillanatig az arcomat tanulmányozta, majd megcsóválta a fejét.

– Úgy érted, rakjam a farkamat a favágó tönkre?

– Pontosan – válaszoltam. – De azért nem félsz, ugye?

– Különösebb erőfeszítés nélkül elkapta Kyle-t.

– Tudod, hogy mire számíthatsz – magyaráztam. – Kyle nem tudta. És egyébként is, egy kicsit ügyesebb vagy ebben, mint Kyle, nem?

Arcátlan manőver volt, teljesen átlátszó, de bekapta a horgot.

– Igen – válaszolta. – Te meg nagyon jó vagy a seggnyalásban.

– Szó sincs seggnyalásról – ellenkeztem. – Ez a meztelen igazság.

Doakes ránézett a mellette fekvő scannerre. Majd felemelte a tekintetét, és végignézett az autópályán. Az utcai lámpák narancssárga fénye megcsillant egy izzadságcseppen, ami a homlokán gurult végig, egyenesen a szemébe. Szórakozottan letörölte, miközben még mindig az I-95-ös felé meredt. Olyan hosszan bámult rám pislogás nélkül, hogy most, hogy valami mást nézett, annak ellenére, hogy én is ott voltam, kezdtem egy kicsit kényelmetlenül érezni magam a társaságában. Majdnem olyan volt, mintha láthatatlanná váltam volna.

– Hát jó – mondta, miközben visszanézett rám, a narancssárga fényvel immár a szemében. – Csináljuk.

22. FEJEZET

Doakes őrmester visszavitt a kapitányságra. Furcsa és kellemetlen élmény volt olyan közel ülni hozzá, és úgy találtuk, nagyon kevés mondanivalónk van egymásnak. Azon kaptam magam, hogy az arcélét tanulmányozom a szemem sarkából. Mi történhet ott mögötte? Hogy lehet az, aki szerintem, anélkül, hogy bármit is csinálna? Attól, hogy akadályoztatva vagyok az egyik játékos randevúmban, összecsikordultak a fogaim, de Doakesnak láthatóan nem voltak ilyen gondjai. Talán El Salvadorban kiélte magát. Vajon más érzés lehet a kormány hivatalos áldásával csinálni? Vagy csak könnyebb, mert nem kell azon aggódni, hogy esetleg elkapnak?

Nem tudhattam, de elképzelni sem tudtam, hogy megkérdézzem tőle. Csak hogy megerősítse ezt bennem, megállt egy piros lámpánál, és rámnézett. Úgy tettem, mintha nem venném észre, egyenesen kibámultam a szélvédőn, és amikor a lámpa zöldre váltott, ő is visszanézett előre.

Egyenesen a rendőrségi garázsba hajtottunk, és Doakes beültetett egy másik Ford Taurusba.

– Adj nekem tizenöt percet – mondta a rádió felé biccentve. – Negyedóra múlva hívj fel. – Anélkül, hogy ezenkívül akár egy szót is szólt volna, visszaült a saját autójába, és elhajtott.

Most, hogy magamra maradtam, elkezdtem az utolsó pár meglepetéssel teli órámra töprengeni. Deborah kórházban, egy csapatban Doakesszal, és a – halálközeli élmény során támadt – felismerés Codyt illetően. Persze az is lehet, hogy tévedek a fiúval kapcsolatban. Lehet, hogy van valami más magyarázat is arra, ahogy az eltűnt kutyára reagált, amikor pedig olyan lelkesen döfte a kését a halba, az tökéletesen átlagos gyermeki kegyetlenség is lehetett. De meglepő módon azon kaptam magam, hogy azt kívánom, bárcsak ne tévednék. Szerettem volna, ha olyan ember lesz belőle, mint én. Mint rádöbbsentem, leginkább azért, mert szerettem volna én nevelni, és kicsiny lábait Harry Ösvényére igazítani.

Ez volt vajon az emberi szaporodási készlet, egy oktalan, erőteljes vágy, hogy lemásoljam csodálatos, páratlan önmagam, még akkor is, ha a szóban forgó önmagam egy szörnyeteg, akinek semmi joga ahhoz, hogy emberek között éljen? Ez mindenestre megmagyarázná, hogy jöhetett létre az a rengeteg elmondhatatlanul ellenszenves kretén, akikkel nap mint nap találkozom. Velük ellentétben én viszont tisztában voltam azzal, hogy a világ sokkal boldogabb hely lenne nélkülem – én egyszerűen sokkal inkább csak a saját érzelmeimmel törődtem, mintsem azzal, mit szól hozzám a világ. De most itt álltam, alig várva, hogy utódokat hozhassak létre, mint Drakula,

amikor egy új vámpírt kreál, hogy mellette álljon a sötétségben. Tudtam, hogy ez nem szép dolog – de milyenszórakoztató lenne!

És mekkora egy ökor voltam! A Rita kanapéján eltöltött időszak tényleg a szentimentális püré ily reszkető kupacává változtatta volna egykor oly erőteljes intellektusomat? Hogy gondolhatok ilyen abszurd dolgokra? Miért nem azzal voltam inkább elfoglalva, hogy kitaláljam, hogyan szökhetnék meg az esküvőm elől? Nem csoda, hogy nem tudtam kibújni Doakes mindenhol jelen lévő megfigyelése alól – elhasználtam az összes agysejtemet, és most kiürült a tank.

Az órára pillantottam. Tizennégy percet pazaroltam abszurd mentális fecsegésekre. Körülbelül itt volt az idő: megfogtam a rádiót, és Doakest hívtam.

– Doakes őrmester, mi a kettő-nullája?

Szünet, majd recsegés.

– Uhh, hát azt inkább nem mondanám meg most.

– Megismételné, őrmester?

– Egy gyanúsított nyomában vagyok, és azt hiszem, ezt ő akarta így.

– Kiről van szó?

Szünet, mintha Doakes arra számított volna, hogy majd én csinálók mindent, és még nem találta volna ki, mit mondjon.

– Egy pasas még katonakoromból. El Salvadorban fogságba esett, és lehet, hogy azt hiszi, az én hibámból. – Szünet. – Veszélyes alak – tette még hozzá.

– Szüksége van erősítésre?

– Még nincs. Megpróbálok túljárni az eszén.

– Tíz-négy – válaszoltam boldogan, hogy végre kimondhatom.

Még párszor megismételtük nagyjából az üzenetváltást, hogy Dr. Danco biztosan meghallja, és mindig mondhattam, hogy „tíz-négy”. Amikor hajnali egykor elköszöntünk, kimerült voltam és rendkívül elégedett. Talán holnap sikerül valahogy a „vettem”-et is beleszónöm a társalgásba, esetleg további számkódokat. Végre valami, aminek örülhetek.

Találtam egy dél felé induló járőr-kocsit, és meggyőztem a zsarut, aki vezette, hogy vigyen el Ritához. Lábujjhegyen a kocsimhoz tipegtem, beszálltam, és hazamentem.

Amikor visszaértem a kis kuckómba, és megláttam, milyen rettenetes kupleráj van benne, eszembe jutott, hogy Debsnek itt kellene lennie, de most a kórházban van. Holnap meglátogatom. Addig is, emlékezetes, de rendkívül fárasztó napom volt; egy sorozatvégtagborbély bekergetett egy tóba, túléltem egy autóbalesetet, csak hogy kis hiján vízbe fulladjak, és ha ez mind nem lenne elég, még Doakes őrmesterrel is kénytelen voltam összehaverkodni. Szegény kimerült Dexter. Nem csoda, hogy olyan fáradt voltam. Bezuhantam az ágyba, és rögtön el is aludtam.

Másnap korán reggel Doakes mellém kormányozta az autóját a kapitányság parkolójában. Egy nejlon sportszákkal a kezében szállt ki, amelyet a kocsim motorháztetőjére tett.

– Elhoztad a szennyesedet is? – érdeklődtem udvariasan. De kedves, könnyed vidámságom megint nem volt rá hatással.

– Ha a tervünk egyáltalán beválik, vagy ő kap el engem, vagy én kapom el őt – válaszolta. Kicipzárta a táskát. – Ha én kapom el őt, vége. Ha ő kapna el engem... – egy GPS-vevőt vett elő, és a motorháztetőre tette. – Ha ő kap el engem, te vagy az utolsó esélyem – villantott rám pár vakítófogat. – Gondolj csak arra, milyen jól érzem én ettől magam. – Elővett egy mobiltelefont, és a GPS-vevő mellé rakta. – Ez az én életbiztosításom.

Ránéztem a két kis tárgyra a motorháztetőmön. Nem tűntek különösebben veszélyesnek, de talán megdobhatok valakit az egyikkel, majd fejbe verhetem a másikkal.

– Semmi páncélököl? – kérdeztem.

– Arra nincs szükségem – válaszolta. – Csak ezekre. – Ismét belenyúlt a sporttáskába. – És erre – húzott elő egy kis gyorsírójegyzetömböt, ami az első oldalánál volt nyitva. Úgy láttam, egy sor betű és szám van rajta, és egy olcsó golyóstoll kandikált ki a spirálja mögül.

– A toll hatalmasabb, mint a kard – mondtam.

– Ez a toll biztosan – válaszolta. – A felső sor egy telefonszám. A második sor egy hozzáférési jelszó.

– Mihez kell hozzáférnem?

– Azt nem kell tudnod – mondta. – Csak hívd fel, üsd be a jelszót, és add meg nekik a mobilszámomat. Ekkor megkapod a telefonom GPS-pozícióját. Te meg eljössz, és kiszabadítasz.

– Egyszerűnek hangzik – mondtam, azon tűnődve, hogy vajon tényleg az-e.

– Még te is meg tudod csinálni – válaszolta.

– Kivel fogok beszélni?

Doakes megrázta a fejét.

– Valaki jön nekem egy szívességgel – válaszolta, majd előhúzott egy kézi rendőrségi adóvevőt a táskából. – És most jön a könnyű része – mondta. A kezembe nyomta az adóvevőt, és visszaült a kocsiába.

Most, hogy félreérthetetlenül odavetettük Dr. Danco elé a csalit, a második lépés az volt, hogy egy bizonyos helyre csaljuk, egy bizonyos időpontban, és Vince Masuoka szerencsés egybeesés következtében pont akkor tartott bulija túl tökéletes alkalmat szolgáltatott ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyassuk. A következő pár órán keresztül a városban kocsikáztunk külön autóban, és ugyanazt az üzenetet ismételtük különböző formában párszor, csak hogy biztosak lehessünk a dolgunkban. Csináltunk egy listát

azokról a járőrökről is, akik Doakes szerint valószínűleg nem kefélik el a dolgot. Én ezt viccnek vettem tőle, de úgy tűnt, a többi zsaru nem érti, mi ebben a humoros, és bár konkrétan nem reszkettek egész testükben, de meglehetősen izgatottan igyekeztek meggyőzni Doakest arról, hogy nem, tényleg nem fogják elkefélni. Nagyszerű volt olyan emberrel dolgozni, aki ilyen mértékű lojalitást vált ki a környezetéből.

Kis csapatunk a nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy telenyomtuk a kommunikációs hullámokat az eljegyzési bulimról szóló csevegéssel, különböző embereket tájékoztattunk, hogy lehet eljutni Vince-hez, és emlékeztettük őket, mikor kezdődik az összejövetel. Ebéd után pedig felraktuk a koronát az egészre. A Wendy's előtt ülve az autóban fogtam a kézi adóvevőt, és még egyszer utoljára felhívtam Doakest egy gondosan megírt párbeszéd kedvéért.

– Doakes őrmester, itt Dexter, vette?

– Itt Doakes – válaszolta rövid szünet után.

– Sokat jelentene számomra, ha el tudna jönni az eljegyzési bulimra ma este.

– Sehova sem mehetek – válaszolta. – Ez a pasas túl veszélyes.

– Csak egy italra nézzen be. Csak jöjjön és menjen.

Látta, mit tett Mannyvel, pedig Manny csak statisztált az egészhez. Én szolgáltatam ki ezt a fickót a rosszfúknak. Ha a keze közé kaparint, mit tesz vajon velem?

– Én meg házasodni készülök, őrmester – mondtam. – Ez nem történik meg mindennap. Az a fickó meg semmit nem fog tudni tenni annyi rendőrrel körülötte.

Hosszú, drámai szünet következett, és én tudtam, hogy Doakes éppen most számol el hétig, ahogy megbeszéltük. Majd újból felrecsegett a rádió. – Hát jó – mondta. – Kilenc körül beugrom.

– Köszönöm, őrmester – mondtam hálásan, és hogy még teljesebb legyen a boldogságom, hozzátettem: – Ez tényleg nagyon sokat jelent nekem. Tíz-négy.

Tíz-négy – nyugtázta.

Reméltem, hogy valahol a városban a célközönségünk hallgatja a kis hangjátékunkat. A műtétbe való bemosakodás közben megállt volna egy pillanatra, hogy félrebillentse a fejét és odafigyeljen? Ahogy a scannerjé-ben felrecsegett Doakes őrmester gyönyörű, bársonyos hangja, talán letette a csontfűrész, megtörölte a kezét, és egy darab papírra felfirkantotta a címet. Majd talán folytatta a munkáját – talán Kyle Chutskyn? – annak az embernek a belső békéjével, akinek van elég munkája, és munka utánra is tele a naptárja szociális kötelezettségekkel.

Csak hogy abszolút biztosra mehessünk, járőröző barátaink jó párszor megismétlik majd az üzenetet anélkül, hogy elkéfélnék; tudatják, hogy Doakes őrmester személyesen is megjelenik majd a bulin kilenc óra körül.

Ami pedig engem illet, mivel egyéb feladatom a következő pár órában nem akadt, a Jackson Memorial Kórház felé vettem az utam, hogy megnézzem kedvenc törött szárnyú kismadaram.

Deborah befáslizott felsőtesttel üldögélt az ágyában a hatodik emeleti szobájában, ahonnan szép kilátás nyílt az autópályára, és bár biztosan adtak neki valami fájdalomcsillapítót, egyáltalán nem tűnt boldognak, amikor beléptem a szobába.

– A fenébe, Dexter – üdvözölt –, szólj nekik, hogy engedjenek már ki innen. Vagy legalább adják ide a ruhámat, hogy el tudjak menni.

– Örülök, hogy jobban érzed magad, drága húgom – válaszoltam. – Semmi perc alatt lábra fogsz állni.

– Abban a másodpercben lábra állok, amint odaadják a kibaszott ruháimat – felelte. – Mi a fene folyik ott kint? Mit csináltatok?

– Doakesszal felállítottunk egy meglehetősen ügyes csapdát, és Doakes benne a csali – mondtam. – Ha Dr. Danco ráharap, akkor találkozunk vele a ma esti, izé, bulimon. Vince buliján – tettem hozzá, és ráébredtem, hogy távolabb akarom helyezni magamtól ezt az egész eljegyzésesdit, és erre nem a legértelmesebb módszert választottam, de mégis jobban lettem tőle – viszont Debs nyilvánvalóan nem így érzett.

– Az eljegyzési bulidon – mondta, majd felmordult. – A picsába. Rávetted Doakest, hogy dugja be a fejét a csapdába, miattad. – És beismerem, ez így, ebben a formában nagyon elegánsnak hangzott, de nem akartam, hogy ilyesmiken gondolkozzon; a boldogtalan emberek lassabban gyógyulnak.

– Nem, Deborah, tényleg nem – válaszoltam. – Azért csináljuk az egészet, hogy elkapjuk Dr. Dancót.

Egy hosszú pillanatra rám meredt, majd, meglepetésemre, elszipogta magát és visszaparancsolt egy könnycseppet.

– Bíznom kell benned – mondta. – De utálok ezt az egészet. Csak arra tudok gondolni, hogy mit csinálhat most Kyle-lal.

– Ez sikerülni fog, Debs. Kiszabadítjuk Kyle-t. – És, mivel végül mégiscsak a húgomról volt szó, nem tettem hozzá, hogy „legalábbis a nagy részét”.

– Jézusom, annyira rossz itt várakozni – mondta. – Szükségetek lenne rám, hogy segítsek.

– Elboldogulunk, hugi – mondtam. – Egy tucát zсарu ott lesz a bulin, mind felfegyverezve. És én is ott leszek – tettem hozzá egy kicsit sértődötten, hogy ennyire alulértékeli a jelenléteimet.

De továbbra is így tett.

– Igen. És ha Doakes elkapja Dancót, ki tudjuk szabadítani Kyle-t. Ha Danco kapja el Doakest, te jársz jól. Nagyon ravasz, Dexter. Te mindenképp csak nyerhetsz.

– Ez fel se merült bennem – hazudtam. – Csak a magasabb rendű célok szolgálata lebegett a szemem előtt. Egyébként is, Doakes elméletileg nagyon nagy gyakorlattal rendelkezik az ilyesmiben. És ismeri Dancót is.

– A picsába, Dexter, ez megöli engem. Mi van, ha... – Elhallgatott, és beharapta az ajkát. – Nagyon ajánlom ennek a tervnek, hogy sikerüljön – mondta végül. – Túl régóta nála van már Kyle.

– Sikerülni fog, Deborah – biztosítottam.

De egyikünk sem hitt nekem igazán.

Az orvosok ragaszkodtak ahhoz, hogy benntartsák Debraht egy huszonnégy órás megfigyelésre. Úgyhogy szívélyesen elköszöntem a húgomtól, majd ellovagoltam a naplementébe, onnan pedig a lakásomba, hogy lezuhanyozzak és átöltözzek. Mit vegyek fel? Egy irányelv sem jutott eszembe azzal kapcsolatban, hogy mit illik idén viselni egy olyan bulin, amit azért erőszakolnak az emberre, hogy megünnepelhesse a nem kívánt eljegyzését, és ami egy bosszúvágó elmebeteggel való erőszakos összecsapásba torkollhat. Nyilvánvaló, hogy nem vehetek fel barna cipőt, de ezenkívül semmi nem tűnt de rigeurnek. Gondos megfontolások után rábíztam magam a jó ízlésemre, és kiválasztottam egy citromzöld hawaii inget, amit piros elektromos gitárok és rózsaszín motorok díszítettek. Egyszerű, mégis elegáns. Egy khakinadrág, egy pár futócipő, és készen is álltam a bálra.

De még mindig volt egy órám, hogy odaérjek, és azon kaptam magam, hogy megint Codyra gondolok. Igazam volt vele kapcsolatban? Ha igen, vajon hogyan birkózik meg a benne ébredező Utassal? Szüksége van a segítségemre, én pedig alig várom, hogy segíthessek neki.

Elindultam a lakásomból, és délnek vettem az utamat, Vince északon fekvő háza helyett. Negyedóra múlva Rita ajtaján kopogtattam, és az utca túloldalát bámultam, ahol Doakes őrmester szokott parkolni a bordó Taurusban. Most minden bizonnyal otthon készülődik, a haját bodorítja a közélgő összecsapáshoz, és a történeteit fényesítgeti. Megpróbálná megölni Dr. Dancót, tudván, hogy hivatalos engedélye van rá? Mióta nem ölt meg vajon senkit? Nem hiányzott neki? Nem rontott rá bömbölve a Szükség, mint egy hurrikán, elfújva az összes észérvet és gátlást?

Kinyílt az ajtó. Rita elmosolyodott, majd rám vetette magát, átölelt és egy csókot nyomott az arcomra.

– Szia, hercegem – köszöntött. – Gyere csak be.

A látszat kedvéért röviden visszaöleltem, majd kimentettem magam.

– Nem maradhatok túl sokáig – tájékoztattam.

A mosolya még szélesebbé vált.

– Tudom – mondta. – Vince telefonált, és elmondta. Olyan édes volt. Megígérte, hogy rajtad tartja a szemét, nehogy valami örülséget csinálj. Gyere be – invitált, és a karomnál fogva berángatott. Amikor bent voltunk az ajtón, hirtelen támadt komolysággal felém fordult. – Figyelj, Dexter. Szeretném, ha tudnád, hogy nem vagyok az a féltékeny típus, és megbízom benned. Menj, és mulass jól.

– Azt fogom tenni, köszönöm – válaszoltam, bár kételkedtem benne, hogy tényleg jól mulatnék majd. És azon töprengtem, hogy mit mondhatott neki Vince, amiből azt szűrte le, hogy ez a buli a kísértések és a bűnveszélyes csapdája lehet. Egyébként az is elképzelhető, hogy tényleg erről lesz szó. Mivel Vince sokkal nagyobb részben mesterséges, mint valódi, társasági eseményeken némiképp beszámíthatatlanul viselkedik, mint azt a húgommal folytatott bizzarr szexuális célzásokkal teli párbajai is tanúsítják.

– Kedves tőled, hogy beugrottál a buli előtt – vezetett Rita a kanapéhoz, amelyen az utóbbi időben olyan sok estét töltöttem. – A gyerekek kíváncsiak, hogy ők miért nem mehetnek veled.

– Beszélek velük – vágtam rá, alig várva, hogy láthassam Codyt, és kideríthessem, igazam volt-e.

Rita úgy mosolygott, mintha határtalan örömmel töltené el, hogy hajlandó vagyok szóba állni Astorral és Codyval.

– Kint vannak hátul – mondta. – Megyek, szólok nekik.

– Ne, maradj csak – kértem. – Inkább én megyek ki.

Cody és Astor Nickkel, a szomszédban lakó bárdolatlan kis fajankóval játszottak, aki meg akarta nézni Astort meztelenül. Amikor kinyitottam a tolóajtót, felnéztek, és Nick megfordult, hogy visszaigyekezzen a saját kertjébe. Astor odaszaladt hozzám és megölelt, Cody pedig kifejezéstelen arccal követte.

– Szia – köszönt halk kis hangján.

– Üdvözltem, ifjú polgárok – mondtam. – Felvegyük-e egyentógánkat? Cézár a szenátusba hívatott minket.

Astor félrebillentette a fejét, és úgy nézett rám, mintha a szeme előttettem volna meg egy nyers macskát. Cody egyszerűen csak annyit mondott, nagyon halkan:

– Mi a...

– Dexter – vágott bele Astor –, miért nem mehetünk el veled a buliba?

– Először is – magyaráztam neki –, holnap iskola. Azonkívül, attól tartok, hogy ez egy felnőttbuli lesz.

– Ez azt jelenti, hogy meztelen lányok is lesznek ott? – kérdezte Astor.

– Mégis, mit gondolsz, milyen ember vagyok én? – kérdeztem vissza, harciasan felvonva a szemöldököm. – El tudnád rólam képzelni, hogy valaha is elmennék egy olyan buliba, ahol nincsenek meztelen lányok?

– Fúúúúj – kommentálta Astor, Cody pedig azt suttofta:

– Hahh.

– De ami még lényegesebb, hülyén fogunk táncolni, randa ingekben, ez pedig nem a ti szemeteknek való látvány. Minden tiszteleteteket elveszítétek a felnőttek iránt.

– Milyen tiszteletünket? – kérdezte Cody, én meg kezet ráztam vele.

– Ahogy mondd – mondtam neki. – És most nyomás a szobádba.

Astor végre elkuncogta magát.

– De mi el akarunk menni a buliba – mondta.

– Attól tartok, ez nem lehetséges – válaszoltam. – De hoztam nektek egy kis kincset, hogy ne menjetek világgá. – Egy csomag Necco nápolyit nyomtam a kezébe, ez volt a mi titkos valutánk. Később igazságosan megfelezik majd Codyval, távol a kíváncsi tekintetektől. – Most pedig, fiatalok – kezdtem bele. Várakozással telve néztek fel rám. De itt megakadtam, bár remegtem a vágytól, hogy választ kapjak, de még azt sem tudtam, hol vagy hogyan kezdjek el kérdezősködni. Azt azért mégse mondhattam, hogy „egyébként, Cody, te szeretsz gyilkolni?”. Persze pont erre lettem volna kíváncsi, de tényleg nem tűnt olyasminnek, amit egy gyereknek mondana az ember – különösen Codynak, aki annyira volt beszédes, mint egy kókuszdió.

A nővére, Astor viszont gyakran az ő gondolatait is tolmácsolta. A feszültségtől, hogy kora gyermekkorukat egy erőszakos, brutális apával kellett töltsék, szimbiotikus kapcsolat alakult ki köztük, olyan szoros, hogy amikor Cody kólát ivott, Astor bőfögött. Bármi is megy végbe Codyban, Astor tudja megfogalmazni.

– Kérdezhetek valami komolyat? – kérdeztem, mire ők egy egész párbeszéddel felérő pillantást váltottak, de nem mondtak semmit. Majd bólintottak, majdnem úgy, mintha egy csocsóasztal egyazon rúdjához lenne erősítve a fejük.

– A szomszéd kutyáról – folytattam.

– Már elmondtam – jelentette ki Cody.

Mindig fellökte a kukát – magyarázta Astor. – És idekakilt a kertünkbe. És Nicky megpróbált ráparancsolni, hogy harapjon meg minket.

– És akkor Cody elintézte? – kérdeztem.

– Ő a fiú – válaszolta Astor. – Ő szeret ilyesmit csinálni. Én csak nézem. Most megmondod anyának?

Ez volt az. Ő szeret ilyesmit csinálni. Rájuk néztem, ahogy ott álltak, aggodalom nélkül, mintha csak annyit mondtak volna, hogy a vaníliafagyit jobban szeretik, mint az epreset.

– Nem mondom el anyátoknak – mondtam. – De nem mondhatjátok el senki másnak, soha. Csak mi hárman tudhatjuk, senki más, értitek?

– Jó – mondta Astor, és vetett egy pillantást az öccsére. – De miért, Dexter?

– Mert az emberek nem értenék meg – válaszoltam. – Még anyátok sem.

– Te igen – suttogta rekedten Cody.

– Én igen – mondtam. – És segíteni is tudok. – Mély levegőt vettem, és éreztem, ahogy egy visszhang fut végig a hátamon lefelé, Harrytől indulva sok évvel ezelőtt, egészen a mostani önmagáig, ugyanabban a floridai éjszakában, ahol Harryvel álldogáltunk, amikor ugyanezt mondta nekem. – Ezt tisztáznunk kell – mondtam, Cody pedig nagy szemekkel nézett rám, pislogás nélkül, és bólintott.

– Jó – válaszolta.

23. FEJEZET

Vince Masuoka egy kis házban lakott Észak-Miamiban, egy zsákutca végén az északkeleti Százhuszonötödik utcánál. Halványsárga háza volt, világoslila szegéllyel, ami kételyeket ébresztett bennem a tekintetben, hogy jó ízléssel válogatom-e meg az ismerőseimet. Egy-két szépen trimmelt bokor állt a háza előtt, egy kis kaktuszkert a bejárati ajtó mellett, és egy sor napelemes lámpa világította meg az ajtóhoz vezető utat.

Egyszer jártam már nála, évekkkel ezelőtt, amikor valamilyen oknál fogva Vince úgy döntött, jelmezölt tart. Elvittem Ritát is, mivel az áruha lényege az, hogy lássák benne az embert. Rita Pán Péternek öltözött, én pedig természetesen Zorró voltam; a Sötét Bosszúálló lesújtásra kész pengével. Vince egy testhez álló szaténköntösben nyitott ajtót, egy gyümölcskosárral a fején.

– J. Edgar Hoover? – kérdeztem.

– Majdnem. Carmen Miranda – válaszolta, mielőtt odavezetett volna minket egy szökőkútnyi halálos puncshoz. Ittam egy kortyot, majd úgy döntöttem, maradok az üdítőknél, de persze ez még azelőtt volt, hogy vérbő sörissza férfivá váltam volna. Folyamatosan szólt valami monoton technopopzene, olyan hangerővel, amitől az embernek kedve támadt önkézével végrehajtani magán egy agyműtétet, szóval a buli rendkívül hangos és jókedvű volt.

Amennyire én tudtam, azóta Vince semmilyen összejevetelt nem rendezett, legalábbis ilyesfajta nem. De az emléke még nyilvánvalóan élt, és Vincenek semmi gondot nem okozott, hogy huszonnégy óra alatt összegyűjtsön egy elhivatott tömeget, amelynek tagjai lelkesen csatlakoztak megaláztatásom ünnepléséhez. Állta a szavát, és mocskos filmek mentek mindenfelé a házban elhelyezett monitorokon, még a hátsó tornácán is. És, persze, a puncsszökőkút is visszatért.

Mivel az első buliról szóló pletykák még mindig frissen éltek a suttogó-hírközlés berkeiben, a hely duhaj emberekkel telt meg, nagyrészt férfiakkal, akik úgy vedelték a puncsot, mintha azt hallották volna, hogy aki először eléri a maradandó agykárosodást, azt különdíjjal jutalmazták. Pár embert még ismertem is. Angel-nem-rokon is ott volt a munkahelyemről, Camilla Figgel és még pár laboránssal együtt, illetve pár zsaru, beleértve azt a négyet is, akik Doakes őrmester kedvéért nem kefélték el a dolgot. A tömeg maradékát láthatóan South Beachről választották random módon, annak alapján, hogy felhujognak-e magas hangon, amikor a zene megváltozik, vagy a monitoron valami különösen méltatlan dolog jelenik meg.

Nem telt sok időbe, hogy a buli olyasmivé alakuljon, amire mindannyian szégyenkezve fogunk emlékezni még hosszú ideig. Negyed kilencre én maradtam az egyetlen, aki segítség nélkül meg tudott állni a lábán. A legtöbb zsarú letanyázott a szökökút mellett, ahol csak a gyorsan mozgó könyökök gyászos tömege látszott. Angel-nem-rokon arcán mosollyal, mélyen aludt, az asztal alatt fekve. A nadrágja eltűnt, és valaki egy kopaszcsikót vágott a feje közepén.

Ha már így álltak a dolgok, úgy gondoltam, ez a megfelelő időpont ahhoz, hogy észrevétlenül kislisszoljak, és megnézzem, megérkezett-e már Doakes őrmester. De mint kiderül, tévedtem. Csak két lépést sikerült megtennem az ajtó felé, amikor valami nagy súly zuhant rám hátulról. Gyorsan megpördültem, és láttam, hogy Camilla Figg próbál a hátamra csimpaszkodni.

– Szia – köszönt nagyon ragyogó, de némileg szétfolyós mosollyal.

– Helló – üdvözöltem. – Kérsz egy italt?

Rám fintorgott.

– Nem kell ital. Csak köszönni akartam. – Még jobbanf intorgott. – Jézusom, hogy te milyen édes vagy – mondta. – Mindig is mondani akartam.

Hát, szegényke nyilvánvalóan sokat ivott, de még akkor is... Édes? Én? Felteszem, a túl sok alkohol elhomályosíthatja az ember ítélőképességét, de ne már – mi lehet édes olyasvalakin, aki sokkal szívesebben darabokra vágná az embert, mint hogy megrázná a kezét? És egyébként is, az egy, Rita, már sokkal több volt nőből, mint amennyivel elboldogultam. Ha jól emlékszem, Camilla és én összesen legfeljebb három szót váltottunk egymással. Korábban soha nem említette a feltételezett édességemet. Úgy tűnt, kerül engem, szívesebben vörösödik el és néz másfelé, mint hogy jóreggelt kívánjon. Most pedig éppen hogy csak meg nem erőszakol. Mit jelentsen ez?

Mindenesetre nem volt időm, amit az emberi viselkedés rejtélyeire pazarolhattam volna.

– Nagyon szépen köszönöm – mondtam, miközben megpróbáltam anélkül lehámozni magamról Camillát, hogy eközben komoly kárt okoznék bármelyikünkben. A nyakam köré fonta a karját, én meg-megpróbáltam lefejtetni, de úgy csüngött rajtam, mint egy kullancs.

– Szerintem jót tenne neked egy kis friss levegő, Camilla – jelentettem ki abban a reményben, hogy félreérti a célzást, és kimegy hátra. Ehelyett csak méginkább rám fonta magát, és az arcomhoz dörzsölte a sajátját, miközben kétségbeesetten próbáltam elhárítani előle.

– Innen fogok friss levegőt szívni – mondta. Ajkait csókra csücsörítette, és addig nyomott hátrafelé, amíg meg nem botlottam egy székből, és majdnem át is estem rajta.

– Ó, nem szeretnél esetleg leülni? – kérdeztem reménykedve.

– Nem – válaszolta, miközben lefelé húzott, az arca felé, legalább a súlyának kétszeresével. – Dugni szeretnék – közölte velem.

– Ja, értem – dadogtam, legyőzve a végletes, sokkoló szembesítéstől és annak abszurditásától. Hát az összes nő megőrült volna? Nem mintha a férfiak jobbak lennének. A buli körülöttem úgy nézett ki, mintha Hieronymus Bosch festette volna, a középpontban Camillával, aki a szökőkút mögé próbált berángatni, ahol kétségkívül egy madárcsőrrel rendelkező banda várt, hogy segítsenek neki megbecstelényíteni engem. De eszembe jutott, hogy megvan a tőkéletes mentségem az ilyesmi elkerülésére. – Tudod, én most fogok megházasodni. – Amilyen nehezemre esett beismerni, megérdemeltem, hogy cserébe jól jöjjön időnként.

– Basszurd – mondta Camilla. – Csodálatosan basszurd. – Hirtelen összerogyott, és a karja lecsúszott a nyakamból. Alig sikerült elkapnom, és megakadályoznom, hogy a földre essen.

– Valószínűleg így van – közöltem vele. – De mindenesetre nem árt, ha most leülsz egy pár percre. – Megpróbáltam elhelyezni egy széken, de olyan volt, mintha egy kés pengéjére csorgatnék mézet, és szép lassan lecsúszott a padlóra.

– Csodálatosan basszurd – ismételte meg még egyszer, és becsukta a szemét.

Mindig jó érzés, ha az embert kedvelik a kollégái, de ez a romantikus kisközjáték perceket vett el tőlem, én pedig nagyon szerettem volna kimenni, és találkozni Doakes őrmesterrel. Úgyhogy otthagytam Camillát, hogy édes álomba merüljön harmatosan szerelmes ábrándjai közepette, és megint az ajtó felé indultam.

És megint megakadályoztak ebben, ezúttal a felkaromat ért erőteljes támadással. Maga Vince ragadta meg a bicepszemet és húzott el az ajtótól, vissza a szürrealizmusba.

– Hé! – jódlizta. – Hé, partiállat! Hova mész?

– Azt hiszem, a kocsiban hagytam a kulcsom – válaszoltam, megpróbálván kiszabadulni a szorításából. De csak még erősebben kapott utánam.

– Nem, nem, nem – húzott a szökőkút felé. – Ez a te bulid, nem mész sehova.

– Remek a buli, Vince – válaszoltam. – De tényleg muszáj...

– Igyál – csapott bele egy poharat a szökőkútba, majd nyomta az arcomba, lefröcskölve az ingemet. – Erre van szükséged. Banzai! – emelte fel a saját poharát, majd ki is ürítette. A jelenlévők nagy megkönnyebbülésére ettől heves köhögésben tört ki, és ahogy összegörnyedt és levegő után kezdett kapkodni, sikerült kiszabadulnom.

Eljutottam egészen az ajtóig, és a kis feljárón is sikerült pár lépést megtennem, amikor megjelent a bejáratban.

– Hé! – kiáltott utánam. – Még nem mehetsz haza, most jönnek a sztriptiztáncosnők!

– Mindjárt jövök – válaszoltam. – Csinálj nekem még egy italt!

– Jó – felelte a műmosolyával. – Hahh! Banzai! – És egy vidám intéssel visszatért a buliba. Én megfordultam, hogy megkeressem Doakest.

Bárhol is voltam, mindig pont az utca túloldalán parkolt, olyan régóta, hogy rögtön észre kellett volna vennem, de mégsem sikerült. Amikor végre megakadt a szemem a bordó Tauruson, rájöttem, milyen okosan cselekedett. Egy nagy fa alatt állt meg, ami eltakarta előle az utcai lámpák fényét. Ez olyasmi volt, amit azok csinálnak, akik megpróbálnak elrejtőzni, de egyúttal Dr. Dancót is megnyugtathatta, hogy észrevétlenül megtudja közelíteni.

Az autóhoz sétáltam, és amint közelebb értem, lecsúszott az ablaka.

– Még nincs itt – tájékoztatott Doakes.

– Be kellene jönnöd egy italra – mondtam.

– Nem iszom.

– Nyilvánvalóan bulikra sem szoktál járni, máskülönben tudnád, hogy ez olyasmi, amit nem lehet az autóban ülve csinálni az utca túloldalán.

Doakes őrmester nem mondott semmit, de az ablaka felcsúszott, majd kinyílt az ajtaja, és ő kiszállt.

– Mit teszel, ha most idejön? – kérdezte.

– Bízom, hogy az elbűvölő modorom megment – válaszoltam. – És most gyere be, amíg vannak még eszméletüknél lévő emberek odabent.

Együtt sétáltunk át az utca túloldalára, nem éppen kézen fogva, de akkor is furcsának tűnt, a körülményeket tekintve. Amikor félúton jártunk, egy autó fordult be a sarkon, és jött felénk. El akartam futni, és bevetni magam a leander közé, és nagyon büszke voltam a jéghideg önuralmamra, hogy ehelyett egyszerűen csak rápillantottam a közeledő autóra. Lassan jött felénk, és Doakes őrmesterrel már az utca túloldalán jártunk, amikor odaért.

Doakes odafordult, hogy megnézzé magának az autót, és én is így tettem. Őt csalódott tinédzserarc nézett vissza ránk. Az egyik a többiekhez fordult és mondott nekik valamit, mire azok elnevettek magukat. Az autó továbbgurult.

– Inkább menjünk be – szólaltam meg. – Veszélyesnek tünnek.

Doakes nem válaszolt. Nézte, ahogy az autó elkanyarodik az utca végén, majd folytatta útját Vince bejárati ajtajához. Én követtem, és épp idejében utólértem ahhoz, hogy kinyithassam előtte az ajtót.

Csak pár percet töltöttem odakint, de az elesettek száma jelentősen megnőtt. A szökőkút mellől két zsarú már kiterült a padlón, az egyik South Beach-i menekült pedig egy Tupperware edénybe hányt éppen, amiben pár perccel korábban még gyümölcssaláta volt. A zene hangosabban dübörgött, mint valaha, és meghallottam, hogy Vince azt kiabálja a konyhában, „Banzai!”, amihez további hangok szedett-vedett kórusa is csatlakozott.

– Hagyj fel minden reménnyel – mondtam Doakes őrmesternek, ő pedig valami olyasmit mormogott az orra alatt, hogy „beteg faszok”. Megcsóválta a fejét, és belépett.

Doakes nem ivott, és nem is táncolt. Talált magának egy sarkot, ahol nem heverték ájult testek, és csak ácsorgott ott, olyan benyomást keltve, mint egy akciós Kaszás egy egyetemi bulin. Azon töprengtem, segítsék-e neki, hogy ráérezzen a dolog ízére. Például odaküldhetném hozzá Camilla Figget, hogy csábítsa el.

Néztem, ahogy a derék őrmester a sarokban ácsorog és nézelődik, és azon töprengtem, vajon mi járhat a fejében. Gyönyörű metafora volt:

Doakes némán, magányosan egy sarokban, mialatt féktelenül tombol körülötte az emberi élet. Valószínűleg még az együttérzés kis patakja is felbugyogott volna bennem, ha képes lennék érzelmekre. Úgy tűnt, az egész dolog tökéletesen hidegen hagyja, még akkor sem látszott rajta semmi, amikor a South Beach-i banda meztelenül szaladt el előtte. A tekintete a legközelebbi monitorra vetődött, amin éppen valami állatokkal kapcsolatos meghökkentő és eredeti képek jelentek meg. Doakes érdeklődés és bármifajta érzelem nélkül figyelte; csak odapillantott, majd a pillantása továbbvándorolt a földön fekvő rendőrök felé, az asztal alatt kiterült Angelre, és Vince-re, aki éppen a vonatozók csapatát vezette ki a konyhából. Ezt követően a pillantása rajtam állapodott meg az asztal mögött, és rám is ugyanolyan kifejezéstelenül nézett. Átkelt a szobán, és megállt velem szemben.

– Meddig kell maradnunk? – kérdezte.

A legszebb mosolyommal válaszoltam.

– Egy kicsit túlzásba estek, mi? Ez a rengeteg vidámság és szórakozás... Nagyon kellemetlenül érezheted magad itt.

– Visszafojthatatlan vágyat érzek arra, hogy kezet mossak – válaszolta.
– Kint megvárlak.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – kérdeztem. Félrebillentett fejjel a vonatozó Vince-ékre nézett, akik most éppen kirobbanó vidámsággal estek egymás hegyére-hátára.

– Hogy biztos vagyok-e? – kérdezte.

És természetesen igaza volt, bár ami a nyers, halálos fájdalom és félelem keltését illeti, a vonatozó társaság nem igazán versenyezhetett Dr. Dancóval. Ezzel együtt, feltételezem, néha az emberi méltóságot is tekintetbe kell venni, már ha létezik ilyen. Ez ebben a pillanatban, ahogy körbenéztem a szobában, nem tűnt lehetségesnek.

A bejáratú ajtó kivágódott. Doakesszal mindketten odafordultunk, kihegyezett reflexekkel, és szerencse, hogy fel voltunk készülve a veszélyre, máskülönben váratlanul lephetett volna meg minket a két félmeztelen nő, akik egy táskarádiót cipeltek.

– Hahó – kiáltották, mire a padlón fekvő vonatozók magas hangú „húúúú!”-ja volt a válasz. Vince kiverekedte magát a testek halma alól, és feltápaszkodott.

– Hé! – kiáltotta. – Hé, mindenki! Itt vannak a sztriptíz-táncosnők! Banzai! – Erre egy még hangosabb „húúúúú” válaszolt, és az egyik földön fekvő zsaru térdre verekedte magát, és némileg billegve, eltátott szájjal bámulta a lányokat, miközben azt suttogetta: – Sztriptíz-táncosnők...

Doakes körbenézett a szobában, majd vissza rám.

– Kint várlak – ismetelte meg, és az ajtó felé indult.

– Doakes – szoltam utána, mert tényleg úgy gondoltam, hogy ez nem jó ötlet. De csak egy lépést sikerült megtennem, amikor ismét aljasul törbecsáltak.

– Megvagy! – üvöltötte Vince egy esetlen medveölelés kíséretében.

– Vince, engedj el – kértem.

– Dehogyan engedlek! – vihorászott Vince. – Hé, emberek! Segítsetek nekem a szégyenlős vőlegénnyel. – Az exvonatozók egy hulláma és az utolsó két lábon álló rendőr sietett oda, és hirtelen azon kaptam magam, hogy a többiek testének nyomására pogózom a szék felé, amiről Camilla Figg lecsúszott, mielőtt a padlóra ájult volna. Küzdöttem, hogy kiszabaduljak, de semmi haszna nem volt. Túl sokan voltak, és túl sokat ittak Vince rakéta-koktéijából. Nem tehettem mást, mint hogy nézzem, ahogy Doakes őrmester egy utolsó, kőből is vizet fakasztó pillantás kíséretében kísétál az ajtón, egyenesen bele az éjszakába.

Lenyomtak a székre, és olyan szoros félkörben álltak mellettem, hogy esélyem sem volt elmenekülni. Reméltem, Doakes van olyan ügyes, amilyennek gondolja magát, mert most nyilvánvalóan csak magára támaszkodhat egy ideig.

A zene elhallgatott, én pedig meghallottam egy hangot, amitől az égnek meredt a karom a szőr: az éppen letekert szigetelőszalag recsegését, kedvenc prelúdiumomat a Késpenge-hangversenyhez. Valaki megfogta a karom, Vince pedig háromszor körbetekerte körülöttem a szigetelőszalagot, és ezzel a székhez rögzített. Nem volt olyan szoros, hogy megtartsom, de valószínűleg eléggé lelassít ahhoz, hogy a körülöttem csoportosuló emberek meg tudják akadályozni az elmenekülésemet.

– Hát akkor meg is lennénk! – kiáltotta Vince, mire az egyik sztriptíz-táncosnő elindította a magnót, és elkezdődött a műsor. Az első táncosnő, egy mogorva külsejű fekete lány vonaglani kezdett előttem, miközben megszabadult pár szükségtelennek ítélt ruhadarabjától. Amikor már majdnem meztelen volt, az ölembe ült, és a fületem nyalogatta, miközben a fenekét riszálta. Majd a mellei közé erőltette a fejem, hátrahajolt, és a másik sztriptíz-táncosnő, egy távol-keleti, szőke nő odalépett, és megismételte az egész műveletet az elejétől a végéig. Pár másodperccel azután, hogy riszálni kezdte magát az ölemben, csatlakozott hozzá az első lány, és mindketten az ölemben ültek két oldalról. Majd előrehajoltak, a mellük az arcomhoz ért, és csókolózni kezdtek.

Ekkor a kedves jó Vince hozott nekik egy-egy pohárával a gyilkos gyümölcsbóléjából, ők pedig kiitták, továbbra is ritmusra mozogva. Az egyikük azt motyogta, „ez igen, jó kis bólé”. Nem tudtam megállapítani, melyik volt, de úgy tűnt, egyetértenek. A két lány ekkor még intenzívebb vonaglásba kezdett, és a tömeg úgy felüvöltött körülöttem, mintha telihold lenne a veszettségi konferencián. Persze nem sokat láttam a négy hatalmas, természetellenesen kemény mellől – kettő-kettő különböző színekben – de legalább hallhattam, hogy rajtam kívül mindenki nagyon jól szórakozik.

Néha eltűnődik az ember, hogy létezik-e valamiféle beteges humorérzékű, rosszindulatú erő, ami az univerzumot kormányozza. Eleget tudok a férfiakról ahhoz, hogy tisztában legyek vele, szinte bármelyikük odaadná valamelyik végtagját, ha a helyemben lehetne. Én meg csak arra tudtam gondolni, hogy odaadnám egy, esetleg két végtagomat, ha kiszabadulhatnék végre ebből a székéből és el ezektől az izgó-mozgó nőktől. Persze jobban örülnék, ha valaki más végtagját adhatnám oda, és vidáman begyűjteném a cél érdekében.

De nincs igazság; a két sztriptíz-táncosnő továbbra is ott ült az ölemben, zenére ugrándozva és összeizzadva a gyönyörű hawaii ingemet és egymást, miközben körülöttünk tovább tombolt a buli. A végtelennek tűnő purgatóriumi élmény után, amit csak Vince szakított meg azzal, hogy hozott még két italt a lányoknak, a spiccessé váló táncosnők végre kiszálltak az ölemből, és körbetáncolták a közönséget. Megérintették az emberek arcát, belekortyoltak az italukba, illetve pár ágyékot is megmarkoltak. Kihasználva, hogy elterelődött rólam a figyelem, kiszabadítottam a kezemet és letépkedtem magamról a szigetelőszalagot, és csak akkor vettem észre, hogy már ügyet se vet senki Drága Dexterre, aki elméletileg pedig az Óra Férfija. Egy pillantás körbe, és ki is derült, miért; a szobában mindenki tátott szájjal állt körben a két sztriptíz-táncosnőt figyelve, akik immár teljesen meztelenül táncoltak, izzadságtól és kiöntött italtól csillogó testtel. Ahogy ott állt kimeredő szemmel, Vince úgy nézett ki, mint egy rajzfilmfigura, de jó társaságban volt. Mindenki, aki még magánál volt, hasonló testtartást vett fel, elakadt lélegzettel bámult, jobbra-balra dülöngélve. Végigautókézhattam volna a szobán egy lángoló tubát fújva, akkor sem figyelt volna oda rám senki.

Felálltam, óvatosan megkerültem a tömeget, és kislisszoltam a bejárati ajtón. Úgy gondoltam, Doakes őrmester valahol a környéken vár majd, de sehol nem láttam. Átsétáltam az utca túloldalára, és benéztem a kocsijába. Az is üres volt. Mindkét irányban végignéztem az utcán, de semmi. Nyoma sem volt sehol.

Doakes eltűnt.

24. FEJEZET

Sok olyan aspektusa van az emberi létezésnek, amit én soha nem fogok megérteni, és nem csak az intellektuális megértésre gondolok. Úgy értem, az empátiára való képesség is hiányzik belőlem, csakúgy, mint az érzelmek. Számomra ez nem tűnik nagy veszteségnek, de emiatt az átlagos emberi élmények nagy része megismerésem határain kívül marad.

De van egy már-már nyomasztóan átlagos emberi tulajdonság, amit én is érzek, ez pedig a kísértés. És ahogy végignéztem az üres utcán Vince Masuoka háza előtt, és rádöbbsentem, hogy Dr. Danco valahogy elkapta Doakest, éreztem, ahogy szédítő, szinte fojtogató hullámokban söpör végig rajtam ez az érzés. Szabad vagyok. A gondolat örvénylett körülöttem, és kalapált rajtam a maga elegáns és tökéletesen igazolható egyszerűségével. Hadd élvezze ki Doakes és a Doktor a vizontlátás örömét, reggel jelentem, és úgy teszek, mintha túl sokat ittam volna – végül is az eljegyzési bulimról volt szó! –, és abban sem lennék egészen biztos, mi is történt a derék őrmesterrel. És ki tudna megcáfolni? A buli résztvevői közül kétségkívül senki nem tudná a realista bizonyosságot akárcsak megközelítő hozzáállással megcáfolni, hogy nem néztem velük végig az egész műsort.

Doakes eltűnne. Elsodorták őt a csonkolt végtagok és az örület végső homályába, hogy soha ne világíthassa be többé sötét kapualjamat. Dexter szabaddá válik, ó-milyen-szabaddá, és semmit nem kell tennem érte. És ezt még én is meg tudom csinálni.

Szóval miért is ne sétáljak el? És ha már itt tartunk, miért ne tegyek egy kis kerülőt közben, Coconut Grove felé, ahol egy bizonyos gyermekfényképész várja osztatlan figyelmemet, talán már túlságosan is régen? Olyan egyszerű, olyan biztonságos – valóban, miért is ne? Ez tökéletes éjszaka a sötét örömhöz, a Hold majdnem teli, és az a kis hiányzó pereme csak hétköznapibbá, nem hivatalossá tenné a hangulatát. A sürgetően egyetértő suttagások pedig elcsitított, kitaró kóruassá nőttek.

Minden megvolt. A hely, az idő, a Hold legnagyobb része, még alibi is, és most már olyan régóta nőtt bennem a nyomás, hogy elég lehunynom a szemem, és hagynom, hogy magától megtörténjen az egész: a robotpilótát bekapcsolva asszisztálhatom végig az egész boldog eseményt. És aztán az édes megkönnyebbülés, a kifárasztott izmok utórezgése, amelyekből minden csomó kioldatott, a hosszú ideje első rendes alvás boldog kikötője. Reggel pedig kipihenten és megkönnyebbülten elmondom Deborahnak...

Ó! Deborah. Hát, ezzel is számolnom kell még, nem?

Elmondom Deborahnak, hogy éltem a doakesmentes környezet nyújtotta váratlan lehetőséggel, és dalolva elvonultam a sötétbe a Szükséggel és a Késsel, miközben a barátjának az utolsó ujjai is a szemétdombra hullottak? Valahogy – annak ellenére, hogy a belső szurkolóim rendületlenül bizonygatták, hogy nem lesz semmi baj – nem hittem, hogy ennek túlzottan örülne. Valami véglegesnek a lehetőségét éreztem a húgommal kapcsolatban, talán csak a józan ítélőképességének egy kis hiányosságáról volt szó, de úgy véltem, nehezebb fog esni, hogy megbocsásson, és bár én nem vagyok képes valódi szeretetre, fontos nekem, hogy Debs viszonylag elégedett legyen velem.

Úgyhogy ismét a végeérhetetlen türelmemhez kellett folyamodnom, és megint rám tört az engem régóta kízó becsületesség. Duzzogó Daliás Dexter. El fog jönni, mondtam a másik énemnek. Előbb vagy utóbb, de eljön a nap. Muszáj neki; nem várhat örökké, de most ez fontosabb. És persze volt némi morgás, mert már túl régóta nem jött el, de lecsitítottam a dühöngést, megint megzörgettem a rácsokat a művidámsággommal, és elővettem a mobiltelefonom.

Felhívtam a számot, amit Doakestól kaptam. Egy másodperc múlva sípolást hallottam, majd semmit, csak halk sziszegést. Beütöttem a hosszú jelszót, kattanas, majd egy semleges női hang azt mondta, „a számot”. Megadtam Doakes mobilszámát. Szünet, majd kaptam pár koordinátát; sietve lefirkantottam a jegyzetömbbe. A hang elhallgatott, majd hozzátette:

– Nyugat felé tart, száz kilométer per órás sebességgel. – A vonal elnémult.

Soha nem állítottam, hogy gyakorlott navigátor lennék, de van egy kis GPS-eszközöm, amit a hajón szoktam használni. Jól jön, ha horgászhelyeket akar megjegyezni az ember. Úgyhogy sikerült betáplálnom a koordinátákat anélkül, hogy beütöttem volna a fejem vagy felrobbantottam volna valamit. A készülék, amit Doakestól kaptam, eggyel magasabb szintű volt, mint az enyém, és megjelenített egy térképet is a képernyőjén. A koordináták, mint kiderült, a 75-ös autópályát jelezték, Alligátor Alley felé, Florida nyugati partjainál.

Enyhén meglepődtem. Miami és Naples között leginkább csak az Everglades van, mocsár, amit csak pár félszáraz földdarab szakít meg. Tele van aligátorokkal, kígyókkal és indián kaszinókkal, szóval egyáltalán nem olyan helynek tűnt, ahol lazítani lehetne, és békésen darabolgatni. De a GPS nem hazudik, és tegyük fel, hogy a telefonban hallott hang sem. Ha a koordináták tévesek, arról Doakes tehet, ő pedig mindenképpen elveszett ember. Nem volt sok választásom. Egy kis lelkifurdalást éreztem, amiért kísértéltem a buliból anélkül, hogy elkészöntem volna a házigazdától, de beültem az autóba, és elindultam az I-75-ös felé.

Pár perc múlva már az autópályán voltam, majd gyorsan északnak fordultam az I-75-ösre. Ha az ember nyugatnak tart az I-75-ösön, a város

apránként eltűnik. A bevásárlóközpontok és házak végső robbanása után már ott is vannak az útdíj fizető bódék Alligátor Alley felé. A bódéknál kihúzódtam az út szélére, és megint felhívtam a számot. Ugyanattól a semleges női hangtól ismét kaptam egy koordinátát, majd elnémult a vonal. Úgy vettem, ez azt jelenti, hogy már nem mozognak.

A térkép szerint Doakes őrmester és Dr. Danco most a jelöletlen, vizes vadon közepén helyezik kényelembe magukat, tőlem körülbelül hatvan kilométerre. Dancót nem ismerem, de nem gondoltam, hogy Doakes tudna vízen járni. Talán mégiscsak hazudik a GPS. Mindenesetre valamit tennem kellett, úgyhogy visszamentem az útra, kifizettem az útdíjat, és továbbmentem nyugat felé.

A GPS-en megjelenő helyszínnel egy vonalban egy kis bekötőút ágazott el jobbra. Alig lehetett látni a sötétben, különösen, mivel százhusszal mentem. De amint észrevettem, hogy elsuhan mellettem, a fékre taposva kimentem a leállósávba, és visszatolatam, hogy megnézzem magamnak. Egysávos kis földút volt, ami a semmibe vezetett, felment egy rozoga hídra, majd nyílegyenesen az Everglades sötétjébe tartott. A mellettem elhúzó autók lámpájának fényénél csak az első ötven méterét láttam, ezen a szakaszán pedig semmi érdekes nem volt. Egy kis csoport térdmagasságú gaz nőtt az út közepén, a két mélyen kijárt nyomvájú között. Pár alacsony fa borult az út fölé a sötétség pereménél, és ennyi.

Gondoltam, esetleg kiszállok és keresek valami jelet, amíg rá nem döbbszem, mekkora ostobaság lenne ez. Azt hittem volna, én vagyok Csingacsuk, a nyomkereső? Én nem tudom egy törött faágból megállapítani, hány fehér ember járt erre az elmúlt egy órában. Talán Dexter szorgalmas, ámde ihletetlen agya Sherlock Holmesként tüntette őt fel, aki képes a keréknyomokból kikövetkeztetni, hogy egy balkezes, vörös hajú, sánta, púpos alak ment végig az úton egy szivarral és egy ukulelével. Én nem fogok nyomokat találni, nem mintha bármi jelentősége lenne. Az volt a szomorú igazság, hogy vagy ez, vagy végeztem ma éjszakára, ami azt jelentené, hogy Doakes őrmesterrel is végeznék.

Csak hogy abszolút biztosra menjek – vagy legalábbis, hogy abszolút kizárjam a tévedés lehetőségét –, megint felhívtam Doakes szigorúan bizalmas számát. A hang megadta ugyanazt a koordinátát, és lerakta; bárhol is legyenek, még mindig ott tartózkodtak, a sötét, poros kis út mentén valahol.

Nyilvánvalóan nem maradt más választásom. Hív a kötelesség, és Dexternek mennie kell. Erősen megtekertem a kormányt, és elindultam az úton.

A GPS szerint körülbelül öt és fél mérföldnyi utat kell megtennem, mielőtt odaérek, bárhol is legyen az ott. Helyzetjelzőre állítottam a fényszórómat, és lassan mentem, óvatosan figyelve az utat. Emiatt rengeteg időm lett gondolkodni, ami nem mindig jó. Azon töprengtem, mi lehet vajon ott az út

végén, és mit fogok tenni, ha odaérek. És bár ez nem éppen a legpraktikusabb pillanat volt ehhez, arra is rádöbbsentem, hogy még ha meg is találom Dr. Dancót az út végén, fogalmam sincs, mit tegyek vele. „Jössz, és kiszabadítasz”, mondta Doakes, és ez egyszerűnek is tűnt, amíg ott nem találtam magam az Evergladesen egy sötét éjszakán, fegyver gyanánt csupán egy nem túl fenyegető küllemű jegyzetkönyvvel. Dr. Dancó pedig láthatóan különösebb erőfeszítés nélkül elbánt a többiekkel, annak ellenére, hogy ők kemény, felfegyverzett kliensek voltak. Hogy remélhetné szegény védtelen, Domesztikált Dexter, hogy ki tudja játszani, amikor Hatalmas Doakes oly könnyen elesett?

És mit csinállok, ha engem is elkap? Nem gondoltam úgy, hogy tehetésséges lennék a jódlizó krumpli szerepében. Abban sem voltam biztos, hogy képes lennék megőrülni, mivel a legtöbb szaktekinéző valószínűleg egyetértene abban, hogy már most örült vagyok. Lehet, hogy mégis bekattannék, és kibugyborékolnék az agyamból egyenesen az örök sikoltások földjére? Vagy, mivel az vagyok, ami, tudatában lennék, mi történik velem? Velem, értékes önmagammal, egy asztalhoz szíjazva, amint szaktanácsot nyújtok a végtávoltatás technikáját illetően? A válasz valószínűleg nagyon sokat elárult volna arról, mi is vagyok, de úgy döntöttem, annyira nem is akarom tudni. Maga a gondolat is elég volt ahhoz, hogy valódi érzelmek ébredjenek bennem, és nem olyasfajta, amiért hálás az ember.

Az éjszaka körbezárt, és nem jó értelemben. Dexter városi fiú, és világos fényekhez van szokva, amelyek sötét árnyakat generálnak. Minél tovább jutottam ezen az úton, annál sötétebbnek tűnt, és minél sötétebb lett, annál reménytelenebb öngyilkos vállalkozásnak tűnt az egész kis kirándulás. Ez a helyzet nyilvánvalóan egy osztagnyi tengerészgyalogos után kiáltott, nem pedig egy átlagos, gyilkos hajlamú törvényszéki laboráns után. Mégis, mit gondoltam, ki vagyok én? Sir Dexter, a Lovagias megmentő? Miben reménykedhettem, mit tehetnék? És ha már itt tartunk, mit tehetne bárki is, azonkívül, hogy imádkozik?

Természetesen én nem szoktam imádkozni. Mihez imádkozhatna olyasvalaki, mint én, és Az miért hallgatna meg? És ha találnék is Valamit, bármi is legyen Az, hogy várhatnám el, hogy ne nevéssen ki, vagy ne szórjon rám villámokat? Nagyon megnyugtatónak találnám a tudatot, hogy bízhatok egy felsőbb erőben, de persze csak egy felsőbb erőt ismertem. És bár az erős volt, ügyes és okos, és nagyon jól értett a sötétben lopózáshoz, tudna itt bármit is tenni a Sötét Utas?

A GPS szerint fél kilométerre voltam Doakes őrmestertől, vagy legalábbis a mobiljától, amikor odaértem egy kapuhoz. Egy olyasfajta széles alumíniumkapu volt, amivel a tejjgazdaságokban tartják bent a teheneket. De ez nem tejjgazdaság volt. Egy tábla volt a kapun, amin az állt:

BLALOCK ALIGÁTORFARM

A birtokháborítókat megesszük.

Ez nagyon megfelelő helynek tűnt egy aligátorfarm számára, ami nem jelenti azt, hogy olyan hely volt, ahol én lenni akartam volna. Restellem, de kénytelen vagyok bevallani, hogy bár egész életemben Miami-ban éltem, nagyon keveset tudok az aligátorfarmokról. Az állatok vajon szabadon rohangálnak a vizes mezőkön, vagy van valamiféle karámjuk?

Ebben a pillanatban ez nagyon fontos kérdésnek tűnt. Látnak az aligátorok a sötétben? És általában milyen éhesek? Csupa helyénvaló és lényeges kérdés.

Lekapcsoltam a helyzetjelzőmet, megállítottam az autót, és kiszálltam. A hirtelen csendben hallottam a motor pattogását, a szúnyogok zümmögését, és a távolból valami zenét egy kis hangszóróból. Kubai zenének tűnt. Valószínűleg Tito Puente.

A doktor otthon volt.

Odamentem a kapuhoz. Az út a túloldalán egyenesen felszaladt egy régi fahídra, majd bele egy facsoportba. Az ágakon fény szűrődött át. Egy aligátort sem láttam a holdfényben andalogni.

Hát, Dexter, megérkeztünk. Mit szeretnél csinálni ma éjszaka? Ebben a pillanatban Rita kanapéja nem is tűnt olyan rossz helynek. Különösen ezzel az éjszakai vadonban történő ácsorgással összehasonlítva. A kapu túloldalán egy elmebeteg élve boncoló várt rám, kiéhezett hullók hordái, és egy férfi, akit meg kell mentenem, annak ellenére, hogy ő meg akar engem ölni. Ebben a sarokban pedig itt áll a Hatalmas Dexter, sötét úszónadrágban.

Valóban úgy tűnik, mintha nagyon sokszor kérdegetném ezt mostanában, de miért mindig én? Úgy értem, most tényleg. Én, amint bátran kockáztatom az életemet pont Doakes őrmester megmentéséért? Halló? Mi nem illik a képbe? Talán csak nem én?

De most már itt voltam, és akár végig is csinálhatnám. Átmásztam a kapun, és a fény felé indultam.

Apránként kezdtek visszatérni a rendes éjszakai zajok. Legalábbis feltételeztem, hogy ezek rendesnek számítanak itt, a vad őserdőben. Ízeltlábú barátaink csettintgettek és döngicséltek és zümmögtek, illetve felhangzott egy gyászos sikoly is, amiről nagyon reméltem, hogy valami bagoly adta ki magából; egy kis bagoly, ha kérhetném. Tőlem jobbra valami megzörgette a bozótot, majd teljesen elhallgatott. És nagy szerencsémre, ahelyett hogy idegessé váltam és megrettenem volna, mint egy emberi lény, éreztem, ahogy eluralkodik rajtam az éjszakai vadász üzemmód. A hangok elhalkultak körülöttem, a mozgás lelassult, és az összes érzékszervem érezhetően egy kicsit élesebbé vált. A sötétség kicsit világosabbra halványult; részletek körvonalazódtak ki körülöttem, és egy lassú, hideg, óvatos, néma kacagás

kezdett nőni, épphogy csak a tudatom felszíne alatt. Szegény meg nem értett Dexter úgy érzi magát, mint a partra vetett hal? Akkor hadd üljön a kormányhoz az Utas. Ő tudja, mit kell tenni, és meg is fogja tenni.

És, végül is, miért ne? A kocsiút végén és a híd mögött Dr. Danco vár ránk. Mindig is szerettem volna találkozni vele, és most teljesül ez a vágyam. Harry áldását adná bármire, amit vele tennék. Még Doakesnak is be kell ismernie, hogy Dancóra nem vonatkoznak a játékszabályok – valószínűleg még köszönetet is mond nekem. Szédítő volt; ezúttal volt engedélyem. És ami még jobb, költőiség is volt a dologban. Doakes oly régóta tartja üvegbe zárva lelkem dzsinnjét. Olyan igazságosnak tűnne, ha Doakes megmentése miatt megint kiszabadulhatna. És természetesen ki fogom szabadítani, persze, minden bizonnyal. Utána...

De először.

Átmentem a fahídon. Félúton megnyikordult egy deszka, és én mozdulatlanra merevedtem. Az éjszaka neszei nem változtak, és messze a távolból hallottam, ahogy Tito Puente azt mondja, „Aááááá-JÚÚ!”, mielőtt folytatná a dalát. Továbbmentem.

A híd túloldalán az út parkolóvá szélesedett. Baloldalt egy drótkerítés volt, egyenesen előre pedig egy kicsi, földszintes épület, amelynek fény szűrődött ki az ablakából. Öreg volt és viharvert, és ráfért volna egy egészségügyi festés, de talán Dr. Danco mégsem olyan körültekintő a külsőségeket illetően, mint lennie kellene. Jobboldalt egy chickee kunyhó omladozott csendesen egy csatorna mellett, a pálmalevél tetejének darabjai úgy lógtak le róla, mint a régi, rongyos ruhák. Egy hidroplán volt a vízbe benyúló, rozszant dokkhoz kötve.

Becsusszantam egy fasor árnyékába, és éreztem, ahogy egy ragadozó jéghideg nyugalma veszi át az uralmat az érzékserveim felett. Óvatosan elindultam a parkoló körül, balról kezdve, a drótkerítés mentén. Valami rám mordult és bevetette magát a vízbe, de a kerítés túloldalán volt, úgyhogy oda se figyelve továbbmentem. A Sötét Utas vezetett, ő pedig nem áll meg ilyesmi miatt. A kerítés egy derékszögben végződött, a háztól távol. Volt még egy utolsó nyílt terület, nem több tizenöt méternél, és egy utolsó facsoport. Odamentem a leghátsó fához, hogy megnézzem magamnak a házat, de amint megálltam, és megfogtam a törzset, valami lezuhant és csapkodni kezdett az ágak között a fejem felett, és egy rettenetesen hangos, kürtszószerű sikoltás hasított az éjszakába. Visszaugrottam, ahogy azaz akármi lezuhant a fák levelei között, egyenesen a földre.

Még mindig olyan hangokat adva, mint egy elmebeteg, túlméretezett trombita, a dolog az arcomba nézett. Nagy madár volt, nagyobb, mint egy pulyka, és a sziszegéséből és a túlköléséből egyértelműnek tűnt, hogy haragszik rám. Tett felém egy lépést, masszív farktollaival a földet seperve, és akkor rájöttem, hogy egy páva. Az állatok általában nem kedvelnek, de úgy

tűnt, ez a példány extrém, erőszakos gyűlöletet táplál irántam a kebelében. Feltételezem, nem volt tudatában, hogy én sokkal nagyobb és jóval veszélyesebb vagyok, mint ő. Úgy tűnt, eltökélt szándéka, hogy vagy megegyen, vagy elüldözzön, és mivel számomra rendkívül fontos volt, hogy a rémítő macskazene minél hamarabb elhallgasson, megtettem neki azt a szívességet, hogy visszavonultam, és a kerítés mellett maradvá visszarahantam a híd melletti árnyékokhoz. Amint biztonságban éreztem magam a sötétség töcsájában, megfordultam, hogy ránézzek a házra.

A zene elhallgatott, és a lámpákat lekapcsolták.

Mozdulatlanul álltam az árnyékban pár percig. Semmi nem történt, leszámítva azt, hogy a páva abbahagyta a rikoltozást, és egy utolsó rosszululatú motyogást vetve felém visszalebbent a fájára. Majd visszatértek az éjszaka zajai, a rovarok zizegése és dongása, egy-egy horkantás és csobbanás az aligátorok irányából. De Tito Puente végleg elhallgatott. Tudtam, hogy Dr. Danco éppen úgy figyel és fülel, ahogy én, hogy mindketten arra várunk, hogy a másik megmozduljon, de nekem volt időm. Neki fogalma sincs, mi várja a sötétben – felőle akár egy kommandós csapat is lehetett, vagy egy egyetemi diákegyesület –, én viszont pontosan tudtam, hogy csak róla van szó. Azt is tudtam, hogy hol van, ő pedig nem tudhatta, hogy a tetőn van-e valaki, esetleg mindenfelé körben. Úgyhogy neki kellett lépnie, és csak két lehetősége volt. Vagy a támadás, vagy...

A ház tulsó végénél hirtelen felbőgött egy motor, és én akaratlanul is megfeszültem, ahogy a hidroplán elugrott a dokktól. Kevesebb mint egy perc alatt el is tűnt egy kanyarban az éjszakába, és elvitte magával Dr. Dancót is.

25. FEJEZET

Pár percig csak álltam ott, és néztem a házat, részben óvatosságból. Nem láttam, konkrétan ki vezeti a hidroplánt, és lehetségesnek tartottam, hogy a Doktor még mindig bent bujkál, és arra vár, hogy történjen valami. És hogy őszinte legyek, azt se kívántam, hogy megint megtámadjon valami csiricsaré, harcias madár.

De pár perc múlva még mindig nem történt semmi, és tudtam, hogy be kell mennem a házba körülnézni. Úgyhogy nagy ívben kikerültem a fát, amelyen a gonosz madár fészkel, és megközelítettem a házat.

Sötét volt bent, de csend, az nem. Ahogy az ütött-kopott, parkolóra néző bejárati ajtó mellett ácsorogtam, meghallottam, hogy valami csendesen vergődik odabent, egy pillanattal később pedig ritmikus nyögdecseles és időnként egy-egy nyöszörgés hangzott fel. Ezek nem olyan zajoknak tünnek, amelyeket olyasvalaki kelt, aki halálos csapdát állítva várakozik éppen. Sokkal inkább olyanoknak, amelyeket olyasvalaki kelt, aki megvan kötözve és szabaddulni próbál. Olyan sietve menekült volna Dr. Danco, hogy Doakes őrmestert maga mögött hagyta?

Megint éreztem, ahogy az egész agyamat elönti az extatikus kísértés. Doakes őrmester, az ősellenségem megkötözve fekszik odabent, becsomagolva, mint egy ajándék, és az irgalmamra van bízva, tökéletes körülmények között. Körbevéve minden szerszámmal, amire csak szükségem lehet, egy lélek sincs többmértődes körzetben – és amikor végzek, csak annyit kell mondanom: „Sajnos, túl későn érkeztem. Nézzék, mit tett az a rettenetes Dr. Danco szegény, jó öreg Doakes őrmesterrel.” Részegítő gondolat volt, és azt hiszem, talán egy kicsit dülöngélni is kezdtem, amikor belekóstoltam. Persze nem volt több egy futó ötletnél, és természetesen soha nem tennék ilyet, ugye? Úgy értem, de most tényleg? Dexter? Halló? Miért nyáladzol, édes fiam?

Hát persze hogy nem, én aztán soha. Elvégre én voltam Dél-Florida lelki sivatagának erkölcsi világitótornya. Általában. Gerincem egyenes, az arcom frissen borotvált, energiámat egy Sötét Töltőből nyerem. Sir Dexter, az Erényes, amint megmentésre siet. Vagy legalábbis valószínűleg megmentésre. Úgy értem, mindent figyelembe véve. Kinyitottam a bejárati ajtót, és bementem.

Közvetlenül az ajtó mögött a falhoz lapultam, csak a biztonság kedvéért, és körbetapogatóztam egy villanykapcsoló után. Ott találtam, ahol lennie kellett, és megnyomtam.

Csakúgy, mint Danco első bűntanyájában, ebben is alig voltak bútorok. A legfőbb látványosság itt is a szoba közepén álló asztal volt. Egy tükör lógott

a szemben lévő falon. Jobb felé egy ajtó nélküli ajtónyílás vezetett valahova, valószínűleg a konyhába, balra meg egy csukott ajtó volt, talán a háló- vagy a fürdőszoba. Velem pontosan szemben újabb bejárati ajtónyílt, Dr. Danco, feltételezésem szerint, ezen át menekülhetett el.

Az asztal túloldalán pedig, erősebben vergődve, mint valaha, ott feküdt valami egy halvány narancsszínű kezeslábasban. Nagyjából emberszerűnek tűnt, még a szoba túlsó végéből is.

– Ide, ó, kérem, segítsen, segítsen – mondta, én pedig átmentem a szobán, és letérdeltem mellé.

A karja és a lába szigetelőszalaggal volt leragasztva, természetesen, minden tapasztalt, válogatós szörnyeteg ezt választotta volna. Ahogy levágtam a szalagot, megvizsgáltam, miközben hallottam a folyamatos motyogását, de nem igazán figyeltem oda arra, hogy „ó, hála istennek, ó, kérem, ó, istenem, szabadíts ki, pajtás, gyorsan, gyorsan, az ég szerelmére. Ó, Jézusom, mi tartott ennyi ideig, tudtam, hogy eljössz”, vagy valami ilyesmire. A koponyáját teljesen leborotválták, még a szemöldökét is. De azt a gödröcskés, férfias állat nem lehetett nem felismerni, és az arcát díszítő sebhelyeket sem. Kyle Chutsky volt az.

Vagy legalábbis a legnagyobb része.

Ahogy lejött a ragasztószalag, és Chutskynak sikerült ülő pozícióba küzdenie magát, nyilvánvalóvá vált, hogy hiányzik a bal karja könyöktől lefelé, és a jobb lába térdtől lefelé. A csontok nagyon szépen be voltak tekerve tiszta fehér gézzel, semmi nem folyt át rajtuk; megint csak nagyon profi munka, bár nem hiszem, hogy Chutsky különösebben értékelte volna a szakmai elhivatottságot, amit Danco a kezének és a lábának eltávolításánál tanúsított. És az sem volt még tiszta, hogy mennyi hiányzik Chutsky elméjéből, de a folyamatos nyafogása nem győzött meg róla, hogy készen állna arra, hogy egy utasszállító repülőgép pilótafülkéjébe üljön.

– Ó, te jó ég, pajtás – mondta. – Ó, Jézusom. Hála istennek, hogy eljöttél – nyögte, majd a vállamra hajtotta a fejét, és elsírta magát.

Mivel mostanában kezdtem megszokni az ilyesmit, pontosan tudtam, mit tegyek. Megveregettem a hátát, és azt mondtam, „nyugodj meg”. Az egész még esetlenebb volt, mint amikor Deborahval csináltam, mivel folyamatosan hozzám verődött bal karjának csontja, és ettől sokkal nehezebb lett együttérezést tettetnem.

De Chutsky sírásrohama csak pár pillanatig tartott, és mire végre elengedett és ülő pozícióba küzdötte magát, gyönyörű hawaii ingem már teljesen átázott. Nagyot szipogott, az ingem szempontjából egy kicsit megkésve.

– Hol van Debbie? – kérdezte.

– Eltörte a kulcsontját – tájékoztattam. – Kórházban van.

– Ó – válaszolta, és megint szipogott egyet, hosszan és nedvesen, ami mintha az agyában visszhangzott volna. Majd egy gyors pillantást vetett a háta mögé, és talpra küszködte magát. – Jobban tennénk, ha minél hamarabb eltűnnénk innen. Bármikor visszajöhet.

Nekem nem jutott eszembe, hogy Danco visszajöhet, de volt benne ráció. A ragadozók időtálló trükkje, hogy elszaladnak, majd egye szűkülő körökben visszalopakodnak megnézni, ki szolgolhatja a csapájukat. Ha Dr. Danco is ezt teszi, két meglehetősen könnyű célpontot fog itt találni.

– Hát jó – mondtam Chutskynak. – Hadd nézzek gyorsan körül.

Felém nyúlt a kezével, természetesen a jobb kezével, és megragadta a karomat.

– Kérlek – mondta. – Ne hagyj egyedül.

– Gyors leszek – biztosítottam, és megpróbáltam elhárítani. De erősebbé vált a szorítása rajtam, meglepően erőssé ahhoz képest, hogy min ment keresztül.

– Kérlek – ismételte meg. – Legalább a fegyveredet hagyj itt nekem.

– Nincsen fegyverem – közöltem vele, mire elkerekedett a szeme.

– Ó, istenem, hát ezt meg hogy gondoltad? Jézusom, el kell tűnnünk innét. – Pánik hallatszott ki a hangjából, mintha bármelyik pillanatban megint elsírhatná magát.

– Hát jó – mondtam. – Na gyerünk, próbálj meg, izé, talpra állni. – Reméltem, hogy nem vette észre a hezitálásomat; nem akartam érzéketlennek tűnni, de emiatt az egész végtaghiányos dolog miatt úgy éreztem, nagyon oda kell figyelnem arra, mit hogyan fogalmazok. De Chutsky nem mondott semmit, csak a karomba kapaszkodott. Felsegítettem, ő pedig az asztal fölé hajolt.

– Csak pár másodpercet adjál, hogy meg tudjam nézni a többi szobát – kértem. Nedves, könnyörgő tekintetet vetett rám, de nem mondott semmit, úgyhogy végigszáguldottam a kis házon.

A nagyszobában, ahol Chutskyt megtaláltam, Dr. Danco szerszámain kívül nem volt semmi. Nagyon szép vágóeszközei voltak, és az etikai vonatkozások gondos megfontolása után a legszebbet magamhoz is vettem: egy gyönyörű pengét, amit arra terveztek, hogy a leginasabb húsba is könnyedén szaladjon bele. Több sorban álltak a gyógyszerek; a nevük nem sokat mondott nekem, kivéve pár üveg barbiturátot. Semmilyen nyomot nem találtam, semmi összegyűrt gyufásdobozt egy ráfirkantott telefonszámmal, semmi mosodai számlát. Semmit.

A konyha teljesen ugyanolyan volt, mint az első ház konyhája. Állt benne egy kicsi, ócska hűtőszekrény, egy főzőlap, egy kártyaasztal egy összecsukható székkal, és ennyi. Fél doboz fánk hevert a pulton, és egy nagyon nagy csótány falatozott éppen az egyikből. Úgy nézett rám, mintha kész lenne megharcolni a fánkért, úgyhogy átengedtem neki.

Amikor visszamentem a nagyszobába, Chutsky még mindig az asztalfőlé hajolt.

– Siessünk – mondta. – Az isten szerelmére, menjünk.

– Még egy szoba – válaszoltam. Odamentem a konyhával szemben lévő ajtóhoz.

Mint számítottam is rá, egy hálósobába nyílt. Az egyik sarkában egy heverő volt, a heverőn pedig egy kupac ruha és egy mobiltelefon. Az ing ismerősnek tűnt, és elgondolkoztam, vajon honnan kerülhetett ide. Előhúztam a saját telefonom, és felhívtam Doakes őrmester számát. A ruhákon fekvő mobil megszólalt.

– Hát, ez van – sóhajtottam. Megszakítottam a hívást, és kimentem, hogy elvigyem Chutskyt.

Éppen ott volt, ahol hagytam, bár úgy nézett ki, mint aki elszaladt volna, ha tud.

– Gyerünk már, az isten szerelmére, siessünk – mondta. – Jézusom, szinte érzem a leheletét a nyakamban. – A hátsó ajtó felé fordította a fejét, majd a konyha felé, és ahogy odanyúltam, hogy segítek neki, a falitükörre vándorolt a pillantása.

Egy hosszú pillanaton keresztül csak bámulta a tükörképét, majd magába zuhant, mintha eltűnt volna az összes csontja.

– Jézusom – mondta, és megint elkezdett sírni. – Ó, Jézusom.

– Gyerünk – szóltam rá. – Mozogjunk.

Chutsky összerázkódott, majd megrázta a fejét.

– Mozdulni sem tudtam, csak feküdtem ott, és hallgattam, mit művel Frankkel. Olyan boldognak tűnt... „Mit gondolsz? Nem? Hát jó, akkor egy kar”, és aztán a fűrészhangja, és...

– Chutsky – mondtam.

– És akkor engem is felrakott oda, és azt mondta, „hét betű”, és hogy „mondj egyet”. És aztán...

Természetesen mindig is érdekelt, mások milyen technikával dolgoznak, de Chutsky olyanak tűnt, mint aki a maradék önuralmát is kezdi elveszíteni, én pedig nem engedhettem meg neki, hogy megint összesírja az ingem egyik oldalát. Úgyhogy odaléptem hozzá, és megragadtam a jó karját.

– Chutsky, gyerünk. Menjünk innen – szólítottam fel.

Úgy nézett rám, mint aki azt sem tudja, hol van, tágra nyílt szernekkal, majd visszafordult a tükör felé.

– Ó, Jézusom – mondta. Majd hosszán, szaggatottan levegőt vett, és felállt, mintha egy képzeletbeli kürt szavának engedelmesskedne. – Lehetne rosszabb is – mondta. – Még élek.

– Igen, élsz – erősítettem meg –, és ha el tudunk végre indulni, akkor ez akár így is maradhat.

– Rendben – válaszolta. Határozottan elfordította a fejét a tükörtől, és a jó karjával a vállamra támaszkodott. – Menjünk.

Chutskynak láthatóan nem volt túl nagy gyakorlata a fél lábon történő közlekedésben, de zihálva ugrándozott mellettem, rám támaszkodva két lépés között. Még így is, hogy hiányoztak testrészei, meglehetősen nagydarab ember volt, és sok erőfeszítembe került cipelni. A híd előtt megállt egy pillanatra, és átnézett a drótkerítésen.

– Bedobta oda a lábam – mondta. – Az aligátorokhoz. Gondoskodott róla, hogy végignézzem. Feltartotta, hogy lássam, majd bedobta, és a víz forni kezdett, mintha... – Kihallottam hangjából a növekvő hisztériát, de ő is, és megállt, reszketve levegőt vett, majd rekedtes hangon azt mondta: – Hát jó. Tűnjünk el innen.

További nosztalgizások kerülőútja nélkül jutottunk el a kapuig, és Chutsky egy kerítésoszlopra támaszkodott, amíg kinyitottam neki a bejáratot. Majd odatámogattam az anyósüléshez, bemásztam a kormány mögé, és beindítottam a motort. Amikor felkapcsolódtak a fényszórók, Chutsky hátradőlt az ülésen, és lehunyta a szemét.

– Köszönöm, haver – mondta. – Sokkal tartozom neked. Köszönöm.

– Szívesen – válaszoltam. Megfordultam a kocsival, és elindultam vissza az Alligátor Alley felé. Azt hittem, Chutsky elaludt, de a földút felénél megszólalt.

– Örülök, hogy a húgod nem volt itt – mondta. – Nem kellett így látnia. Ez... Figyelj, össze kell szednem magam, mielőtt... – Hirtelen elhallgatott, és fél percig meg se szólalt. Csendben zötyögtünk végig az úton. A némaság kellemes változatosságot jelentett. Azon töprengtem, hol lehet Doakes, és vajon mit csinál. Vagy inkább mit csinálnak vele. És ha már itt tartunk, hol lehet Reiker, és mikor tudom végre elvinni valahova máshova. Valami csendes helyre, ahol elmélkedhetek és békében dolgozhatok. Azon gondolkodtam, vajon mennyi lehet a Blalock Aligátorfarm bérleti díja.

– Talán az lenne a legjobb, ha nem háborgatnám többet – szólalt meg hirtelen Chutsky, és beletelt egy hosszú pillanatba, amíg rájöttem, hogy valószínűleg még mindig Deborahról beszél. – Valószínűleg nem akar már tőlem semmit, most, hogy ilyen állapotba kerültem, sajnálatra meg nincs szükségem.

– Emiatt ne aggódj – nyugtattam meg. – Deborahba nem sok együttérzés szorult.

– Mondd meg neki, hogy jól vagyok, és visszamentem Washingtonba – folytatta. – Így lesz a legjobb.

– Lehet, hogy neked igen – vetettem ellen. – De engem meg fog ölni.

– Te ezt nem értheted – közölte velem.

– Nem, te nem érted. Rám parancsolt, hogy hozzalak vissza. Ő már eldöntötte magában a dolgot, és én nem merek ellentmondani neki. Nagyon nagyot tud ütni.

Egy ideig csendben maradt. Majd hallottam, hogy mélyet sóhajt.

– Csaknem tudom, hogy képes leszek-e végigcsinálni – mondta.

– Még visszavihetlek az alligátorfarmra – javasoltam vidáman.

Erre már nem mondott semmit, én pedig felhajtottam az Alligátor Alley-re, az első lehetőségnél visszakanyarodtam, és a látóhatáron fénylő narancssárga köd felé indultam, ami Miamit jelezte.

26. FEJEZET

Csendben autóztunk végig a civilizáció első kupacáig, ami egy építkezésből és egy sor bevásárlóközpontból állt a jobb oldalon, pár kilométerrel az útdíjfizető bódék után. Ekkor Chutsky felült, és kibámult a fényekre és az épületekre.

– Szükségem van egy telefonra – mondta.

– Használhatod az enyémet, ha kifizeted a roamingdíjat – ajánlottam fel.

– Vonalas telefon kell – mondta. – Keressünk egy telefonfülkét.

– Nem követed az idők szavát – kritizáltam. – Nehéz lesz telefonfülkét találnunk. Már senki nem használja őket.

– Menjünk le ennél a kijáratnál – szólított fel, és bár ettől egy perccel sem kerültem közelebb a jól megérdemelt alvásomhoz, engedelmesen rákanyarodtam a lehajtóra. Egy mérföldön belül találtunk egy kis élelmiszerboltot, amelynek a falán még mindig ott volt egy nyilvános telefon. Segítettem Chutskynak odaugrálni a készülékhez, ő pedig nekitámaszkodott a műanyag esővédő tetejének, és felemelte a kagylót. Rám pillantott, és azt mondta, várjak egy kicsit távolabb, ami egy cseppet parancsolgatósnak tűnt olyasvalakitől, aki még járni sem tudott segítség nélkül, de visszamentem az autómhoz, és felültem a motorháztetőre, amíg Chutsky telefonált.

Egy ösöreg Buick állt be a mellettem lévő parkolóhelyre. Pár alacsony, sötét bőrű férfi szállt ki belőle piszkos ruhában, és a bolt felé indultak. Megbámulták Chutskyt a fél lábával és a kopaszra borotvált fejével, de túl udvariasak voltak ahhoz, hogy megjegyzést tegyenek. Bementek, az üvegajtó suhogott mögöttük, én pedig éreztem, ahogy maga alá gyűr ez a hosszú nap; elfáradtam, a nyakizmaim lemerevedtek, és nem sikerült megölnöm semmit. Nagyon nyűgös voltam, és csak haza akartam menni, hogy lefekhessek.

Azon töprengtem, hová vitte vajon Danco Doakest. Nem tűnt különösebben fontosnak a dolog, csak merengtem rajta egyet. De ahogy végiggondoltam, hogy valóban elrabolta, és hamarosan belekezd, hogy maradandó károkat okozzon az őrmesterben, rádöbentem, hogy hosszú idő óta ez volt az első jó hír, amit kaptam, és éreztem, ahogy végigömlik bennem a melegség. Szabad voltam. Doakes eltűnt. Darabról darabra kiszáll az életemből, és felszabadít a Rita kanapéján töltött, kedvem ellen való rabszolgaságból. Megint lesz életem.

– Hé, haver – kiáltott oda Chutsky. Odaintett nekem a bal keze csonkjával, én pedig felálltam, és odasétáltam. – Megvagyok – közölte velem. – Induljunk.

– Hát persze – válaszoltam. – Hova megyünk?

Elnézett a távolba, és láttam, ahogy az állkapocsizmai megfeszülnek. A kis élelmiszerbolt parkolójának lámpái megvilágították az overallját, és fényük megcsillant a fején. Elképesztő, mennyire megváltozik egy arc, ha leborotválják róla a szemöldököt. Lesz benne valami rémisztő, mint egy alacsony költségvetésű sci-fi maszkjaiban, és ezért – bár Chutskynak keménynek és elszántnak kellett volna tűnnie –, ahogy a horizontot bámulta összeszorított szájjal, sokkal inkább úgy nézett ki, mintha a Flash Gordon-képregények Kegyetlen Mingjének vérfagyasztó parancsára várt volna. De csak annyit mondott:

– Vigyél vissza a szállodámba, haver. Dolgom van.

– Mit szólnál egy kórházhoz? – kérdeztem, arra gondolva, hogy csak nem lehet tőle elvárni, hogy vágjon egy husángot egy göcsörtös tisztafáról, és azzal bicegjen végig az úton. De megrázta a fejét.

– Rendben leszek – mondta. – Rendben leszek.

Sokatmondóan ránéztem a két fehér gézfoltira, ahol a keze és a lába volt korábban, és megemeltem a szemöldököm. Elvégre a sebei még mindig elég frissek voltak ahhoz, hogy be kelljen őket kötni, és Chutskynak legalább egy kicsit kellett volna gyengélkednie.

Lenézett a két csonkjára, és valóban megingott egy kicsit, és némileg össze is ment.

– Rendben leszek – ismételte meg még egyszer utoljára, és kihúzta magát. – Induljunk – mondta. És annyira fáradtnak és szomorúnak tűnt, hogy nem volt szívem bármit is mondani azonkívül, hogy rendben.

A vállamra támaszkodva visszaugrált az autóm anyósüléséhez, és ahogy besegítettem, az öreg Buick utasai trappoltak ki a boltból sörökkel és rágcálnivalóval a kezükben. A sofőr rám mosolygott, és odabiccentett. Én visszamosolyogtam, és becsuktam az ajtót. – Crocodilios – intettem Chutsky felé.

– Ah – válaszolta a sofőr. – Lo siento. – Beszállt a kocsija volánja mögé, én pedig körbesétáltam, hogy kövessem a példáját.

Chutskynak az út nagy része alatt nem volt mondanivalója. De közvetlenül azután, hogy felhajtottunk az I-95-ösre, elkezdett reszketni.

– A picsába – mondta. Ránéztem. – A gyógyszerek – magyarázta. – Kezd múlni a hatásuk. – Elkezdtek csattogni a fogai, mire összezárta a száját. A levegő sziszegve törtmágának utat az ajkai között, és láttam, hogy kopasz feje izzadni kezd.

– Szeretnéd átgondolni a kórházias ötletemet? – kérdeztem.

– Van valami piád? – váltott témát meglehetősen hirtelen.

– Szerintem van egy üveg víz a hátsó ülésen – válaszoltam segítőkészen.

– Pia – ismételte meg. – Vodka vagy whisky.

– Általában nem tartok ilyesmit az autóban – tájékoztattam.

– A picsába – mondta. – Csak vigyél el a szállodába.

Úgyhogy ezt tettem. Csak általa ismert okokból Chutsky a Mutinyben szállt meg Coconut Grove-ban. Ez volt az egyik első felhőkarcoló a környéken, és egykor modellek, rendezők, kábítószer-kereskedők és egyéb hírességek látogatták. Még mindig nagyon jól nézett ki, de ahogy az egykor rusztikus Grove-ot megtöltötték a luxustoronyházak, veszített egy kicsit az egyediségéből. Talán Chutsky ismerte fénykorában, és most szentimentális okokból választotta pont ezt. Egyszerűen muszáj volt feltételezni némi szentimentális hajlamot olyasvalaki esetében, aki kisujjgyűrűt viselt.

A Dixie autópályánál tértünk le az I-95-ösről, és a Unitynél balra fordultam, hogy végigguruljak a Bayshore-on. A Mutiny egy kicsit előrébb volt jobb felé, és a szálloda előtt megálltam.

– Kiszállok, te meg menj haza nyugodtan – mondta Chutsky.

Rámeredtem. Talán az a sok gyógyszer az agyára ment.

– Nem szeretnéd, hogy segítek felmenni a szobádba? – kérdeztem.

– Rendben leszek – válaszolta. Talán ez volt az új mantrája, de nem úgy nézett ki, mint aki rendben lesz. Most már erősen izzadt, és elképzelni sem tudtam, hogyan jut majd fel a szobájába. De nem vagyok az a típus, aki ráerőszakolja a nem kívánt segítségét a másikra, úgyhogy egyszerűen csak annyit mondtam, rendben, és néztem, ahogy kinyitja az ajtót és kiszáll. Megkapaszkodott az autó tetejében, és bizonytalanul ácsorgott egy percig fél lábon, amíg a küldöncök főnöke meg nem látta ott imbolyogni. A srác rámeredt erre a narancs overallos, fénylő fejű jelenésre.

– Szia, Benny – köszöntötte Chutsky. – Segítenél, haver?

– Mr. Chutsky? – kérdezte kétkedve, majd ahogy észrevette a hiányzó testrészeket, leesett az álla. – Ó, uramisten – mondta. Háromszor összeütötte a kezét, mire kirohant egy kifutófiú.

Chutsky visszanézett rám.

– Rendben leszek – mondta.

És valóban, amikor az emberre nincs szükség, akkor nem tehet sokat, azonkívül, hogy elmegy, úgyhogy ezt tettem. Amikor utoljára láttam, Chutsky a kifutófiúk főnökére támaszkodott, miközben a másik alkalmazott egy tolokocsit gurított feléjük a hotelből.

Már majdnem éjfél volt, amikor végighajtottam a Main autópályán, és végre hazafelé vettem az irányt, ami hihetetlennek tűnt, tekintettel a nap eseményeire. Vince bulija mintha hetekkel azelőtt történt volna, pedig valószínűleg még ki sem húzta a konnektorból a bőlés szökőkutatót. A Sztriptíz-táncosnők Megpróbáltatása és Chutsky Megmentése az Aligátor-farmról után igazán megérdemeltem, hogy végre nyugovóra térhessek, és bevallom, nem járt más a fejemben, mint hogy bemászok az ágyamba és a fejemre húzom a takarót.

De az ördög természetesen nem alhat, én pedig semmi esetre nem vagyok angyal. Amint balra fordultam a Douglasen, megszólalt a mobil-

telefonom. Nagyon kevés ember szokott telefonálni nekem, különösen ilyen későn. Rápillantottam a telefonra; természetesen Deborah volt az.

– Üdvözlét, drága húgom – vettem fel.

– Te seggfej, azt ígérted, felhívsz! – válaszolta.

– Úgy tűnt, késő van már ehhez – magyarázkodtam.

– Tényleg azt gondoltad, hogy tudok ALUDNI, baszd meg? – kiabálta elég hangosan ahhoz, hogy megfájdítsa a mellettem elhaladó autókban ülő emberek fejét. – Mi történt?

– Megmentettem Chutskyt – tájékoztattam. – De Dr. Danco elmenekült.

Doakesszal.

– És hol van most?

– Nem tudom, Debs, egy hidroplánnal szökött meg, és...

– Kyle, te idióta. Hol van Kyle? Jól van?

– A Mutiny-nél raktam ki. És, ööö... Majdnem jól van – válaszoltam.

– Ez meg mi a faszt jelent?!? – üvöltötte, úgyhogy át kellett raknom a telefont a másik fülemre.

– Deborah, rendbe fog jönni. Egyszerűen csak... elveszítette a fél bal karját és a fél jobb lábát. És az összes haját – tettem hozzá. Deb pár másodpercig nem szólt egy szót sem.

– Hozzál nekem ide ruhát – mondta végül.

– Nagyon bizonytalanul érzi magát, Debs. Nem hinném, hogy...

– Ruhákat, Dexter. Most – mondta, majd lerakta a telefont.

Mint már említettem, az ördög nem alhat. Mélyet sóhajtottam a helyzet igazságtalansága miatt, de engedelmeskedtem. Mivel már úgyis majdnem odaértem a lakásomhoz, ahol Deborah otthagya pár cuccát, berohantam, és bár megtorpantam az ágyamnál, hogy egy vágyakozó pillantást vessek rá, összeszedtem neki némi ruhát, és elindultam a kórházba.

Deborah az ágy szélén ült, türelmetlenül dobolva a lábával, amikor beléptem. A fásliból kinyúló fél kezével tartotta magán összezárva a kórházi hálóinget, a másik kezében pedig a fegyverét és a jelvényét szorongatta. Úgy nézett ki, mint a Bosszúállás Dühe egy baleset után.

– Jézus Máriám – mondta –, mi tartott ennyi ideig? Segíts felöltözni.

– Ledobta a hálóinget, és felállt.

Áthúztam a fején egy pólót, ügyetlenül a sínre igazgatva. Éppen hogy csak sikerül a felsőrészt ráadnom, amikor egy köpcös kis nő rontott be a szobába nővéregyenruhában.

– Mégis mit képzelsz, mit csinál? – kérdezte tekintélyes bahamai akcentussal.

– Elmegyek – válaszolta Deborah.

– Azonnal bújjon vissza az ágyába, vagy hívom az orvost – fenyegette a nővér.

– Hívja – válaszolta Deborah, immár fél lábon ugrálva próbálva felvenni a nadrágját.

– Szó sem lehet róla – mondta a nővér. – Menjen vissza az ágyba! Deborah felemelte a jelvényét.

– Rendőrségi szükséghelyzetről van szó – jelentette ki. – Ha hátráltat, felhatalmazásom van rá, hogy letartóztassam az igazságszolgáltatás akadályoztatása miatt.

A nővér mondani akart valami nagyon szigorú dolgot, de kinyitotta a száját, ránézett a jelvényre, ránézett Deborahra, és meggondolta magát.

– Tájékoztatom kell az orvost – közölte velünk.

– Tökmindegy – válaszolta Deborah. – Dexter, segíts begombolni a nadrágomat. – A nővér helytelenítően nézett még pár másodpercig, majd megfordult, és kivonult a folyosóra.

– Ne már, Debs – szólaltam meg. – Az igazságszolgáltatás akadályoztatása?

– Menjünk – válaszolta a húgom, és kimasírozott az ajtón. Én engedelmesen követtem.

Deborah felváltva volt ideges és dühös úton a Mutiny felé. Az egyik pillanatban az ajkát rágta, a másikban rám förmedt, hogy siessek már, majd, amikor már egészen közel jártunk a szállodához, hirtelen nagyon csendes lett. Végül kinézett az ablakán, és megkérdezte:

– Milyen most, Dex? Mennyire csúnya?

– Nagyon rosszul áll neki ez a frizura, Debs. Hülyén néz ki. De a többi... Úgy tűnik, el tudja rendezni magában. Csak azt nem akarja, hogy sajnáld.

Debs megint a száját rágva nézett rám.

– Ezt mondta – tájékoztattam. – Inkább visszament volna Washingtonba, mint hogy el kelljen viselnie a sajnálatodat.

– Nem akar teher lenni – mondta Deb. – Tudom, milyen. Muszáj megfizetnie mindenért. – Megint kinézett az ablakon. – Elképzelni sem tudom, milyen lehetett. Egy olyan férfinak, mint Kyle, kiszolgáltatottan feküdnie, mint egy... – Megcsóválta a fejét, és egy könnycsepp gördült végig az arcán.

Az igazat megvallva, én nagyon is el tudtam képzelni, milyen lehetett, és már elég sokszor meg is tettem. A legnagyobb gondom Deborah ezen új oldala volt. Sírt az anyja temetésén, majd az apjáén is, de – amennyire tudtam – azóta egyáltalán nem. És most itt gyakorlatilag eláztatta a kocsit azzal, amire nem tudtam másként gondolni, mint elvakult rajongásra egy szellemi képességeit tekintve némiképp fogyatékos illető iránt. És ami még rosszabb, most már ráadásul testi képességeit tekintve is fogyatékosná vált a pasas, ami azt jelenti, hogy egy értelmes embernek tovább kellene lépnie, és keresnie egy épkezláb valakit, akinek még mindig megvan az összes szükséges alkotóeleme. De Deborah, úgy tűnt, csak még inkább ragaszkodik Chutskyhoz, most, hogy

végleg megrongálódott. Ez lenne a szerelem? Deborah, amint szerelmes? Nem tűnt lehetségesnek. Természetesen tisztában voltam azzal, hogy elméletben képes rá, de... úgy értem, végül is a húgomról van szó.

Nem volt értelme ezen töprengeni. Én semmit nem tudok a szerelemtől, és soha nem is fogok. Ez nem tűnt olyan rettenetes hiányosságnak számomra, bár megnehezítette, hogy megértsem a popzenét.

Mivel semmi egyebet nem tudtam volna hozzáfűzni, témát váltottam.

– Felhívjam Matthews kapitányt, hogy elmondjam Doakes eltűnését? – kérdeztem.

Deborah letörölte a könnycseppet az arcáról az ujja hegyével, és megrázta a fejét.

– Ezt döntse el Kyle – mondta.

– Igen, persze, de Deborah, tekintettel a körülményekre...

Ököllet a lábamra csapott, ami ugyanolyan értelmetlennek tűnt, mint amennyire fájdalmas volt.

– A fenébe is, Dexter, nem akarom elveszíteni!

Időről időre úgy érzem magam, mintha egy sztereo felvételnek csak az egyik csatornáját hallanám, és most is egy ilyen pillanatot éltem át. Fogalmam nem volt, miről... legyünk őszinték, arról sem volt fogalmam, miről kellene hogy fogalmam legyen. Ezt meg hogy értette? Mi köze volt ahhoz, amit én mondtam, és miért reagált ennyi indulattal? És miért gondolja olyan sok kövér nő, hogy jól áll neki a köldökig érő póló?

Feltételezem, a zavarodottságból valamennyi meglátszott az arcomon, mert Deborah ökle ellazult, és a húgom vett egy mély levegőt.

– Kyle-nak most összpontosítania kell, folytatnia a munkát. Arra van szükség, hogy ő irányíthassa a dolgokat, különben ez a dolog végez vele.

– És ezt te honnan tudod?

Megrázta a fejét.

– Mindig ő a legjobb abban, amit csinál. Ez az ő... ez ő maga. Ha elkezd azon gondolkozni, hogy mit tett vele Danco... – Beharapta a száját, és egy újabb könnycsepp gördült le az arcán. – Ön maga kell maradjon, Dexter. Vagy elveszítem.

– Hát jó – mondtam.

– Nem akarom elveszíteni, Dexter – mondta megint.

Most már egy másik ajtónálló volt szolgálatban a Mutiny-nél, de úgy tűnt, felismeri Debraht, és egyszerűen csak biccentett, miközben kitért az előttünk az ajtót. Némán a lifthez sétáltunk, és felmentünk a tizenkettedik emeletre.

Egész életemben Coconut Grove-ban éltem, úgyhogy jól tudtam az ömlengő újságcikkekben, hogy Chutsky szobáját brit gyarmati stílusban rendezték be. Soha nem értettem, miért, de a szálloda úgy döntött, hogy a brit gyarmati stílus a legmegfelelőbb eszköz, amivel Coconut Grove hangulatát

tolmácsolhatja, noha tudomásom szerint soha nem voltunk brit gyarmat. Úgyhogy az egész szálloda brit gyarmati stílusban volt berendezve. Azt viszont nehezen tudnám elhinni, hogy akár a belsőépítész, akár bármelyik brit gyarmatosító álmodott volna valaha is olyasmit, mint a franciaágyán kiterült Chutsky a tetőapartmanban, ahova Deborah vezetett.

A haja nem nőtt vissza az elmúlt egy órában, de legalább levette a narancssárga overallt, és felvett egy fehér frottírköpenyt, most pedig ott feküdt az ágy közepén leborotválva, reszketve, és erősen izzadva, maga mellett egy félig telt Skyy vodkásüveggel. Deborah le sem lassított az ajtóban. Egyenesen az ágyhoz sietett, és leült mellé, egyetlen kezét a kezébe fogva. Szerelem a romok között.

– Debbie? – kérdezte Kyle reszkető öregember hangon.

– Most már itt vagyok – válaszolta a húgom. – Menj aludni.

– Azt hiszem, nem vagyok olyan jól, mint gondoltam.

– Aludj – mondta Deb a kezét fogva, és elhelyezkedve mellette, így hagytam őket ott.

27. FEJEZET

Másnap sokáig aludtam. Végül is megérdemeltem, nem? És bár tízkor érkeztem meg a munkahelyemre, már jóval azelőtt ott voltam, hogy Vince, Camilla vagy Angel-nem-rokon megjött volna, akik láthatóan mind valami halálos betegségben szenvedtek. Egy órával és negyvenöt perccel később befutott végre Vince, zölden és nagyon öregén.

– Vince! – köszöntöttem lelkes vidámsággal, ő meg fintorgott egyet, és csukott szemmel a falnak dőlt. – Meg akarom köszönni neked ezt az eposzi bulit.

– Köszönd meg halkán – nyögte.

– Köszönöm – suttogtam.

– Szívesen – suttogta vissza, majd lassan elvánszorgott a kis irodájába.

Szokatlanul csendes nap volt, ami alatt azt értem, hogy az új ügyek hiányán felül a laboratórium környéke olyan néma volt, mint egy sírbolt, és csak időnként suhant át rajta egy-egy zöld szellem, hangtalan szenvedéssel az arcán. Szerencsére munkánk is nagyon kevés volt. Öt órára sikerült utolérnem magam a papírmunkát illetően, és sorba rendeztem a ceruzáimat is. Rita ebéidőben telefonált, hogy meghívjon vacsorára. Azt hiszem, csak meg akart győződni arról, hogy nem rabolt-e el egy sztriptíz táncosnő, úgyhogy beleegyeztem, hogy munka után átmegegyek. Debs nem hívott, de nem is volt rá szükség. Meglehetősen biztos voltam benne, hogy ott van Chutskyval a férfi lakosztályában. De egy kicsit aggódtam, mivel Dr. Danco tudta, hol találja meg őket, és esetleg eljöhet megkeresni a befejezetlen munkáját. Másrészről viszont ott volt neki Doakes őrmester, akivel játszhat, benne pedig sok munkája és nagy öröme telhet még jó néhány napig.

Ezzel együtt, csak a biztonság kedvéért felhívtam Deborah mobilszámát. A negyedik csengetés után felvette.

– Mi van? – kérdezte.

– Ugye emlékszel, hogy Dr. Dancónak nem jelentett nehézséget bejutnia oda az első alkalommal? – kérdeztem.

– Én nem voltam itt az első alkalommal – válaszolta. És olyan harciasan csengett a hangja, hogy nagyon reménykedtem benne, hogy nem lövi le véletlenül a személyzet egyik tagját.

– Hát jó – válaszoltam. – De tartsd nyitva a szemed.

– Ne aggódj – mondta. Hallottam, hogy Chutsky valami csípőset dörmög a háttérben, mire Deborah hozzátette: – Mennem kell. Majd hívlak. – Ezzel lerakta.

Az esti csúcsforgalom teljes lendületben volt, amikor elindultam délre, Rita háza felé, és azon kaptam magam, hogy vidáman dudorászom, amikor egy furgon volánjánál ülő vörös képű férfi felemelte felém a középsőujját. És nem csak a hovatarozás mindennapos élményéről volt szó a miami forgalom gyilkos tömegében; úgy éreztem, nagy teher került le a vállamról. És persze így is volt. Elmehetek Ritához, és nem lesz ott a bordó Taurus a túloldalon. Ragaszkodó árnyékom nélkül mehetek vissza a lakásomba. És ami még fontosabb, elvihetem a Sötét Utast egy körre, és egy, már nagyon várt kis időre végre kettesben maradhatunk. Doakes őrmester eltűnt, kilépett az életemből, és – feltételezhetően hamar – a saját életéből is ki fog.

Szédülten vidám hangulatban gurultam le a Dél-Dixie-n, és kanyarodtam el Rita háza felé. Szabad vagyok – és kötelezettségektől is mentes, mivel nem hihettem mást, minthogy Chutsky és Deborah egy darabig nem fognak ugrálni, amíg a férfi fel nem gyógyul. Ami pedig Dr. Dancót illeti... igaz, hogy támadt bennem egy kis kíváncsiság és vágy, hogy találkozhassam vele, és még most is szívesen áldoznék pár percet a zsúfolt szabadidős programjaimból arra, hogy jobban megismerhessük egymást. De meglehetősen biztos voltam abban, hogy Chutsky titokzatos washingtoni ügynöksége küld majd egy újabb embert, hogy elintézzze, és az illető valószínűleg nem szeretné, hogy ott nyüzsögjek körülötte és a tanácsokat osztogassak. Mivelhogy ez kiesett, és Doakes sem volt már a képben, visszatértem az „A” tervhez, hogy hozzásegítsem Reikert a korai nyugdíjazáshoz. Akárki gondolja is lesz mostantól Dr. Danco, biztos, hogy nem Dologtalan Dexteré.

Olyan boldog voltam, hogy megcsókoltam Ritát, amikor ajtót nyitott, pedig senki nem figyelt bennünket. És vacsora után, miközben Rita mosogatott, megint kimentem a hátsó kertbe, hogy ipiapacsozzak a környékbeli gyerekekkel. Ezúttal viszont volt egy különleges mellékszöngéje is a játéknak Codyval és Astorral, kis titkunk hozzáadott egy újfajta zamatot. Már-már szórakoztató volt nézni, hogy kergetik a többi gyereket az én kis vadászni tanuló ragadozóim.

Félórányi ugrándozás és kergetőzés után viszont nyilvánvalóvá vált, hogy túlerőbe került velünk szemben egy másik ragadozófaj – a szúnyogok, többmilliónyi visszataszító kis vámpír, mind farkaséhesen. Úgyhogy a vérveszteségtől elgyengülve Cody, Astor és én visszacammogtunk a házba, és összegyűltünk az asztal körül egy kis akasztófázásra.

– Én leszek az első – jelentette be Astor. – Úgyis én jövök.

– Nem, én – ráncolta a homlokát Cody.

– Szó sincs róla. Egyébként is, gondoltam – válaszolta a nővére. – Öt betű.

– „C” – mondta Cody.

– Nem! Fej! Hahh! – üvöltött fel Astor győzelemittasan, és megrajzolta a kis kerek fejet.

– Először a magánhangzókat kell végigkérdezni – segítettem Codynak.

– Mit? – kérdezte halkán.

– A, E, I, O, U, és néha az Y – sorolta fel neki Astor. – Ezt mindenki tudja.

– Van benne „E”? – kérdeztem, és ez kivett némi szelet a vitorlájából.

– Igen – válaszolta Astor duzzogva, és felírta az E betűt a középső üres vonalra.

– Hahh – mondta Cody.

Majdnem egy órán keresztül játszottunk, amíg el nem jött a villanyoltás ideje. Varázsos estém idejekorán befejeződött, és megint a kanapén találtam magam Ritával. De most, hogy megszabadultam a kutató tekintetektől, könnyű volt lerázni magamról a csápjait és hazaindulni, a saját kis ágyamba, azzal a jólféült indokkal, hogy túl sokáig buliztunk Vince-nél, holnap pedig kemény munka vár rám. És ezzel kint is voltam, egyedül az éjszakában, csak a visszhangom, az árnyékom és én. Még két éjszaka volt a teliholdig, és gondoskodom róla, hogy ez megérje a várakozást. Ezt a teliholdat nem a Miller Világossal fogom tölteni, hanem a Reiker Fényképész céggel. Két nap múlva szabadon engedem végre az Utast, felöltöm a valódi énemet, Drága Daliás Dexter izzadságfoltos jelmezét pedig a szemétdombra dobom.

Persze először bizonyítékot kell találnom, de valamiért meg voltam győződve arról, hogy ez nem okoz majd gondot. Végül is volt rá egy egész napom, és amikor a Sötét Utas és én összedolgozunk, valahogy mindig minden a helyére kerül.

Ezen sötét gyönyörökkel kapcsolatos gondolatokkal eltelve hajtottam haza a kényelmes lakásomba, és másztam be az ágyamba, hogy az igazak mély és álmatlan álmát aludjam.

Másnap reggel továbbra is folytatódott sértően vidám hangulatom. Amikor útközben megálltam fánkért, engedelmeskedtem a hirtelen támadt készletnek, és vettem egy egész tucattal, beleértve néhány vaníliakrémmel töltött példányt is, a tetején csokoládémázzal, és ezt az extravagáns gesztust a végre felérjük Vince a helyén értékelte.

– Te jó ég – mondta. – Ügyes voltál, ó, Nagy Vadász.

– Az erdő istenei ránk mosolyogtak – válaszoltam. – Vaníliakrémeset vagy málnalekvárosat?

– Természetesen vaníliakrémeset – vágta rá.

A nap gyorsan elszaladt, csak egy utunk volt egy gyilkossági helyszínre, egy kerti szerszámokkal elkövetett rutindaraboláshoz. Egyértelműen amatőr munka volt; az az idióta egy elektromos sövényvágóval próbálkozott, de csak nekem okozott némi pluszmunkát, mielőtt az ágfűrész segítségével végzett volna a feleségével. Igazán mocskos munka volt, és megérdemelte, hogy elkapják a repülőtéren. Egy jól elvégzett darabolás legfőbb jellemzője, hogy

rendes, legalábbis én mindig ezt mondom. Semmi vértócsa, meg rászáradt hús a falakon. Ez az igényesség teljes hiányára utal.

Épp időben végeztem a helyszínen ahhoz, hogy visszamehessek a törvényszéki laboratóriumba, a kis kuckóba, és ott hagyhassam a jegyzeteimet az asztalon. Hétfőn majd legépelem őket, és befejezem a jelentésemet, sietségre semmi ok. Sem a gyilkos, sem az áldozat nem fog elszaladni.

Úgyhogy már kint is voltam az ajtón, egyenesen a parkolóba mentem, majd beültem az autóba, és szabadon nekivághattam a vidéknek. Senki nem fog követni, vagy kényszeríteni, hogy olyan dolgokat tegyek, amelyek alól legszívesebben kibújnék. Senki nem világítja meg nem kívánt fénnel Dexter árnyékát. Megint önmagam lehetek, Láncait Vesztett Dexter, és ez a gondolat sokkal részegítőbb volt, mint Rita söre és együttérzése. Túl régen nem éreztem már így magam, és megígértem magamnak, hogy soha többé nem veszem természetes adottságnak a dolgot.

Egy autó lángolt a Douglas és a Grand sarkán, és egy kicsi, de elhivatott tömeg gyűlt össze körülötte, hogy nézze. Osztottam lelkesedésüket, miközben végigarszoltam a dugóban, amelyeket a szirénázó autók okoztak, majd hazafelé vettem az irányt.

Otthon rendeltem pizzát, és írtam pár jegyzetet Reikerrel kapcsolatban; hol keressek bizonyítékot, mi lenne nekem elég – egy pár vörös cowboy-csizma mindenesetre jó kiindulási alap lenne. Majdnem biztos voltam benne, hogy ő az; a pedofil ragadozók általában megtalálják a módját, hogy a munkájukba is örömet vegyítsenek, és a gyermekfotózás ennek tökéletes példája volt. De a „majdnem biztos” az nem elég. Úgyhogy egy rendezett kis fájlba gyűjtöttem a gondolataimat – természetesen semmi terhelőt, és a fellépés előtt ügyis gondosan megsemmisítem majd. Hétfőre nyoma sem lesz annak, amit tettem, leszámítva egy új üveglapot a polcon lévő dobozban. Egy boldog órát töltöttem tervezgetéssel és egy nagy szardellás pizza elfogyasztásával, majd, ahogy a majdnem teli Hold suttogni kezdett nekem az ablakon keresztül, nyugtalaná váltam. Éreztem, hogy végigsimítanak rajtam a holdfény jeges ujjai, a gerincemet csiklandozzák, arra biztatnak, hogy menjek ki az éjszakába és nyújtóztassam ki ragadozóizmaimat, amelyek túl régóta nem alszanak már.

És miért is ne? Csak nem lehet abból baj, ha kislisszolok a kacagó éjszakába, és lopok egy pillantást vagy kettőt. Lopakodni, láthatatlanul megfigyelni, végigmenni Reiker lábnyomán és beleszagolni a szélbe – mindez éppolyan ártatlan, mint amennyire kellemes. Dexter, a Sötét Cserkész Résen Kell Hogy Legyen. Egyébként is, péntek este volt. Reiker valószínűleg elhagyja otthonát valamilyen társasági esemény kedvéért – ellátogat például egy játékboltba. Ha elmegy, én belopakodhatok hozzá körülnézni.

Úgyhogy felvettem a leghitelesebb éjszakai orvvadászöltözékemet, és végimentem a rövid kis útszakaszon a lakásomtól fel a Main autópályára, majd a Grove-on át a Tigertail sugárútra, és le egészen Reiker szerény ottho-

náig. Ez egy kis betonházakkal teli környék volt, és az ő háza nem különbözött a többitől, épp csak egy kis kocsibeálló választotta el az úttól. Ott parkolt az autója, egy kis vörös Kia, amitől elöntött a remény kicsiny hulláma. Vörös, mint a csizmája; ez volt a színe, ez jelzi, hogy jó nyomon járok.

Kétszer elhajtottam a ház előtt. Amikor másodszorra jártam arra, az autója belső világítása égett, és éppen időben értem oda, hogy egy pillanatra megnézhessem magamnak az arcát, ahogy beült a volán mögé. Nem az az arc volt, ami lenyűgözné az embert; vékony volt, gyakorlatilag álltalan, és részben láthatatlan a hosszú fürtök és a széles keretű szemüveg mögött.

Nem láttam, mi van a lábán, de amennyire meg tudtam figyelni, akár cowboy-csizmát is viselhet, hogy magasabbnak tűnjön. Beszállt a kocsijába és magára csukta az ajtót, én pedig mentem még egy kört a ház körül.

Mire visszaértem, az autó már eltűnt. Néhány sarokkal odébb parkoltam le, egy kis mellékutcában, és visszamentem, séta közben lassan magamra öltve éjszakai bőrömet. A szomszéd összes lámpája le volt kapcsolva, úgyhogy a kertjén keresztül rövidítettem le az utamat. Egy kis vendégház volt Reiker lakhelye mögött, és a Sötét Utas azt suttogta a fülembé, stúdió. Valóban tökéletes hely volt egy fényképész felszerelése számára, és a stúdiók pont azok a helyek, ahol az ember a legnagyobb eséllyel talál inkrimináló fényképeket. Mivel az Utas ritkán téved, ha ilyesmiről van szó, feltörtem a zárat és bementem.

Az ablakok belülről mind be voltak deszkázva, de a bejárat alatt beszűrődő fényben láttam a sötétszoba felszerelésének körvonalait. Az Utasnak igaza volt. Becsuktam az ajtót, és felkapcsoltam a lámpát. Homályos vörös fény öntötte el a szobát, épp csak hogy látni lehetett mellette. Ott voltak a szokásos tálcák és vegyszeres üvegek egy kis mosogató mellett, attól balra pedig egy nagyon nett kis számítógépes munkaállomás digitális eszközökkel. Egy négyajtós iratszekrény állt a távolabbi fal mellett, és úgy döntöttem, azzal kezdem.

Miután tíz percen keresztül lapozgattam a képek és a negatívok között, a legkompromittálabb dolog, amit találtam, pár tucat kép volt meztelen kisbabákról egy fehér szőnyegen, olyan fotók, amelyeket még azok is legfeljebb „aranyos”-nak tituláltak volna, akik szerint Pat Robertson túlságosan is liberális. Nem találtam eldugott rekeszeket az iratszekrényben, és egyéb nyilvánvaló helyeket sem, ahova képeket lehetett volna rejteni.

Nem volt sok időm; azt is elképzelhetőnek találtam, hogy Reiker egyszerűen csak a boltba ment egy doboz tejért. Bármelyik pillanatban visszaérhet, és úgy dönthet, hogy végignézi a fényképeit, és ábrándozásba merül a tucatnyi drága kis tündérméről készített fotó felett. Odamentem a számítógéphez.

A monitor mellett egy magas CD-polc volt, úgyhogy egyenként végimentem a lemezekre. Pár darab szoftver- és GREENFIELD vagy LOPEZ

felíratú lemez után megtaláltam. Konkrétan egy élénk rózsaszínű tokot találtam, amire gyöngybetűkkel az volt írva, NAMBLA 9/04.

Elképzelhető, hogy a NAMBLA egy ritka spanyol név. Ugyanakkor ez a rövidítése az Észak-amerikai Férfi/Fiú Szerelmi Egyesületnek is, annak a meleg, befogadó csoportnak, amelyik a pedofiloknak segít a pozitív énkép fenntartásában azzal, hogy biztosítja őket, miszerint amit csinálnak, az teljesen természetes. Persze az is – csakúgy, mint a nemi erőszak vagy a kannibalizmus, de nézzünk már magunkba. Attól, hogy természetes, még nem feltétlenül helyes.

Magamhoz vettem a lemezt, lekapcsoltam a lámpát, és kióvakodtam az éjszakába.

Miután visszaértem a lakásomba, csak pár percre telt, hogy felfedezzem, miszerint ez a lemez egy kereskedelmi prezentációs eszköz volt, amit tulajdonosa valószínűleg a NAMBLA összejöveleire vitt magával, és ajánlott fel a válogatós szörnyetegek szűk csoportjának. A rajta szereplő képek „miniatűr” galériaelrendezésben voltak kiírva rá, majdnem úgy, mint azok a kis képkatalógusok, amelyeket a viktoriánus kor mocsos fantáziájú öregemberei szoktak lapozgatni. Minden kép szándékosan maszkolva volt, úgy-hogy az ember látni nem láthatta, csak elképzelhette a részleteket.

És ó, igen; a képek egy része azoknak a profi módon körbevágott és szerkesztett változata volt, amelyeket MacGregor hajóján fedeztem fel. Úgyhogy bár a vörös cowboy-csizmát konkrétan nem találtam meg, elég bizonyítékra leltem ahhoz, hogy megfeleljek Harry törvényeinek. Reikera listám élére vándorolt. Daloló szívvel és mosolyra húzódó szájjal tértem nyugovóra, boldog ábrándozásba merülve arról, amit Reiker és én holnap fogunk csinálni.

Másnap, szombat reggel, egy kicsit későn keltem, és elmentem futni egyet a környéken. Egy zuhany és egy kiadós reggeli után elindultam megvásárolni a szükséges dolgokat – egy bontatlan tekerics szigetelőszalagot, egy borotvaéles kést, csupa alapvető használati tárgyat. És mivel a Sötét Utas megfeszült és nyújtózkodott, hogy teljesen felébredjen, megálltam egy steak-étteremnél egy késői ebédre. Egy félkilós New York-szeletet ettem, természetesen jól átsütve, cseppet sem véresen. Ezután még egyszer elautókéztam Reiker háza előtt, hogy napfénynél is megnézhessem a helyet. Maga Reiker a pázsitot nyírta. Lelassítottam, hogy megnézzem magamnak; és lám, egy régi edzőcipőt viselt, nem pedig vörös cowboy-csizmát. Nem viselt inget, és azonfelül, hogy cingár volt, ráadásul petyhüdt és sápadt is. Nem baj: nagyon hamar kap majd egy kis szint a segítségemmel.

Nagyon kielégítő és produktív napom volt, egy igazi Előző Nap. Éppen csendben hátradőltem erényes gondolatokba merülve a lakásomban, amikor megszólalt a telefon.

– Jó napot – vettem fel.

– Ide tudnál jönni? – kérdezte Deborah. – Van némi befejeznivalónk.

– Mire gondolsz?

– Ne legyél már bunkó – válaszolta. – Gyere ide. – És ezzel lerakta.

Ez több volt, mint idegesítő. Először is, nem emlékeztem semmiféle befejeznivalóra, másodszor is, nem voltam tudatában, hogy bunkó lennék – szörnyeteg, az természetesen vagyok, de általánosságban egy nagyon kedves, jó modorú szörnyeteg. És erre jött még az a mód, ahogy lerakta a telefont, mintha biztosra venné, hogy reszketve engedelmeskedem. Volt képe hozzá. Akár a húgom, akár nem, bármilyen erősek is az ütései, én senkitől nem reszketek.

De természetesen engedelmeskedtem. A rövid kis út a Mutinyhez tovább tartott a szokásosnál, szombat délután lévén, amikor a Grove utcái megtelnek céltalanul bóklászó emberekkel. Lassan végiggurultam a tömegen, azt kívánva, hogy bárcsak tövig nyomhatnám a gázt és beleronthatnék az andalgók csoportjába. Deborah elvette a jókedvemet.

Az sem segített, hogy amikor bekopogtam apartmanjuk ajtaján a Mutinyben, Deborah a szolgálatban-vagyok-krízishelyzetben arckifejezésével nyitott ajtót, azzal, amitől leginkább egy rosszindulatú halra emlékeztetett.

– Gyere be – szólított fel.

– Igenis, gazdám – válaszoltam.

Chutsky a kanapén üldögélt. Még mindig nem nézett ki brit gyarmatosítónak – talán a hiányzó szemöldökei miatt –, de most legalább olyannak tűnt, mint aki eldöntötte, hogy élni akar, úgyhogy Deborah újjáépítési tervei valószínűleg jól haladtak. Egy fémmanó volt a falnak támasztva mellette, és kávét iszogatót. Egy tálca teasütemény volt az asztalon.

– Hé, haver – kiáltott felém a csonkjával integetve. – Fogj egy széket.

Magamhoz vettem egy brit gyarmati stílusú széket és pár teasüteményt, majd leültem. Chutsky úgy nézett ki, mint aki tiltakozni akar, de most komolyan, ez volt a legkevesebb, amit tehettek értem. Végül is átverekedtem magam a húsevő aligátorok és egy támadó kedvű páva között, hogy megmentsem, most pedig feláldozom a szombatomat egy ki tudja mennyire rettenetes szívesség kedvéért. Egy egész tortát érdemeltem volna.

– Hát jó – mondta Chutsky. – Ki kell találnunk, hol rejtőzhet Henker, méghozzá gyorsan.

– Kicsoda? – kérdeztem vissza. – Úgy érted, Dr. Danco?

– Ez a neve, igen. Henker – válaszolta. – Martin Henker.

– És meg akarjuk őt találni? – hitetlenkedtem, miközben elöntött a baljóslatú félelem. Úgy értem, miért néztek mindketten rám, és kit értettek a többes szám alatt?

Chutsky felhorkantott, mintha azt hinné, viccelek, és értette volna a poént.

– Igen, pontosan – válaszolta. – Szóval, mit gondolsz, haver, hol lehet?

– Ami azt illeti, nem állt szándékomban ezen gondolkozni – jelentettem ki.

– Dexter – szólt rám Deborah figyelmeztető hangsúllyal.
Chutsky összevonta a szemöldökét. Ez nagyon furcsára sikeredett, mivel nem volt szemöldöke.

– Hogy érted? – kérdezte.

– Úgy értem, nem látom okát, hogy ennek miért kellene az én gondomnak lennie. Nem értem, miért nekem, vagy akár nekünk kellene megtalálnunk őt. Megkapta, amit akart – nem lehet, hogy egyszerűen csak befejezi, és hazamegy?

– Viccel? – nézett Chutsky Deborahra, és ha lett volna szemöldöke, akkor biztos felvonta volna.

– Nem kedveli Doakest – magyarázta Deborah.

– Jó, azt értem, de Doakes azért mégiscsak a ti csapatotokba tartozik – mondta nekem Chutsky.

– Az enyémben biztosan nem – tiltakoztam.
Chutsky megcsóválta a fejét.

– Jó, ez a te bajod – mondta. – De akkor is meg kell találnunk ezt a fickót. Van az egész dolognak egy politikai vetülete is, ami összeomlik, ha nem varrjuk be a pasast.

– Értem – válaszoltam. – De ez miért az én bajom? – És ez nagyon is logikus kérdésnek tűnt számomra, bár a reakciójából ítélve azt gondolhatta volna az ember, hogy bombát akarok dobni egy általános iskolára.

– Jézusom – mondta, és megjátszott tisztelettel megcsóválta a fejét. – Hát te aztán nem vagy semmi, barátom.

– Dexter – szólalt meg Deborah. – Nézz ránk.
Rájuk néztem, a bepólyált Debre és Chutskyra az ikercsonkjaival. Őszintén megvallva, nem tűntek túl harcra késznek.

– Szükségünk van a segítségedre – mondta Deb.

– De hugi, most komolyan.

– Kérlek, Dexter – ostromolt, tudván, hogy nagyon nehezemre esik nemet mondani, amikor ezt a szót használja.

– Debs, ne már – tiltakoztam. – Nektek egy akcióhősre van szükségetek, olyanvalakire, aki berúgja az ajtót, és két kézzel tüzelve ront be rajta. Én csak egy kedves kis laborpatkány vagyok.
Deborah átkelt a szobán, és előttem állt meg pár centivel.

– Tudom, mi vagy, Dexter – mondta lágyan. – Emlékszel? És tudom, hogy meg tudod csinálni. – A vállamra tette a kezét, és még inkább lehalkította a hangját, már-már suttogott. – Kyle-nak szüksége van erre, Dex. El kell kapnia Dancót. Vagy soha többé nem fogja férfinak érezni magát. Ez fontos nekem. Dexter, kérlek.

És mit is tehetne az ember a nehézfegyverzet ellen? Leszámítva azt, hogy összeszedi minden jóindulatát, és kecsesen meglóbálja a fehér zászlót.

– Hát jó, Debs – válaszoltam.

A szabadság olyan törékeny, illékony dolog, nem?

28. FEJEZET

Bármilyen kelletlenül is, de szavamot adtam, hogy segíték, úgyhogy szegény Dolgos Dexter rögtön lerohanta a problémát hatalmas agyának minden leleményes ravaszságával. De az volt a szomorú igazság, hogy az agyam láthatóan kikapcsolt állapotban volt éppen; bármilyen szorgosan tápláltam is bele az adatokat, semmi nem jött ki a másik végén.

Persze lehet, hogy több üzemanyagra volt szükségem ahhoz, hogy a lehető legmagasabb fokozaton üzemeljek, úgyhogy rábeszéltem Debraht, hogy szerezzen még egy kis teasüteményt. Amíg a szobaszerviznek telefonált, Chutsky rám fókuszálta izzadt, némileg mézesmázos mosolyát, és azt mondta:

– Hát lássunk neki, oké, haver? – Mivel ilyen szépen kérte, és mert úgysem volt semmi dolgom, amíg a teasüteményre várok, beleegyeztem.

Két végtagjának elvesztése felszabadított valamiféle pszichikai gátat Chutskyban. Bár egy kicsit ingatagnak tűnt, sokkal nyíltabb és barátságosabb volt, és buzgott benne a vágy, hogy oly módon osszon meg velem információkat, amely a négy végtaggal és egy napszemüveggel rendelkező Chutsky idejében elképzelhetetlennek tűnt volna. Úgyhogy, leginkább a dolgok rendezésének vágya és az információéhségem miatt használtam ki ezt a jókedvét arra, hogy kiszedjem belőle az El Salvadori csapat tagjainak a nevét.

Egy sárga jegyzetömböt egyensúlyozott óvatosan a csuklójával kitámasztva, miközben lefirkantotta a neveket a jobb, egyben egyetlen kezével.

– Manny Borgesről tudsz – mondta.

– Az első áldozat – bólintottam.

– Aha – válaszolta Chutsky anélkül, hogy felnézett volna. Leírta a nevet, majd áthúzta. – És akkor ott volt Frank Aubrey is. – A homlokát ráncolta, és konkrétan kidugta a nyelve hegyét, miközben ezt a nevet is leírta, majd áthúzta. – Lemaradt Oscar Acostáról. Ő isten tudja, merre lehet. – Mindenesetre ezt a nevet is leírta, és rakott mellé egy kérdőjelet. – Wendell Ingraham. A North Shore Drive-on lakik, kint Miami Beachen. – Ahogy leírta, a jegyzetömb a földre csúszott, ő pedig utánakapott, de nem sikerült megfognia. Rámerted egy pillanatra a földön heverő jegyzetömbre, majd odahajolt, és visszaszerezte. Egy izzadságcsepp gurult végig a kopasz fején, és cseppent a földre.

– Kibaszott gyógyszerek – jegyezte meg. – Elszédülök tőlük.

– Wendell Ingraham – segítettem.

– Igen. Igen. – Felírta a név maradékát is, és szünetet sem tartva folytatta. – Andy Lyle. Most autókat árul, fent Davie-ben. – Majd egy dühödt, energikus mozdulattal rögtön tovább is lépett az utolsó névre, amit

diadalmasan a többi mellé biggyesztett. – Két további fickó halott, egy még mindig katona, ez minden, az egész csapat.

– Egyikük sem tudja, hogy Danco itt van a városban?

Megrázta a fejét. Még egy izzadságcsepp repült le róla, majdnem el is talált.

– Nagyon gondosan őrizzük ezt az információt. Csak akinek feltétlenül tudnia kell róla.

– Nem szeretnék, ha kiderülne, hogy valaki visongó párnává akarja változtatni ezeket a pasasokat?

– Nem, nem szeretnék – válaszolta, megfeszítve az állkapcsát, és olyan arcot vágva, mint aki mondani akar valami durvát; talán azt akarta felajánlani, hogy elárasztja őket testnedveivel. De aztán a szemembe nézett, és meggondolta magát.

– Nem tudnánk legalább leellenőrizni, hogy eltűnt-e valamelyikük? - kérdeztem különösebb reménykedés nélkül.

Chutsky már akkor elkezdte a fejét rázni, amikor még be se fejeztem a mondatot. Két további izzadságcsepp hullott le róla, egy jobbra, egy balra. – Nem. Semmi esetre sem. Ezek a fickók a földhöz szorítva tartják a fülüket. Ha valaki elkezd kérdezősködni felőlük, azt tudni fogják. És nem kockáztathatom meg, hogy megszökjenek. Mint Oscar.

– Akkor hogy fogjuk megtalálni Dr. Dancót?

– Hát, ezt kell neked kitalálnod – válaszolta.

– Mi van a Mount Trashmore melletti házzal? – kérdeztem reménykedve. – Azzal, amibe bementél az írótaáblával.

– Debbie odaküldött egy járőrökocsit. Egy család költözött be. Nem – mondta –, minden reményünk benned van, haver. Te ki fogsz találni valamit.

Mielőtt bármi okosat válaszolhattam volna, Deborah ismét csatlakozott hozzánk, de az igazat megvallva, csodálkoztam, milyen hivatalosan kezeli Chutsky a volt bajtársait. Nem az lett volna az illendő, ha lehetőséget biztosít a barátainak egy kis lépéselőnyre, vagy legalább figyelmezteti őket? Semmi esetre sem akarnék úgy tenni, mintha a civilizációs erények eszményképe lennék, de ha, teszem azt, Vince Masuokát nézné ki magának egy tébolyodott sebész, szeretném azt hinni, hogy megtalálnám a módját, hogy elejtsek erről egy-két célzást, amikor a kávéautomata mellett cseverészünk. Ideadnád a cukrot? Egyébként egy elmebajos orvos van a nyomodban, aki le akarja vágni az összes végtagodat. Kérsz tejszínt?

De úgy látszik, a férfias állszerű férfiak, vagy legalábbis Kyle Chutsky nevű képviselőjük, nem ilyen szabályok szerint játszanak. Mindegy; legalább van egy névsorom, aminek segítségével elindulhatok, mégha más nem is áll rendelkezésemre. Fogalmam sem volt, hogyan válthatnám ígéretes kiindulópontomat valamiféle hasznos információvá, Kyle-ban pedig nyilvánvalóan nem volt annyi kreativitás, mint amennyi segítőkészség az informálá-

sommal kapcsolatban. Deborah sem volt nagy segítség. Minden energiáját lefoglalta, hogy Kyle párnáját rázogassa, lázas homlokát törölgesse, és gondoskodjon arról, hogy bevegye a gyógyszereit; két lábon járó anyáskodás volt, amit korábban el sem tudtam volna képzelni róla, de lám.

Nyilvánvalóvá vált, hogy itt, a szálloda lakosztályában nem sokra fogunk jutni. Csak azt tudtam javasolni, hogy visszamegyek a számítógéphez, és megpróbálok kitalálni valamit. Úgyhogy miután kiügyeskedtem két utolsó teasüteményt Kyle megmaradt kezéből, elindultam haza, hűséges számítógépemhez. Nem tudtam garantálni, hogy jutok valamire, de elhivatottan szándékoztam próbálkozni. Megteszem, amit csak tudok, körbejárom a problémát, ha órákba is telik, és reménykedem abban, hogy valaki egy titkos üzenetbe csavart követ dob be az ablakomon. Talán ha a kő a fejemre esik, kipattan az agyamból valami ötlet.

A lakásom éppen úgy nézett ki, mint amikor elmentem, és ezt megnyugtatónak találtam. Még az ágy is be volt vetve, mivel Deborah már nem állomásozott itt. Nem sokkal később felzúmmögött a számítógépem, és megkezdhettem a keresést. Először az ingatlan-adatbázist ellenőriztem le, de nem találtam olyan új beszerzést, ami illett volna a mintába. Ezzel együtt nyilvánvalónak tűnt, hogy Dr. Dancónak laknia kell valahol. Kiűztük a berendezett búvóhelyeiről, ennek ellenére biztos voltam benne, hogy egy percig sem akar várni, mielőtt dolgozni kezdene Doakeson, vagy akárki máson, akin megakadt a szeme Chutsky listájáról.

Egyáltalán, mi alapján döntötte el vajon az áldozatai sorrendjét? Életkor szerint? Aszerint, hogy mennyire dühítették őt fel? Ha ezt tudnám, talán képes lennék megtalálni. Valahova mennie kellett, és nem olyan tevékenységet folytatott, amit egy szállodai szobában is elvégezhetett. Akkor meg hova mehetett?

Végül is nem jött a kő, ami betörte volna az ablakomat, hogy utána a fejemről pattanjon le, ennek ellenére egy nagyon apró kis ötlet kezdett a padlóra csordogálni Dexter agyából. Dancónak el kellett mennie valahova, ahol nekiláthat Doakesnak, ez nyilvánvaló, és nem várhatott annyit, amennyi idő alatt szerezhetett volna egy újabb házat. Bárhova is ment, Miami környékén kellett maradjon, közel az áldozataihoz, és nem engedhette meg magának egy random hely kiválasztásának kockázatait. Egy látszólag lakatlan házat hirtelen előnthat a reményteljes vásárlók tömege, ha pedig egy lakott házban köt ki, soha nem tudhatja, mikor ugrik be látogatóba Enrico öcskös. Akkor meg – miért ne használja következő áldozata lakhelyét? Valószínűleg azt hiszi, hogy Chutsky – az egyetlen, aki rajta kívül ismeri a listát – most egy ideig valószínűleg nem lesz munka képes, és nem fog utánamenni. Azzal, hogy a listán szereplő következő névre ugrik – hogy úgy mondjam –, két vétagot üt egy szikével; felhasználhatja a következő áldozat otthonát arra, hogy végezzen Doakesszal, illetve rögtön el is kezdhet kényelmesen ténykedni a házigazdán.

Meglehetősen logikusnak tűnt a dolog, és ez sokkal határozottabb kiindulópont volt, mint a névsor. De még ha igazam is van, ki lehet vajon a következő?

Kint megdörrent az ég. Megint végignézttem a listán, és sóhajtottam. Miért nem vagyok én most valahol máshol? Még Codyval és Astorral akasztófázni is sokkal jobb lenne, mint ez a kudarcélményekkel teli rabszolgamunka. Figyelnem kell, hogy Cody először a magánhangzókat találja ki. Ha ezzel megvan, a szó többi része szép lassan a helyére ugrik. És amikor ezt sikerült elsajátítania, akkor elkezdhetek megtanítani neki egyéb érdekes dolgokat is. Nagyon különös élmény volt, hogy egy gyermek okításának örülök, de alig vártam már. Kár, hogy a szomszéd kutyáját már elintézte – tökéletes alkalom lett volna arra, hogy biztonságra is tanítsam, csakúgy, mint módszertanra. A kis csibésznek annyi mindent kell még tanulnia. Az összes Harry-féle leckét, ami most újabb generációra száll.

És ahogy arra gondoltam, hogy segítem majd Codyt végig az úton, rádöbentem, hogy ennek a Ritával való eljegyzésem elfogadása az ára. Tényleg képes leszek megtenni? Eldobni a gondtalan legényéletemet, és letelepedni a házasság kikötőjében? Furcsa módon úgy éreztem, meg tudom csinálni. A gyerekek kétségkívül megérték egy kis áldozatot, és ha Ritát állandó áruhává változtatom, attól csak még inkább beolvadok a tömegbe. A boldog házasságban élő férfiak általában nem csinálnak olyan dolgokat, mint amikért én élek-halok.

Talán végig tudom csinálni. Meglátjuk. De ez természetesen csak mellékutca volt. Nem vitt közelebb az esti kiruccanásomhoz Reikerrel, és nem vitt közelebb ahhoz sem, hogy megtaláljam Dancót. A helyükre parancsoltam elkalandozó gondolataimat, és végignézttem a nevek listáján: Borges és Aubrey kiestek. Acosta, Ingraham és Lyle még mindig versenyben vannak. Még mindig fogalmuk sincs arról, hogy lesz egy találkozójuk Dr. Dancóval. Kettő elesett, további három még talpon, nem számítva Doakest, akibe most valószínűleg penge hasít, miközben Tito Puente tánczenéje szól a háttérben, és a Doktor fölé hajol az ó-de-fényes szikéjével, és végigvezeti az őrmestert a darabolás táncán. Táncolj velem, Doakes. Baila con-migo, amigo, ahogy Tito Puente mondaná. Persze lábak nélkül egy kicsit nehezebb táncolni, de megéri a fáradságot.

Ezalatt pedig én itt úgy róttam körbe-körbe, mintha a derék Doktor az én egyik lábamat távolította volna el.

Hát jó: tételezzük fel, hogy Dr. Danco a jelenlegi áldozata házában van, nem számítva Doakest. Azt persze nem tudom, hogy ez ki lehet. Szóval, hol is tartunk akkor? Amikor kizárjuk a tudományos adatszerzés lehetőségét, akkor marad a szerencsés tipp. Nagyon egyszerű, kedves Dexter. Ecc-pecc, kimehetsz...

Az ujjam a jegyzetömbön Ingraham nevére esett. Hát, akkor meg is kaptuk a választ, ugye? Hát persze hogy igen. Én meg a norvégiai Olaf király vagyok.

Felálltam, és az ablakhoz sétáltam, ahonnan oly gyakran kukucskáltam ki Doakes őrmester bordó Taurusára a túloldalán. Most nem volt ott. Nemsokára már sehol nem lesz, hacsak meg nem találom. Meg akart ölni, vagy legalább börtönbe juttatni, és én sokkal boldogabb lennék, ha egyszerűen csak eltűnne – darabról darabra, vagy egyben, nekem mindegy. És mégis itt túlóráztam, és Dexter hatalmas mentális gépezetét keresztülerőltettem a csodálatos helyeken, azért hogy megmentsem – hogy megölhessen vagy börtönbe juttathasson. Csoda, hogy szerintem az élet egy kicsit túlértékelt?

Talán az iróniától felkavarva, a majdnem-tökéletes Hold rám vihogott a fák közül. És minél tovább bámultam kifelé, annál inkább éreztem a súlyát annak a gonoszkodó öreg Holdnak, amely épp csak a látóhatár alatt locsog, és már most hideget és meleget fúj a gerincemre, cselekvésre ösztökélve, amíg azon nem kapom magam, hogy fogom a kocsikulcsom, és az ajtó felé indulok. Végül is, miért ne menjek el leellenőrizni? Nem telne többé egy óránál, és akkor nem kellene elmagyaráznom a gondolatmenetet Debsnek és Chutskynak.

Rájöttem, hogy részben azért találom vonzónak az ötletet, mert gyors volt és könnyű, és ha sikerrel járok, jutalmul megkapom a jól megszolgált szabadságomat a holnap esti randevúig Reikerrel – sőt, kezdett bennem feltámadni az étvágy egy kis előételre. Miért ne melegítsünk be Dr. Dancóval? Ki hibáztathatna engem, ha azt teszem vele, amit ő – ó, de még milyen szívesen – megtett a többiekkel? Ha meg kell mentenem Doakest ahhoz, hogy elkapjam Dancót..., hát, senki nem mondta, hogy az élethabos torta.

Úgyhogy egyszer csak ott hajtottam észak felé a Dixie autópályán, majd fel az I-95-ösre, azon végig egészen a Hetvenkilencedik utcai autótútig, majd egyenesen Miami Beach Normandy Shores kerületébe, ahol Ingraham lakott. Már éjszaka volt, mire befordultam az utcába és lassan végimentem rajta. Egy sötétzöld furgon parkolt a kocsifelhajtójában, nagyon hasonló ahhoz a fehér járműhöz, amit Danco pár nappal korábban összetört. Egy újnak tűnő Mercedes mellett állt, és nagyon kilógott a sorból ebben az elegáns negyedben. Hát akkor jó, gondoltam. A Sötét Utas biztató szavakat suttogott, de én továbbmentem a kanyarban, el egy ház mellett, egy elhagyott telekig, amely előtt megálltam. Rögtön a sarkán parkoltam le.

A környékből ítélve a furgon nem tartozott ide. Persze lehet, hogy Ingrahamnél éppen vakolnak, és a munkások úgy döntöttek, ott maradnak, amíg készen nem lesznek. De nem tartottam valószínűnek, és a Sötét Utas sem. Elővettem a telefonom, és felhívtam Debraht.

– Lehet, hogy találtam valamit – közöltem vele, amikor felvette.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte.

– Azt hiszem, Dr. Danco Ingraham házában dolgozik Miami Beachen – mondtam.

Rövid szünet, ami közben szinte láttam, ahogy összevonja a szemöldökét.

– Miért gondolod?

A gondolat, hogy elmagyarázzam neki, miszerint a tippem csak egy tipp volt, nem tűnt olyan borzasztó vonzónak számomra, úgyhogy csak annyit mondtam:

– Hosszú történet, hugi. De azt hiszem, igazam van.

– Azt hiszed – ismételte utánam. – Szóval nem vagy benne biztos.

– Pár percen belül az leszek – válaszoltam. – A ház után következő sarkon parkolok, a ház előtt pedig egy olyan furgon áll, ami nem nagyon illik erre a környékre.

– Maradj, ahol vagy – szólított fel Deb. – Visszahívlak. – Ezzel lerakta a telefont, én meg ott maradtam, és a házat nézegettem. Nem éppen a legjobb szögben álltam a megfigyeléshez, és csak úgy láttam rá az objektumra, ha teljesen kicsavartam a nyakam. Úgyhogy megfordultam az autóval, és orral az utca kanyarulata felé parkoltam le, ahol ott állt a ház, éppen olyan gúnyos vigyorral figyelve engem, mint én őt. És akkor megláttam. Pőffeszkedő arcát kidugva a fák közül öntötte el homályos fénysugarakkal a dekadens tájat. A Hold, az a mindig kacagó, világítótornyoszerű Hold. Megint ott volt.

Éreztem a holdfény hideg ujjainak bökdösését, ahogy bökdösnek és hívogatnak és ösztökélnek, hogy tegyek valami eszeveszett, csodálatos dolgot, és olyan régen hallgattam rájuk utoljára, hogy most kétszer olyan hangosnak tűntek, mint valaha, végigömlöttek a fejemen, egyenesen le a gerincemre, és igazán, mi baj lehet abból, ha kétséget kizáró bizonyítékot szerzek, mielőtt Deborah visszahívna? Természetesen nem csinálnék semmi ostobaságot, csak kiszállnék az autóból, és végigsétálnék a ház előtt, a csendes utcán, csak egy gyanún felül álló esti andalgás erejéig. És ha véletlenül lehetőségem nyílna arra, hogy eljátszadozzak a Doktorral...

Kicsit idegesítőnek találtam, hogy a lélegzetem nem volt túl egyenletes, miközben kiszálltam az autóból. Szégyelld magad, Dexter. Hol van a híres, jéghideg önuralmad? Talán attól olvadt el, hogy túl régóta le volt már zárva, és talán ugyanennek a hiányosságnak tudhatom be, hogy túlságosan is izgatott voltam, de ennek így nem lesz jó vége. Hosszan, mélyen szívtam be a levegőt, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, és elindultam az utcán, csak egy tizenkettő-egy-tucat-szörnyetegként, aki éppen esti sétáját végzi egy rögtönzött sebészeti klinika előtt. Üdvözlöm, szomszéd, gyönyörű éjszakánk van a végtag-eltávolításhoz, nemde?

Minden lépéssel, amivel közelebb kerültem a házhoz, éreztem, ahogy egyre magasabbra és keményebbre nő bennem Az A Valami, amit ugyanakkor az öreg, hideg ujjak szorítanak vissza a helyére. Tűz voltam és jég, tombolt

bennem a holdfény és a halál, és ahogy a ház elé értem, nőni kezdett bennem a suttogó hangok kórusa, hallva a házból kiszűrődő zajokat, a ritmus és a szaxofon kórusát, ami leginkább Tito Puentére emlékeztetett, és nem volt szükségem az egyre hangosabban elsuttogott szavakra ahhoz, hogy tudjam, igazam volt, tényleg ez az a hely, ahol a Doktor felállította a klinikáját.

Itt volt, és dolgozott.

És most mit tegyek? A legbölcsebb persze az lenne, ha visszasétálnék az autómhoz, és megvárnám Deborah hívását – de ez tényleg a bölcsesség éjszakája lenne, ezzel a költőien vigyorgó Holddal, ami olyan alacsonyan függ az égen, és a vérebben rohanó jéggel, ami tette ösztökél?

Úgyhogy amikor a ház túlsó oldalára értem, becsusszantam a szomszédkert árnyékai közé, és óvatosan végigcsontam a hátsó kerten, amíg meg nem láttam Ingraham házának hátulját. Vakítóan világos fény égett a hátsóablakban, úgyhogy egy fa árnyékában a kertbe lopakodtam, egyre közelebb és közelebb. Még pár macskalépés, és már majdnem beláttam az ablakon. Egy kicsit közelebb araszoltam, az ablakból kisugárzó fénytócsa határáig.

Onnan, ahol most álltam, végre beláttam az ablakon, tompaszögben felfelé, a szoba plafonjára. És ott volt a tükör, amit Danco láthatóan oly szívesen alkalmazott, benne a fél asztallal...

...és egy kicsit több mint fél Doakes őrmesterrel.

Gondosan oda volt rögzítve, mozdulatlanul feküdt, még az újonnan borotvált fejét is az asztalhoz kötötték. Nem láttam túl sok részletet, de azt igen, hogy mindkét keze csuklóból hiányzott. Először a kezek? Nagyon érdekes, teljesen más megközelítés, mint amit Chutskyn alkalmazott. Hogy döntötte vajon el Dr. Danco, mi a kívánatos eljárás az egyes páciensek esetén?

Azon kaptam magam, hogy egyre kíváncsibb vagyok erre az emberre és a munkájára; valami beteges humorérzék működött itt, és bármilyen bután is hangzik: kicsit többet szerettem volna tudni arról, mi mozgatja. Tettem még egy fél lépést.

A zene elhallgatott, mire én megmerevedtem, és ahogy a mambó ritmusa újra beindult, egy fémcső köhintést hallottam magam mögött, és éreztem, ahogy valami beléáll a vállamba, megszúr és elzsibbaszt, és ahogy megfordultam, egy alacsony kis ember nézett vissza rám vastagkeretű szemüvegben. Valami olyasmit tartott a kezében, ami egy paintball puskára hasonlított, és csak annyi időm volt, hogy enyhe sértettséget érezzék, amiért rám fogja, majd valaki kirántotta az összes csontot a lábamból, én pedig tócsává olvadtam a harmatos, holdsütötte fűben, ahol sötét volt és rengeteg álom.

29. FEJEZET

Éppen boldogan vagdostam egy nagyon rossz embert, akit gondosan megkötöttem és az asztalhoz rögzítettem, de a kés valahogy gumiból volt, és csak rezgett jobbra-balra. Felnyúltam inkább egy óriási csontfűrészért, és azzal láttam neki az asztalon fekvő aligátornak, de nem éreztem valódi örömet, csak fájdalmat, és akkor megláttam, hogy a saját karomat nyiszatolom. A csuklóm égett és feszült, de nem tudtam abbahagyni a vagdalkozást, és akkor eltaláltam egy artériát, és a rettenetes vörösség kifröcskölt mindenfelé és skarlátköddel vakított el, majd zuhanni kezdtem, egy örökkévalóságon keresztülzuhantam a homályos, üres önmagamon keresztül, ahol a szörnyű árnyékok csavarodtak és óbégattak, és húztak engem, amíg le nem estem, egyenesen bele abba a rettenetes vörös tócsába ott, a padlón, ami mellett két szent holdbámult le rám, az követelve: nyisd ki a szemed, ébren vagy...

És akkor minden élessé vált. A két szent hold valójában két vastag lencse volt egy nagy, fekete keretben, egy kicsi, vézna, bajszos ember arcán, aki egy injekciós tűvel a kezében hajolt fölém.

– Dr. Danco, ha jól sejtem.

Nem tudtam, hogy hangosan is kimondtam, de a férfi bólintott, és azt válaszolta:

– Igen, így hívtak. És maga kicsoda? – A kiejtése egy kicsit erőltetett volt, mintha minden szón külön gondolkoznia kellene. Volt benne egy kis kubai íz, de nem úgy, mintha spanyol lett volna az anyanyelve. Valami oknál fogva a hangjától nagyon kellemetlenül éreztem magam, mintha Dexter-irtó lett volna benne. De gyikagyam mélyén egy őserg dinoszaurusz emelte fel fejét és üvöltött neki vissza, úgyhogy nem rántottam el magam tőle, ahogy először terveztem. Megpróbáltam megrázni a fejem, de valami oknál fogva ez nagyon nehezemre esett.

– Még ne próbáljon mozogni – mondta. – Nem fog menni. De ne aggódjon, lát majd mindent, amit a barátjával csinállok ezen az asztalon. És hamarosan pedig magára kerül a sor. Akkor majd magát is láthatja, ott, a tükröben. – Rám pislogott, és egy kis huncutság költözött a hangjába. – Ez a jó a tükrökben. Tudta, hogy ha valaki a ház mellett ácsorog, és belenéz egy tükröbe, akkor észre lehet venni a házból?

Olyan volt a hangja, mint egy általános iskolai tanítóé, aki éppen egy általa nagyon kedvelt viccet mesél az egyik tanítványának. És én elég ostobának éreztem magam ahhoz, hogy ezt jogosnak véljem, mert úgy sétáltam be ebbe az egészbe, hogy nem gondoltam másra, csak arra, hogy jé,

de érdekes. A saját Hold-indukálta türelmetlenségem és kíváncsiságom miatt váltam óvatlanná, ő pedig meglátta, ahogy bekukucskálok. Ennek ellenére bosszantott a káröröme, úgyhogy nem tudtam ellenállni a készítésnek, hogy visszavágjak, bármilyen erőtlenül is.

– Igen, tudtam – válaszoltam. – És maga tudta, hogy ennek a háznak bejárati ajtaja is van? És ezúttal nem áll őrt semmilyen páva.

Pislogott.

– Most félnem kellene? – kérdezte.

– Hát, az ember soha nem tudhatja, ki ront be hivatlanul.

Dr. Danco talán úgy fél centire felhúzta a szája szélét.

– Hát – mondta –, ha a maga barátja ott az asztalon reprezentatív mintának számít, azt hiszem, nem fog bajom esni. Maga mit gondol? – És el kellett ismerjem, igaza van. Az első osztályú játékosok nem bizonyultak túl meggyőzőnek; miért kellene félnie a cserepadon ülőktől? Ha nem lettem volna olyan kába attól a szertől, amit belém nyomott, biztosra veszem, hogy valami szellemesebbel rukkoltam volna elő, de igazság szerint még mindig valamiféle vegyi ködben lebegtem.

– Remélem, nem kell azt hinnem, hogy úton van a segítség – mondta.

Én ugyanezen töprengtem, de nem tűnt okos dolognak, hogy ezt közöljem is vele.

– Higgyen, amit akar – mondtam, inkább remélve, hogy ez elég kétértelműen hangzik ahhoz, hogy megálljon egy pillanatra, miközben átkoztam a rendes körülmények között szélesebb mentális képességeim lassúságát.

– Hát jó – válaszolta. – Azt hiszem, maga egyedül jött ide. Bár arra kíváncsi vagyok, miért.

– Tanulmányozni akartam a technikáját – válaszoltam.

– Ó, remek – felelte. – Boldogan megmutatom, első kézből. – Megint rám villantotta apró kis mosolyát, és hozzátette: – Majd lábból. – Várt egy pillanatot, valószínűleg azért, hogy lássa, nevetek-e a rendkívül humoros poénján. Nagyon sajnáltam, hogy csalódást kell okoznom neki, de talán később viccesebbnek fogom találni, ha élve kiszabadulok.

Danco megveregette a karom, és egy kicsit lehajolt.

– Szükségünk lesz a nevére, tudja. Anélkül az öröm nem lehet teljes.

Elképzelttem, amint a nevemen szólít, miközben oda vagyok kötözve az asztalhoz, és nem találtam túl vidámnak a jelenetet.

– Megmondja a nevét? – kérdezett.

– Rumplesitlskin – válaszoltam.

Rám meredt a nagy szemével a vastag lencsék mögött. Majd lenyúlt a farzsebemhez, és előbányászta a tárcámat. Kinyitotta, és megkereste benne a jogosítványomat. – Ó! Szóval MAGA Dexter. Gratulálok az eljegyzéséhez. – Mellém dobta a tárcámat, és megveregette az arcomat. – Figyeljen és tanuljon, mert nagyon is közel az óra, amikor ugyanezt fogom tenni magával.

– Milyen jó magának – mondtam.

Danco összevonta rám a szemöldökét.

– Sokkal ijedtebbnek kellene lennie – jelentette ki. – Miért nem az? – Csücsörített. – Érdekes. Legközelebb emelem a dózist. – Ezzel felállt, és odébb ment.

Egy sötét sarokban feküdtem egy vödör és egy seprű mellett, és néztem, hogy munkálkodik a konyhában. Készített magának egy csésze instant kubai kávé, amibe rengeteg cukrot kevert. Majd visszament a szoba közepére, és elgondolkozva kortyolgatva a kávéját lebámult az asztalra.

– Nahma – könyörgött neki az a dolog az asztalon, ami egykor Doakes volt. – Nahana. Nahma. – A nyelvét természetesen eltávolították: egyértelmű szimbolika annak az embernek az esetében, aki Danco ismeretei szerint elárulta.

– Igen, tudom – válaszolta Dr. Danco. – De eddig egyet sem találtál el. – Majdnem mosolygott, amikor ezt mondta, bár nem úgy nézett ki az arca, mintha elgondolkodó érdeklődésen kívül bármilyen megnyilvánulásra is képes lenne. De ez is elég volt hozzá, hogy Doakes jajgató rohamot kapjon, és megpróbáljon vergődéssel kiszabadulni a kötelékei közül. Nem igazán sikerült neki, és nem úgy tűnt, mintha Dr. Danco túlságosan aggódna emiatt; kávéját kortyolgatva arrébb ment, és hamisan dudorászott a Tito Puentére. Ahogy Doakes csapkodott, megláttam, hogy a jobb lábfeje is eltűnt, mint a kezei és a nyelve. Chutsky azt mondta, az ő lábát egyben vágták le. A Doktor nyilvánvalóan el akart időzni ezzel a darabbal. És amikor rám kerül a sor... Mi alapján fogja eldönteni, mit vágjon le, és mikor?

Az agyam agysejtről kis párás agysejtre üritette ki magából a ködöt. Azon töprengtem, milyen hosszan lehettem öntudatlan. Ez nem olyasminnek tűnt, amit megbeszélhetnék a Doktorral.

A dózist, mondta. Egy injekciós tűt tartott a kezében, amikor felébredtem, és csodálkozott, hogy nem félek jobban... Hát persze. Milyen csodálatos ötlet, beinjekciózza a pácienseit valamilyen pszichotróp szerrel, hogy felerősítse bennük a kiszolgáltatott rettegést. Azt kívántam, bárcsak tudnám, hogyan kell ezt csinálni. Miért is nem mentem orvosnak? De persze most már egy kicsit késő volt ahhoz, hogy ezen bánkódjak. És egyébként is, nagyon úgy hangzott, mintha Doakes éppen a megfelelő dózist kapta volna.

– Szóval, Albert – szólította meg a Doktor az őrmestert nagyon kellemes, társalgási stílusban, miközben a kávéját szürcsölte –, mi a következő tipped?

– Nahana! Nah!

– Nem hinném, hogy eltaláltad volna – sajnálkozott a doktor. – Bár, ha meglenne még a nyelved, talán sikerült volna. Hát, így jártál – folytatta, miközben az asztal fölé hajolt, és valamit felírt egy kis darab papírra, majdnem úgy, mintha valamit kihúzott volna. – Egy meglehetősen hosszú szóról van szó

– mondta. – Kilenc betű. Hiába, az embernek a rosszat is el kell fogadni a jóval együtt, nem gondolod? – Ezzel lerakta a ceruzát, megfogott egy fűrész, és ahogy Doakes erőből nekifeszült a kötelékeinek, a Doktor levágta a bal lábát, pont a bokája felett. Nagyon gyorsan és tisztán csinálta, majd Doakes arca mellé rakta a csonka lábfejet, miközben a tálcán lévő eszközei fölé hajolt, és kivett közülük valamit, ami úgy nézett ki, mint egy nagy forrasztópáka. Rányomta a friss sebre, és egy nedves kis gőzpamacs sziszegett fel, ahogy kiégette a csonkot a vérvesztés elkerülése érdekében.

– Meg is van – mondta. Doakes haldokláshoz hasonló hangot adott ki, majd elernyed, ahogy az égett hús szaga szétáradt a szobában. Ha szerencséje van, jó ideig öntudatlan marad.

Én viszont szerencsére egyre éberebb lettem. Ahogy a Doktor altatópisztolyának vegyszerei elpárologtak az agyamból, valamiféle iszapos fény kezdett beszivárogni.

Ó, az emlékezet. Hát nem csodálatos dolog? Még a legsötétebb órákban is ott vannak nekünk az emlékeink, hogy felvidítsanak. Én például ott feküdtem kiszolgáltatottan, csak nézván, milyen szörnyű dolgok történnek Doakesszal, tudván, hogy hamarosan rajtam a sor. De ennek ellenére előntötték az emlékek.

Konkrétan az jutott eszembe, amit Chutsky mondott, amikor megmen-tettem.

– És akkor engem is felrakott oda, és azt mondta, „hét betű”, és hogy „mondj egyet”. – Abban a pillanatban úgy gondoltam, ez elég furcsa, és azon töprengtem, nem csak Chutsky elkábított agyának a terméke-e a dolog.

De most hallottam, amint a Doktor ugyanezt mondja Doakesnak: „Mire tippelsz?”, majd azt, hogy „kilenc betű”. És ezután felírt valamit a papírra, ami az asztalhoz volt ragasztva.

Éppen úgy, ahogy minden általunk megtalált áldozat környékén volt egy papír, minden esetben egy szóval, amelyben külön sorakoztak a betűk. BÉCSÜLET. HŰSÉG. Persze, iróniáról volt szó; Danco azokra az erényekre emlékeztette volt bajtársait, amelyeket ők elárultak azzal, hogy kiszolgáltatták a kubaiaknak. És ott volt még szegény Burdett, az a férfi Washingtonból, akit abban a part menti házban találtunk meg Miami Shoresban. Ő nem érte meg a szellemi fáradságot. Csak öt gyors betű: P, O, G, U, E. És a karjai, lábai, illetve a feje levágva a testéről. P-O-G-U-E. Kar, láb, láb, kar, fej.

Lehetséges volna? Tudtam, hogy az én Sötét Utasomnak van humor-érzéke, de az sokkal sötétebb volt, mint ez – ez játékos volt, szeszélyes, már-már lüke.

Nagyon hasonlított a „Válaszd az Életet” rendszámtáblára. És minden másra, amit megfigyeltem a Doktorral kapcsolatban.

Annaira lehetetlennek tűnt, de...

Doktor Danco egy kis játékot űzött, miközben feldarabolta áldozatait. Talán a többiekkel kezdte el játszani azok alatt az Isle of Pines szigetén töltött hosszú évek alatt a kubai börtönben, és talán egyszer csak rádöbbsent, hogy ez a legmegfelelőbb forma a szeszélyes kis bosszúhadjáratához. Mert határozottan úgy tűnt, hogy ezt játssza most – Chutskyval, Doakesz-szal és a többiekkel. Nagyon abszurd, de csak ez lehetett.

Dr. Danco akasztófásat játszott.

– Szóval – guggolt le megint mellém. – Mit gondolsz, hogy van a barátod?

– Azt hiszem, elvitte a cica a nyelvét -- válaszoltam.

Oldalra billentette a fejét, és kicsi, száraz nyelve végigsiklott az ajkán, ahogy az arcomba bámult nagy, rezzenéstelen szemével a vastag szemüvegén keresztül.

– Bravó – mondta, és megint megveregette a karom. – Szerintem te nem hiszed el igazán, hogy veled is ez fog történni – mondta. – Talán egy kilences meggyőz majd.

– Van benne E? – kérdeztem, ő pedig kicsit hátrahőkölt, mintha valami kellemetlen szag áradt volna felé a zoknimból.

– Hát így állunk – válaszolta még mindig rezzenéstelen tekintettel, majd valami, aminek esetleg egy mosolyhoz lehetett köze, rezdült meg a szája sarkában. – Igen, van benne két E. De persze nem te jöttél volna, úgyhogy... – Alig láthatóan vállat vont.

– Vegyük úgy, mintha Doakes őrmester rosszul tippelt volna – javasoltam, úgy gondoltam, meglehetősen segítőkészen.

– Bólintott. – Szóval nem kedveled őt. Értem – mondta, majd kicsit összeráncolta a szemöldökét. – De még ha így is van, tényleg jobban kellene félned.

– Mitől kellene félnem? – kérdeztem. Üres hősködés volt, természetesen, de milyen gyakran nyílik rá esélye az embernek, hogy egy valódi gonosztevővel évődjön? És úgy tűnt, célzásom talált; Danco egy hosszú pillanatig bámult, mielőtt finoman megrázta volna a fejét.

– Hát, Dexter – mondta –, látom már, hogy bele kell vágnunk a munkába. – És megint az a kicsi, alig észrevehető mosoly. – Egyebek közt – tette hozzá, és egy vidám, fekete árnyék magasodott fölé, ahogy beszélt, lelkes kihívást dörögve Sötét Utasom felé, aki előrecsusszant, és visszaüvöltött. Egy pillanatig így szemeztünk egymással, majd a Doktor végre elpislogta magát, csak egyszer, és felállt. Visszasétált az asztalhoz, amelyen Doakes olyan békésen szunyókált, én meg elengedtem magam az otthonos kis zugomban, és azon töprengtem, miféle varázslatot húz most vajon elő a tarsolyából a Nagy Dexterini a legnagyobb szabadulásához.

Persze tudtam, hogy Deborah és Chutsky úton vannak, de ezt aggasztóbbnak találtam, mint bármi mást. Chutsky ragaszkodni fog ahhoz, hogy

megtépázott férfiasságának helyreállítása érdekében berontson a mankójával, egyetlen kezében gépfegyvert tartva, és még ha meg is engedi, hogy Deborah fedezze, a húgom úgy be van kötözve, hogy alig bír mozdulni. Nem túl bizalomgerjesztő mentőcsapat. Nem, muszáj volt azt hinnem, hogy a kis sarkom a konyhában egyszerűen csak zsúfoltabbá válik, és amint mindhárman idekerülünk összekötözve és begyógyaszerezve, nem marad senki, aki megmenthetne bennünket.

És az igazat megvallva, a hősiesen végigcsinált kis szócsatánk ellenére még mindig szédelegtem egy kicsit attól, ami Danco altatópisztolyában volt. Úgyhogy begyógyaszerezve, szorosra kötözve, és nagyon magányosan feküdtem ott. De minden helyzetnek meg lehet találni a jó oldalát is, ha elég kitartóan keresi az ember, és miután megpróbáltam kitalálni, mi lehet az az én helyzetemben, be kellett ismernem, hogy valóban nem támadtak még meg veszett patkányok.

Tito Puente új dalba fogott, valamivel lassúbbra, és én egyre filozofikusabbá kezdtem válni. Egyszer mindenkinek el kell mennie. De még ha így is van, ez nem lenne rajta a legjobban áhított tíz halálnemem listáján. Az elalvás, felébredés nélkül volt az első helyen, a továbbiak pedig egyre visszataszítóbbá váltak.

Mit fogok látni, amikor meghalok? Arról nem tudtam meggyőzni magam, hogy higgyek a lélekben, vagy a pokolban és a mennyországban, vagy a többi hasonló gyászos ostobaságban. Végül is, ha az embereknek lenne lelkük, akkor lenne nekem is, nem? Azt viszont határozottan állíthatom, hogy nekem nincs. Hogyan is lehetne olyasvalakinek, mint amilyen én vagyok? Elképzelhetetlen. Éppen elég nehéz az, hogy egyszerűen csak önmagam legyek. Hogy önmagam legyek egy lélekkel és lelkiismerettel és valamiféle túlvilág fenyegetésével, az egyenesen lehetetlennek tűnt.

De a gondolat, hogy a csodálatos, különleges Dexter örökre eltávozik, és soha nem tér vissza – hát, az nagyon szomorú volt. Tragikus, nem kevesebb. Talán kellene adnom egy esélyt a reinkarnációnak. Abba persze nincs beleszólásom. Visszajöhetek akár ganajtúróként is, vagy, ami még rosszabb, ugyanolyan szörnyetegként, mint amilyen most vagyok. Kétségkívül senki nem sírna utánam, különösen, ha velem együtt Debs is távozik. Önző módon reménykedtem benne, hogy én leszek az első. Csak hogy túl legyek rajta. Ez az egész színjáték túl régóta tart már. Talán éppen ideje, hogy befejeződjék.

Tito új dalba kezdett, egy romantikus darabba, valami „Te amo”-ról, és most, hogy belegondoltam, nagyon is valószínű, hogy Rita is megsiratna engem, az ostobája. És Cody és Astor a maguk sérült módján szintén hiányolnának. Valahogy sikerült útközben egy egész csokor érzelmi kötelékbe belebonyolódnom. Hogy történhetett ez meg velem? És nem ugyanez a gondolatmenet futott rajtam végig a nagyon is közeli múltban, amikor fejjel

lefelé lógtam a vízben Deborah felborult autójában? Miért töltök mostanában olyan sok időt sikertelen haldoklással? Mint nagyon is jól tudtam, nem lenne olyan nehéz rendesen végigcsinálni.

Hallottam, ahogy Danco a tálcán lévő eszközeivel zörög, és odafordultam, hogy megnézzem, mit csinál. Még mindig elég nehezemre esett megmozdulni, de egyre könnyebbé vált, és sikerült ráfókuszálnom. Egy nagy fecskendő volt a kezében, és azt feltartva lépett oda Doakeshoz, mintha azt akarta volna, hogy lássa és csodálja.

– Ébresztő, Albert – mondta vidáman, és belevágta a tűt Doakes karjába. Egy pillanatig semmi nem történt; majd Doakes összerándulva felébredt, és egy sor jóleső nyögést vagy jajgatást adott ki magából, Dr. Danco pedig ott állt, kiélvezve a pillanatot, a fecskendőt ismét a magasba tartva.

Valami döndülés hallatszott a főbejárat felől, Danco megpördült és megfogta az altatópisztolyát, éppen amikor Kyle Chutsky nagydarab, kopasz alakja betöltötte az ajtónyílást. Mint gondoltam, a mankójára támaszkodott, és egy fegyvert tartott abban, amiről még én is meg tudtam állapítani, hogy egy izzadt, remegő kéz.

– Te szarházi – mondta, Dr. Danco pedig elsütötte az altatópisztolyt, egyszer, kétszer. Chutsky leesett állal rámeredt, Danco pedig leeresztette az altatópisztolyt, mire Chutsky elkezdett lecsúszni a földre.

És közvetlenül Chutsky mögött, láthatatlanul, amíg a férfi a földre nem esett, ott volt az én drága húgom, Deborah, a leggyönyörűbb látvány, amelyben valaha is részem volt, leszámítva a Glock pisztolyt, amit a biztos jobb kezében tartott. Nem állt meg izzadni, vagy Dancóra káromkodni. Egyszerűen csak összeszorította a fogát, és gyors egymásutánban kétszer elsütötte a fegyverét, Dr. Dancót a mellkasa közepén találva el, aki a lövésektől felrepült, hogy hátraessen az eszeveszetten sikoltozó Doakesra.

Minden néma és mozdulatlan lett egy pillanatra, leszámítva a fáradhatatlan Tito Puentét. Majd Danco lecsúszott az asztalról, Debs pedig Kyle mellé térdelt, és megkereste a pulzusát. Kényelmesebb testhelyzetbe igazította, megcsókolta a homlokát, majd végül felém fordult.

– Dex – szólalt meg. – Jól vagy?

– Jól leszek, hugi – nyugtattam meg kicsit szédelegve –, amint kikapcsolod azt a szörnyű zenét.

Deborah odament az ütött-kopott magnóhoz, és kirántotta a csatlakozóját a falból, majd a hirtelen támadt némaságban lenézett Doakes őrmesterre, és megpróbálta elrejtetni az arcát.

– Most már kiviszünk innen, Doakes – mondta. – Minden rendben lesz. – Az egyik kezét a vállára tette, miközben Doakes zokogott, majd hirtelen elfordult, és arcán könnyekkel odajött hozzám. – Jézusom – suttozta, miközben kioldozott. – Doakes szörnyen néz ki.

De miközben a szigetelőszalag utolsó darabjait is levágta a csuklómról, nem volt könnyű felzaklatnom magam Doakes állapotán, mert végre szabad lettem, megszabadultam a szalagtól és a Doktortól és a kötelező szívességektől, és igen, úgy tűnt, valószínűleg Doakestól is megszabadulok végre.

Felálltam, ami nem volt olyan könnyű, amilyennek hangzik. Kinyújtóztattam szegény elgémberedett izmaimat, miközben Debs elővette a rádióját, hogy odahívja barátainkat Miami Beach rendőrkapitányságáról. Odamentem a műtőasztalhoz. Kis dolog volt, de nem bírtam a kíváncsiságommal. Lenyúltam, és elvettem a kis darab papírt, ami oda volt ragasztva.

Az ismerős, kusza nagybetűkkel Danco azt írta rá, „HÜTLENSÉG”. Őt betű át volt húzva.

Ránéztem Doakesra. Ő visszanézett rám, tágra nyílt szemeivel olyan gyűlöletet sugározva felém, amelyet már soha nem lesz képes szavakba önteni.

Úgy tűnik, néha igaz, hogy minden jó, ha a vége jó.

EPILOGUS

Dél-Florida szubtrópusi reggeljeinek mozdulatlanságában gyönyörű látvány, amint a nap a víz fölé emelkedik. És még sokkal gyönyörűbb, amikor az a hatalmas sárga telihold csüng olyan mélyen a szemközti horizonton, lassan ezüstszínűvé halványulva, mielőtt becsusszanna a nyílt óceán hullámai közé, és hagyná, hogy a nap vegye át az uralmat az égen. És akkor a leggyönyörűbb, ha az ember a parttól távol nézi mindezt, egy nyolcméteres sétahajó fedélzetéről, miközben – fáradtan, de elégedetten, és ó-de-boldogan végre – kinyújtózkodja a vállából és a nyakából az elmúlt éjszakai munkából származó utolsó csomókat is. Ez már túl régóta váratott magára.

Nemsokára a saját kis hajóm fedélzetére lépek majd, amit most magunk mögött vontatok, de akkor a vízbe dobom majd a vontatókötelet, és elindulok visszafelé, arra, ahol a Hold eltűnt, és úgy vitorlázom majd álmosan haza, a vadiúj életembe, mint házasulandó férfiember. Az Osprey pedig, a nyolcméteres kölcsönhajó lassan elsodródik a másik irányba, Bimini felé, a Golf-áramlatba, abba a nagy kék feneketlen folyóba, amely átszeli az óceánt, és ezt praktikus módon Miami partjai mellett teszi meg. Az Osprey nem fog eljutni Biminibe, még a Golf-áramlaton keresztül sem fog átérni. Még mielőtt lehuny-nám boldog szemeimet a kis ágyamban, a motorja leáll, ahogy előnti a víz, majd lassan a hajótest is megtelik vízzel, medúzaként ringatózik egy darabig a hullámokon, mielőtt alámerülne, le a Golf-áramlat végtelen, kristálytisza mélységeibe.

És talán valahol mélyen, a felszín alatt végre letelepszik a fenéken a sziklák és az óriási halak és az elsüllyedt hajók között, és bolondosan nagy-szerű volt arra gondolni, hogy valahol a közelben egy gondosan betekert csomag ringatózott a hullámokban, miközben a rákok csontig rágják a húst. Négy horgonyt tettem Reiker mellé, miután darabjait kötélbe és láncba tekertem; a rendezett, vértelen kis csomag a két szörnyű vörös csizmával, amelyeket szorosán hozzáerősítettem az aljához, sebesen süllyedt el a szemem előtt, az egész, leszámítva egy pici, kicsiny, gyorsan száradó vércseppet a zsebemben megbúvó üveglapon. Az üveglap bekerül majd a polcomon lévő dobozba, közvetlenül MacGregoré mellé, Reiker pedig a rákokat fogja etetni, és az élet végre megy tovább, a maga, színlelésekkel és vadászatokkal tarkított, vidáman váltakozó ritmusában.

Pár év múlva pedig elhozom majd magammal Codyt, és megmutatom neki mindazt a csodát, ami a Kés Éjszakáján tárul elő. Most még túl fiatal, de majd a kis dolgokkal kezdi, megtanul tervezni, és lassan egyre előrébbhalad. Nekem ezt Harry tanította meg, most pedig én fogom Codynak megtanítani.

És talán egy szép napon majd követi árnyékos nyomaimat, és ő lesz az új Sötét Bosszúálló, aki továbbviszi Harry Tervét a szörnyek egy új generációjába. Az élet, mint említettem, megy tovább.

Sóhajtottam, boldogan és elégedetten, és készen állva minderre. Olyan gyönyörű. A Hold már eltűnt, és a nap kezdte felperzselni a reggel hidegét. Ideje volt hazaindulni.

Átléptem a saját hajómra, beindítottam a motorját, és ledobtam a vontató kötelet. Majd megfordultam a hajómmal, és követtem a Holdat hazafelé, az ágyam felé.

(Akasha Library)